
BİR BELLADONNA NOVELLASI
HOLLY
BELLADONNA'NIN NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI
ADALYN GRACE

New York Times çok satan yazarı Adalyn Grace'ten, Belladonna serisinin romantik ve gotik dünyasında geçen, gizem ve büyüyle örülü özel bir Noel macerası...

Blythe ve Aris'in evi olan Wisteria Bahçeleri'nde bu Noel her zamankinden farklıdır. Aileleriyle birlikte huzurlu bir bayram geçirmek isteyen kahramanlarımızın planları, ortaya çıkan huzursuz ruhlar tarafından tehdit edilir. Bu davetsiz misafirler, Noel neşesini gölgelemeye kararlıdır.

Yeni ve tehlikeli bir gizemin ortasında kalan Signa, Ölüm, Blythe ve Kader, Wisteria'yı saran bu esrarengiz olayların ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak zorundadır. Ruhların neden burada olduğunu çözmeli ve onları öte dünyaya geçirmelidirler.
Hem de çok geç olmadan...

Gotik atmosferi, romantik dokunuşları ve karanlık sırlarıyla *Holly, Belladonna* evrenine büyülü bir dönüş sunuyor.

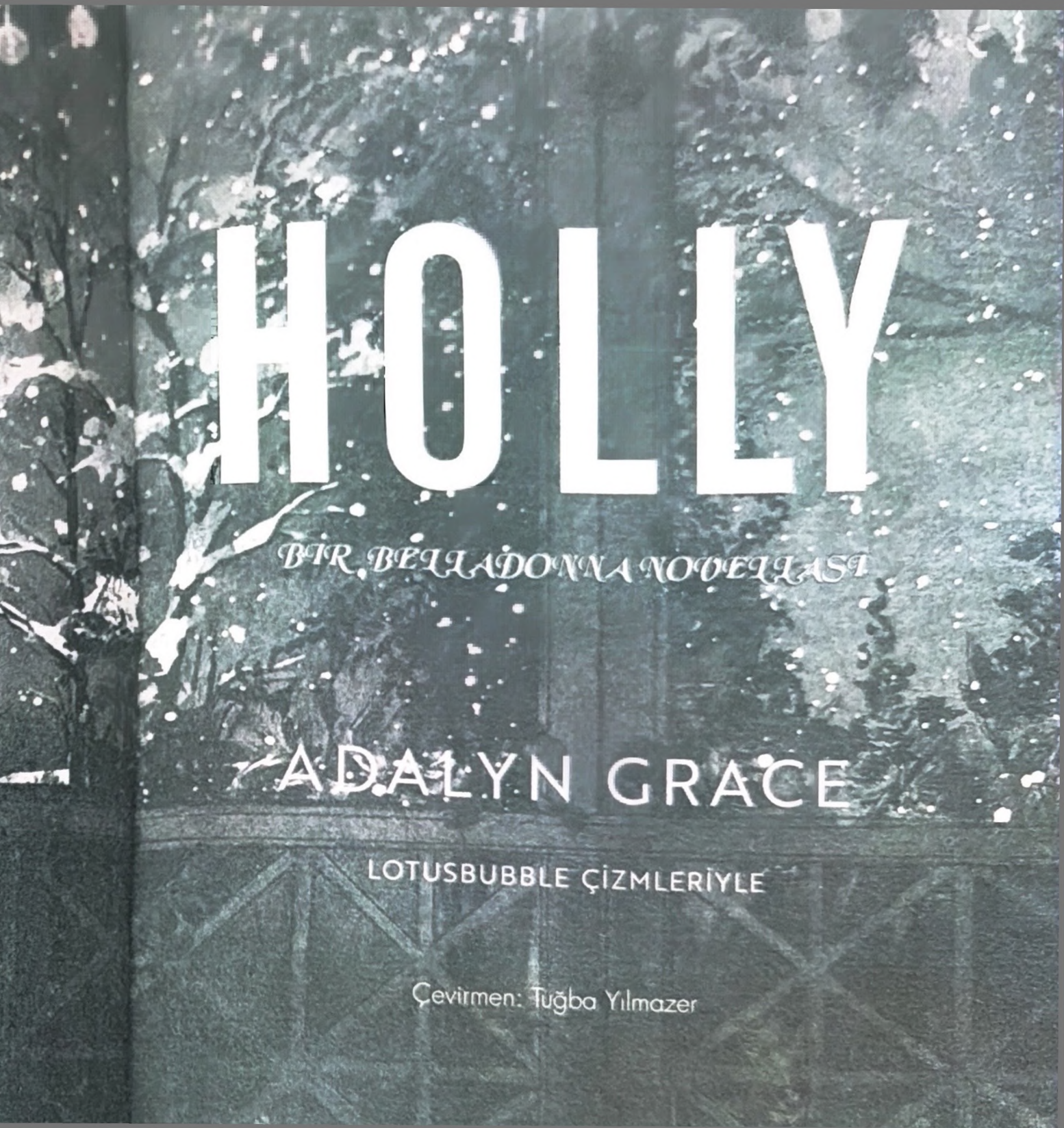
@artemismilenyum

ISBN: 978-625-5882-97-4

9 786255 882974

Çeviren: Tuğba Yılmazer

HOLLY
BİR BELLADONNA NOVELLASI
ADALYN GRACE
LOTUSBUBBLE ÇİZMLERİYLE
Çevirmen: Tuğba Yılmazer

YAYIN NO : 721
MİLENYUM: 181

Holly
Adalyn Grace

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Çevirmen: Tuğba Yılmazer
Editör: Nurdan Başalan, Mihriban Onur
Şömiz Çizimi: © 2025 by Elena Masci
Şömiz Tasarımı: Jenny Kimura
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Şubat 2026
ISBN: 978-625-5882-97-4
Sertifika No: 43949

Holly
©2025, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

HOLLY: A Belladonna Novella (Belladona #4)
2025, Adalyn Grace Inc.

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Park & Fine Literary and Media ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

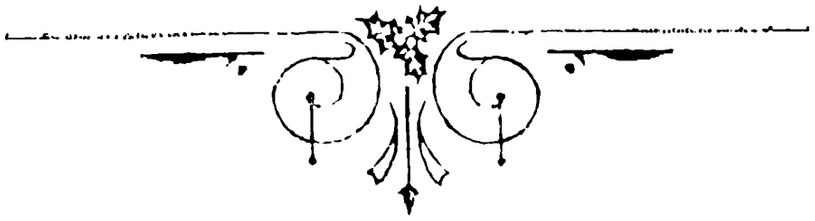
Masal gibi bir kasabada, bu yeni yıl romanına benden çok daha önce inanan bir kız yaşarmış.

Bu kitap onun için.

İsmini değiştirdiğimden dolayı üzgünüm ama umarım içindekini beğenir.

BİR

BLYTHE

Çok önceden beri, çobanpüskülü* dalının kötü ruhları uzak tutmak için kullanıldığı söylenir.

Blythe Dryden elleri belinde, Wisteria Bahçeleri'nin giriş salonunu incelerken, en muhteşem tatil görüntüsünü ortaya çıkarmak adına ne kadar bitkiye ihtiyacı olacağını düşündü. Sonra tedbir amaçlı girişin üzerine bir dal daha ekledi.

Yaşam'ın reenkarnasyonu olduğunu öğrendikten sonra, güçlerini ustaca kullanmaya başlayabildiği için şanslıydı. Böylece aniden ailesine ilgi duyabilecek şeytanları, ruhları ve diğer yaramaz tanrıları defetmeye yetecek kadar çobanpüskülü

---

* Çobanpüskülü, İngilizce karşılığı "Holly" sözcüğüdür.

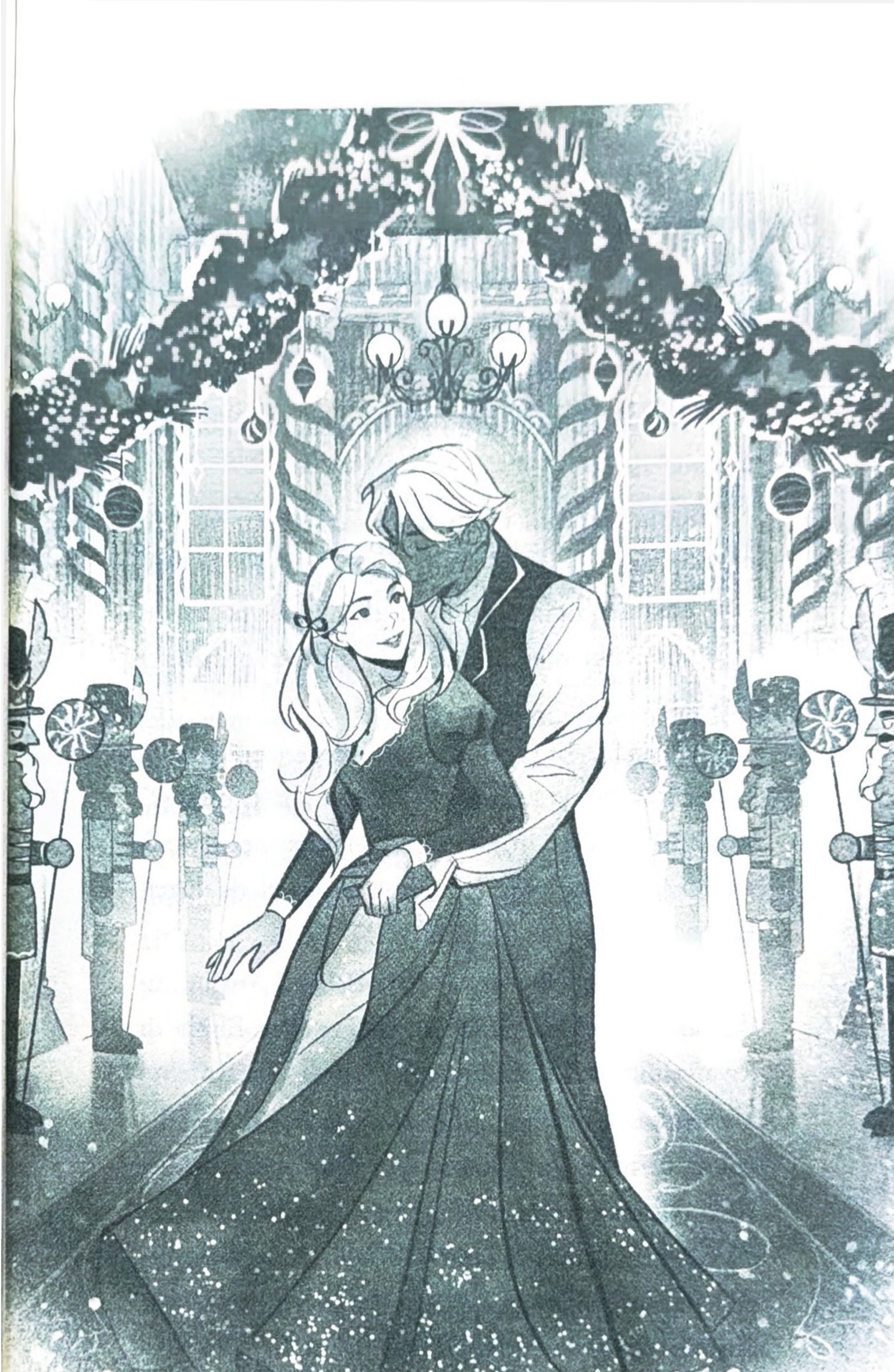

yetiştirebiliyordu. Eğer gerekirse her dalı onların boğazlarına tıkardı çünkü bu yıl hep birlikte kusursuz bir Noel geçireceklerdi.

Wisteria, Aris'in geri dönüşünden sonra tamamen değişmişti. Blythe, yıllar boyunca evin asıl özünde yatan o büyüyü özlemişti. Şimdi, sahibi geri dönmüşken, Wisteria'nın kalbi tekrar gururla atmaya başlamıştı.

Fantastik canavarların dev heykelleri büyük meşe kapıların yanında yükseliyor; içeri giren herkesi, kendilerinden daha uzun, karmaşık modellerle oyulmuş fındıkkıranlarla ve güzelce süslenmiş olan erimeyen kardan adamlarla donatılmış geniş bir fuayeye davet ediyordu. Altın süslemeli tavan, yıldızlar ve kar taneleriyle boyanmış kusursuz bir kış göğünü resmediyordu.

Parlak bir şekilde yanan şöminenin alevleri, odayı aydınlatan garip apliklerin sıcak pembe ışığıyla uyumluydu. Bunlardan biri yaban domuzu şeklindeydi. Blythe'ın saraya ilk kez geldiği ve nefret ettiği bir adamla nişanlandığı zamana ait eski yatak odasındaki kapı koluna benziyordu. Domuzun dişlerinin üzerine bir dal çobanpüskülü daha astığında bu anı gülümsemesine neden oldu. Topukları mermer zeminde tanıdık bir yankı ile tıkırdıyordu. Yaptığı işi hayranlıkla izlemek için birkaç adım geri çekilen Blythe, güçlü bir göğse çarptığında irkildi.

Kuvvetli kollar etrafına dolanıp onu arkadan sarınca Blythe, tanıdık dokunuşun sıcaklığıyla rahatladı. Bu öyle bir rahatlıktı ki, şişeleyip sonsuza kadar yanında taşıyabilmeyi diledi.

Aris onu daha yakınına çekerken, "Kendini aşmışsın," dedi.

Blythe kendini onun kollarına bıraktı ve Aris onu öpmek için eğildiğinde başını o yöne çevirdi. Aris boynuna öpücükler bırakırken gözlerini kapattı, bu öpücüklerden biri nazik bir ısırışla sonlanınca cıyakladı.

Sonunda, sıkı çalışmasının değerlendirmesini yapmak zorunda kalarak, "Çok mu abartı olmuş?" diye sordu Blythe. İtiraf etmek gerekirse her şey çok yeşildi. Ama bu iyi yerleştirilmiş süslemelerle düzeltilemeyecek bir şey değildi.

"Yaptığın hiçbir şey abartı olamaz." Aris'in dudakları şeytani bir şekilde kıvrıldı ve elleri Blythe'ın kıyafetinin üst kısımlarına doğru indi.

"Yalancı," diyerek kıkırdadı Blythe ve onu daha yakın tutmak için parmaklarını sarı saçlarına geçirdi. Kocasının ona dönmesinin üzerinden sadece dört ay geçmişti, hâlâ onun eski hâlinden daha geniş göğüslü ve birkaç santim uzun olan yeni bedenine alışmaya çalışıyordu.

Çenesi daha köşeli ve belirgindi, teni bir ton daha koyuydu ve bu değişiklikler rahatsız hissetmesi için yeterli olsa da Aris'te onu gördüğü andan itibaren tanıdık gelen yeterince şey vardı. Tek bakışta, ruhunun eksik parçasının nihayet ona geri döndüğünü anlamıştı.

Gözleri aynıydı, ellerinin becerikliliği ve ışığının her zaman ona doğru çekilmesi de öyle. Yine de birkaç bariz fark vardı fakat bunlar Blythe'ın şikâyet edeceği şeyler değildi. Aslında, eğer Noel'e sadece birkaç gün kalmış olmasa ve ailesi kutlama için kasabaya gelmeseydi bu farklılıklara çoktan alışmış olurdu. Ne zaman ortadan kaybolmaları gerektiğini anlamayan bir aile.

"En azından hangi bayramı kutladığımız konusunda bir karışıklık olmayacak," diye ekledi Sylas arkadan, gelişini nazikçe boğazını temizleyerek duyurmuştu. Aris, Blythe'ın tenine doğru homurdandı. İsteksiz bir şekilde kendini geri çekti fakat bir kolu hâlâ Blythe'ın beline dolanmış hâldeydi.

"Bir zil, kardeşim," dedi Aris. "Noel bitmeden o cübbene bir zil takacağım, yemin ederim."

"Denediğini görmek isterim." Söz konusu cübbe gölgeleriyle beraber bedeninden kayarak Ölüm'ün insan formunu ortaya çıkardı. Sylas, şık bir siyah takım elbiseyle parlak botlar giymişti ve kemik beyazı

saçları ensesinde toplanmıştı. Teninin görünen tek kısmı yakasından yukarısıydı. Elleri ise ölümcül dokunuşunun istenmeyen zararlarını önlemek için deri eldivenlerle örtülmüştü.

Birilerini sinirlendirmek, Sylas'ın en sevdiği eğlencelerden biri gibi görünüyordu ve kart oyunlarında özellikle iyi bir el yakaladığında Blythe'ın babasınınkine benzer bir sırıtış takınıyordu. Sylas, kardeşinin yanına gitmek için fuayeyi geçti ve başını geriye eğerek çobanpüskülü dallarını hayranlıkla seyretti.

Blythe'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Bu sene özellikle kutlama havanda mısın, sevgili kız kardeşim?"

Blythe, Azrail'e huysuz bir bakış attı ve bu tuhaf adamdan bir zamanlar korktuğu için aptal gibi hissetti. Sylas'la ilk karşılaşmalarından sonra onun yanında rahatça nefes alması aylar sürmüştü. Fakat şimdi, üzerinden yıllar geçtikten sonra Sylas onu rahatlatan biri hâline gelmişti. Bir kardeşte tercih edeceği tuhaf bir eğlence anlayışı olan garip ve meraklı bir adam. Bu oldukça hoş bir değişiklikti, özellikle de önceki kardeşinin onu öldürmeye çalışmış olduğu düşünülürse. Hem de iki kez.

"Aptal değilim," dedi Blythe. "Biliyorsunuz ki şansımız Noel zamanları pek yaver gitmiyor.

Tatili zarar görmeden atlatmak istiyorsak elde edebileceğiz her türlü şansa ihtiyacımız var."

"Bu sadece herhangi bir gün," dedi Sylas. "Bunun yüzünden şansın daha iyi ya da daha kötü olmayacak."

Belki de öyleydi. Ancak Blythe, geçmişte olanlardan sonra bu riski almak istemiyordu. Aris'in dönüşüyle, Wisteria Bahçeleri'ni taşıma kararı almışlardı çünkü burası çok fazla dikkat çekiyordu ve güvenli kalması imkânsızdı.

Sonunda yeni bir kasaba seçmişlerdi. Brude'un hemen dışında, Blythe'ın Aris'e âşık oluşunu onlara hatırlatan bir kasaba. Elijah artık ailesinin sırlarını ve kim olduklarını tam olarak bildiği için, Sylas ya da Aris onu herhangi bir yerden istediği zaman ziyarete getirebiliyorlardı. Blythe şimdi babasına, yeni bir kardeşe, en sevdiği kuzenine ve hayatının aşkına sahipti. Ve hepsiyle birlikte, gerçek bir aile olarak geçirecekleri ilk Noel'i mükemmel kılmaya kararlıydı. Aksi takdirde, biri bunun bedelini ödeyecekti.

Yıllardır bu ânı bekliyordu, Aris ile birlikte çift olarak geçirdikleri tek Noel'i hatırlıyordu. Onu sevdiğini o tatilde fark etmişti. İlk kez o zaman birlikte uyumuşlardı. Ondan sonraki yirmi yedi yıl boyunca, Blythe'ın yatağı soğuk kalmış ve kalbi acıyla

dolmuştu. Ama bu yıl her şey mükemmel olacaktı. Bunu hak ediyorlardı.

Aris bunu hak ediyordu ve Blythe kimsenin bunu onlardan almasına izin vermeyecekti.

Aris'ten bahsetmişken... Blythe kocasının kollarından sıyrıldı. Sylas'a yaklaşırken kelimelerini dikkatle seçti ve sesini alçaltarak, "Senden istediğim şey ne durumda?" diye sordu. Aris'in merakının giderek arttığını hissedebiliyordu.

Sylas, Aris'e dönerek kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Hediyeyi çok yakında halletmeyi planlıyorum," dedi. "Oldukça güzel bir hediye."

"Hediye mi?" diye sordu Aris. Blythe, kocasının bu kadar şaşırmasını beklemiyordu. "Ama benim hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Sen benim kocamsın ve bu, ikimizden birinin ölmediği ya da ölmek üzere olmadığı ilk Noelimiz olacak," dedi Blythe son derece sert bir şekilde. "Bu, kutlanacak bir şey, Aris. *Tabii ki* sana bir şey alacağım." Ve iyice anlaşılması için ekledi: "Sylas'a sana hiçbir ipucu vermemesini söyledim, o yüzden deneme bile."

Sylas ellerini arkasında birleştirerek, "Sözümü tutmakta çok iyiyimdir," dedi gururla. "Ve çoğu zaman sır saklamakta da. Blythe'a ne aldığını söyle, senin sırrını da saklayayım."

"Sen de en az karım kadar meraklısın," diye azarladı onu Aris, Sylas ise sadece omuz silkti.

"Sanki sen öyle değilsin!"

"Merak, bu ailenin belki de tek ortak özelliği," dedi Blythe. "Şaşıracağınızı biliyorum ama hediyelerimle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum. Eğer bunu tartışmakta ısrarcıysanız, konuşmanızı başka bir yerde yapabilirsiniz." Aris'i uzaklaştırmak için hafifçe itti. Aris somurturken Blythe gülmemeye çalıştı.

"Her şey yolunda, Aris. Şimdi ikiniz de buradan gidin. Yapacak daha bir sürü dekorasyon işim var ve siz beni meşgul ediyorsunuz." Elinde daha fazla çobanpüskülü belirince Sylas güldü.

"Pekâlâ," dedi Sylas. "Bir içki içmeye ne dersin, kardeşim?"

"Belki sonra." Aris çoktan omzunun üzerinden bakıyordu ve düşüncelere dalmış gibiydi. "Önce kontrol etmem gereken bir şey var."

"Bu şey bir *hediye bulmakla* ilgili olabilir mi?"

Aris kaşlarını çattı ve içinden homurdandı. "Sen insanlığın başına gelmiş bir felaketsin."

Sylas sadece gülümsedi. Aris eğilip Blythe'ın başına hızlıca bir öpücük kondurdu ve ardından kardeşinin yanından geçip koridorda aceleyle kayboldu.

Aris gidince Blythe iç çekti. "Onu sürekli böyle kızdırmak zorunda mısın?"

Azrail gülümsedi. "Korkarım sevgimizi böyle gösteriyoruz."

"Eh, sevgin onu paniğe sürüklemiş gibi görünüyor."

"Biz ona hediyelerimizi verirken, karşılığında bir hediye hazırlamayı unuttuğunu fark ettiğinde daha fazla paniğe kapılacaktı. Bu arada..." Sylas pencereden, kararan gökyüzüne baktı. "Gitme vaktim geldi."

"Bunun işe yarayacağına inanıyor musun?"

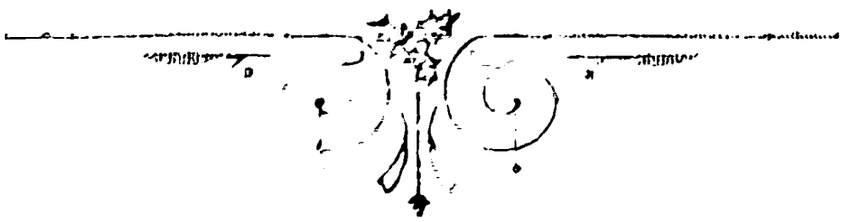
Eldivenlerini düzeltti, üç kez kontrol etti ve ardından elini Blythe'ın başına koyup saçlarını karıştırdı. "Hayır. Ama denemeye niyetliyim."

Blythe, elini itmek için ona uzanmaya yeltendi ama Sylas çoktan gitmiş, gölgelerin içinde kaybolmuştu.

"Gerçekten bir zile ihtiyacın var," diye seslendi arkasından ve sonra gülümseyerek fuayeye geri döndü. Sonuçta, daha asılacak bir sürü çobanpüskülü vardı.

İKİ

ARIS

Aris Dryden, cömertliğiyle bilinen bir adam değildi. Pek sık hediye vermezdi çünkü bir sonraki sefere daha iyisini yapmak zorunda olmaktan nefret ederdi. Bir defasında Blythe'ı egzotik bir yere götürmeyi düşünmüştü fakat Elijah yaşlandıkça, karısı için aileyle geçirilen zamanın lüks bir seyahatten daha değerli olduğunu fark etmişti. Ayrıca Blythe, ayrı kaldıkları yirmi yedi yıl içinde değişmişti. Aris'in isteyeceği en son şey, karısına artık onun zevklerine uymayan bir hediye vererek kendini utandırmaktı.

Elbette o hâlâ aynı Blythe'tı. Eskisi kadar sivri dilli ve yirmi yedi yıl önce olduğu kadar tehditkârdı. Ama zaman, Aris için akıp gitmişti, Wisteria'yı ve

yeni hayatını düzene sokmakla o kadar meşguldü ki karısına ne alabileceğini düşünmeye vakti olmamıştı.

Alacağı hediye *muhteşem* olmalıydı. Bunca yıl onun dönüşünü bekleyen kadına layık bir hediye... Çok uzun yıllar sonra nihayet hayatına geri dönen karısına...

Bu kadar özel birine ne alınabilirdi ki?

Tabii ki Blythe'ın babasına da bir şey alması gerekecekti. Elijah her zaman ona karşı cömert olmuştu ve eğer Blythe hediye verecekse şüphesiz Elijah da verirdi. Ve bir de baş belası kardeşi vardı. Yüce Tanrım, liste uzayıp gidiyordu. Eğer yeni komşuları ve onların çocuklarına da hediye vermeye dayanması bekleniyorsa, kendini artık Aziz Nicholas olarak tanıtmaya başlasa iyi olurdu.

Aris yüzünü ellerinin arasına alarak inledi. Kardeşiyle fikir alışverişi yapması iyi olabilirdi ama Ölüm'ün imayla kalkan kaşları ve şeytani sırıtışı, Blythe'a hâlâ bir hediye bulamadığını bildiğini gösteriyordu. Ve haklıydı da ama Aris, kardeşinin alay konusu olacağına lanetlenmeyi tercih ederdi. Bu da Aris'i şu anda bulunduğu yere, sorununu çözmek için ona rehberlik edebilecek tek ruhu bulmaya yöneltmişti.

Tüm odalar arasında Signa Farrow'u, Blythe'a yirmi yedi Noel önce hediye ettiği odada buldu. O zamanlar burası bir kütüphaneydi ve dönüşünde hazır olması için restore ettirmişti. Yeniden doğduğunda hafızasını hızlıca kazanmış olsaydı, hemen Wisteria'ya dönerdi. Ancak bunun yerine terzi olan bir aileye doğmuştu. İyi bir aileydi, Aris onların oğlu olarak yirmi yıl boyunca görece normal bir hayat sürmüştü.

Tabii ki garip olaylar da yaşamıştı. Aklından geçirdiği anda birden beliren nesneler, tuhaf bir şekilde onu devamlı takip eden ışık, parlayan bir ten ve ailesini şaşkına çeviren yaratma dürtüsü. Bu ihtiyacını karşılamak için babasının çırağı olmaya karar vermiş ve işte o zaman yeteneklerinin sınırlarını fark etmeye başlamıştı.

Mesleği herkesten çabuk öğrenmişti. Muhteşem takımlar ve elbiseler dikmişti ki bunlardan bazıları Blythe'ın eline kadar ulaşmış, Wisteria'ya döndüğünde karısının gardırobunda diktiği kıyafetlerin asılı olduğunu görmüştü. Blythe, onların Aris tarafından yapıldığını bilmiyordu, bu da Aris için düşündüğünden bile daha anlamlıydı. Ayrıyken bile birbirlerine ulaşacak bir yol bulmuşlardı.

Aris, yedi yıl boyunca kendi mağazasını işletmişti. Ancak bu iş, güçlerinin daha derinine dalması ve yaratıcı yeteneklerinin giyimden çok daha

öteye uzandığını fark etmesiyle, bir paravan hâline gelmişti. Yeni vücudunda ilk kez bir goblen yapıp dokuduğu kaderi tecrübe ettiğinde, Aris delirdiğine ya da ölmekte olduğuna inandı. Fakat birbiri ardına yeni şeyler yaratma dürtüsüyle aç bir döngüye saplandığında, bunun çok daha büyük bir şeyin parçası olduğunu fark etti. Sadece onun deneyimlediği, meraklı bir sihir...

Bazı geceler parmakları kanayana ve kendini tamamen kaybedene kadar dokumaya devam ediyordu çünkü içinde bir yerlerde *göründüğünden fazlası* olduğunu biliyordu. Kendini, hiç duymadığı bir sesin kahkahasını ve hiç tatmadığı dudakların tatlılığını anımsarken buluyordu.

Aris, kim olduğunu ve ne olduğunu hatırlayana kadar yıllarca Blythe'ın izlerinin -geçmiş hayatından görüntülerin- peşinden koştu.

O gece Blythe'ı bulmak için dükkânını terk etmiş ve daha bir saat geçmeden Blythe'ın çalılardan oluşan labirentinde kaybolmuştu. Karısıyla birlikte Wisteria Bahçeleri'nin kapısından içeri girdiği an, ruhunun tekrar bir bütün olduğunu hissetmişti.

Yine de manzara onu dehşete düşürmüştü.

Wisteria'nın duvarları, Blythe'ın anılarıyla kaplıydı. Aris, onun sarayı terk etmesini beklemişti ama baktığı her yerde Blythe'ın izleri vardı. Hatta

Blythe'ın, güçlerini daha da geliştirdiğini fark etmişti. Birkaç duvar, sarmaşıklar tarafından parçalanmıştı. Bazı odalar tamamen yaşanmaz hâle gelmiş, düşünmek bile istemediği dikenlerle doimuştu. Ancak dışarıda, özenle bakılmış, çiçek açan karaca çiçeği ve kurtboğanların olduğu bir bahçe vardı. Bir rüyaya aitmiş gibi güzel görünen papatyalar, güller ve çiçekler... Blythe'ın onun yardımı olmadan güçlerini geliştirmesine sevinse de kaçırdığı şeyleri düşündükçe göğsü daralıyordu.

Bunlar için kardeşi ve onun eşine teşekkür etmeliydi...

Signa, titreyen mumlarla ve beyaz ışıltılarla süslenmiş devasa bir Noel ağacının altında oturuyordu. Çıngıraklı süsler dalları öylesine iyi kaplamıştı ki Aris, dalları görebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Signa'nın koyu renkli saçları gelişigüzel bir şekilde toplanmıştı, etrafı ise kurdeleler ve ambalaj kâğıtlarıyla çevriliydi. Ölüm'ün köpeği, bir gözü yarı açık hâlde Signa'nın hemen yanında yatıyordu. Gundry, Aris'i gördüğünde kuyruğunu yere vurmaya başladı ve bu da Signa'nın başını kaldırmasına sebep oldu.

"Olduğun yerde dur," diye homurdandı Signa. Gözlerini kısmıştı ve elindeki hediyeyi hızla saklamıştı. "Sakın sürprizi bozma ve bir dakika bekle."

Aris, Signa'nın paketlediği hediyenin kendisine ait olduğunu biraz geç anlamıştı ve hissettiği kadar dehşete kapılmış görünmemeye çalıştı.

Noel'e hâlâ birkaç gün olduğu için şanslıydı. Görünüşe göre, tanıdığı herkese vereceği muhteşem hediyeleri bulmak için yalnızca birkaç günü vardı. O da zaten tam olarak bu yüzden oradaydı. Signa Farrow odaya girmesine izin verince ceketini çıkarıp yere oturdu.

"Merhaba, kardeşim." Signa'nın yanında o tuhaf hissi yaşamayacağı bir günün gelip gelmeyeceğini merak etti. Geçmişteki hâlinin, Signa'nın onun ruh ikizi olabileceğine inanması *ne kadar gülünçtü.* Signa çok... şey, tuhaftı. Onun peşinden koşarken bu tuhaflıklarının çekici olduğuna inanmaya çalışmıştı ancak şimdilerde Aris, sıklıkla aralarında hiç ortak bir yan olup olmadığını merak ediyordu. Bu pek olası değildi. Signa'nın meraklı tarafı, onu kardeşi için uygun bir eş yapıyordu çünkü Ölüm de bu koyu saçlı, tuhaf kız kadar garipti. Ama Aris için? Signa'yı gerçekten evlenmeye zorlamış olsaydı, hepsi bunun acısını çekmek zorunda kalırdı. Blythe'ın araya girmiş olması onun için büyük bir şanstı.

Signa, kırmızı kurdeleyi kesip küçük bir kutunun etrafına sararken alaycı bir şekilde sordu:

"Kuzenimin Noel hazırlıklarından mı saklanıyorsun?"

"Daha çok *mükemmel* bir Noel için ısrarından." Aris, Gundry'nin kulaklarının arkasını kaşıyarak iç çekti. "Beni buraya getiren şeyse hediye meselesi."

Signa kaşlarını çattı. "Sana hediyeni erken vermeyeceğim."

Keşke verseydi, böylece Aris de ona aynı değerde bir hediye bulabilirdi. İsteyeceği son şey, birinden olağanüstü bir hediye alıp karşılığında önemsiz bir şey vermekti.

Birine hediye almak, tahmin ettiğinden çok daha zordu.

"Sormaya bile cüret edemem," dedi Aris. Ardından Signa'nın ilgisini çekmek umuduyla planlı bir şekilde eğildi. Beklediği gibi, Signa da onu taklit etti ve dinlemek için başını eğdi. "Şöyle ki, bir sorunla karşı karşıyayım."

Signa, Aris'in beklediğinden daha hevesli bir şekilde elindekileri yere bıraktı. "Ne tür bir sorun?"

"Tam da senin yardım edebileceğin bir sorun. Karıma, kayınpederime ve kardeşime mükemmel hediyeleri almak için senin yardımına ihtiyacım var. Tabii sana da... Ama senin hediyen için senden yardım isteyecek kadar düşüncesiz değilim."

"Tabii ki değilsin." Signa arkasına yaslandı ve paketleme işine devam etmeye çalıştı. Gundry de işini zorlaştırıyordu çünkü sırtüstü yatıp gür, gri kuyruğuyla malzemelerini paspas gibi savuruyordu. Aris, köpeğin komikliğine gülmemeye ve onu cesaretlendirmemeye çalışıyordu ancak yaratık, ona tilkisi Beasty'yi ve kalbini yaralayan anılarını hatırlatıyordu. Beasty, Aris'in gerçekten kaybettiği tek varlıktı. Eğer bir fırsatı olsaydı, Aris ona veda etmek isterdi.

"Bu konuda sana yardımcı olamam, Aris," dedi Signa. "Hediyeler kişiseldir ve bizim gibiler için seçenekler sonsuzdur. Çünkü bizim hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

"Ama mutlaka istediğimiz bir şey olmalı. Belki bir elmas kolye?"

Signa, köpeğin kuyruğunun altından bir makas çıkardı. "Eminim Blythe bir kolye isterdi..."

"Ama?"

"Ama bu pek kişisel bir şey değil. Blythe istediği zaman kendine elmas kolye alabilir. Ayrıca zaten birkaç tane kolyesi var."

Aris homurdandı ve geriye yaslanarak kendini köpeğin açıkta kalan karnına dayadı. "Hediye bulmak ne kadar zor."

"Çünkü çok fazla düşünüyorsun. Blythe'ın yıllardır istediği tek şey onun yanında zaten. O da sensin. Wisteria'da yeniden onunlasın ve en çok değer verdiği diğer herkesi de etrafında topladı. Şimdi tek istediği, sakin ve neşeli bir Noel."

"*Sakin* bir Noel," diye tekrarladı Aris, kelimeleri yutar gibi. Elbette ona bunu verebilirdi ama yine de karısına hediye edecek bir şey de bulması gerekiyordu. "Bunu başarabileceğimizden şüpheliyim."

"Bence başarabiliriz," dedi Signa. "Ayrıca madem buradasın, paketlemede bana yardım etsen iyi olur." Bir sürü boş kutuyu önüne yığdı, aralarında çeşit çeşit oyuncaklar diziliydi. Aris, oyuncak bebeklerden birini eline alıp inceledi.

"Neden bu kadar çok var? Sen ve kardeşim sonunda üremeyi başardınız mı?" diye dalga geçti. "Yakında, gölgelerin içinden fırlayıp beni korkutmak için koşuşturan küçük *Ölümcükler* beklemeli miyim?"

Signa ona ters bir bakış attı. "Çok komik. Oyuncaklar hastanede yatan çocuklar için."

Ah evet. Blythe, Signa'nın yeni işinden bahsetmişti fakat Aris ayrıntıları unutmuştu.

"Orada olmanın sana ne faydası oluyor?"

"İyi bir şey yapıyor gibi hissediyorum," dedi Signa, bir sonraki hediye kutusunu bitirirken.

"Hastaneler, diğer tarafa geçmeye korkan ruhlarla dolu."

Garip bir durumdu ama onların dünyasında her birinin kendi görevi vardı. Ölüm, ruhları öbür tarafa taşıyabiliyorken, yaşayanların dünyasında sıkışıp kalan ruhlara ise Signa yardım ediyordu. Aris, bu konuda onunla gurur duyuyordu fakat o kadar çok ölü insanın kendisine kâbuslar gördüreceğini düşünüyordu. Yaşayanların arasında kalmayı tercih ederdi.

Tüm düşüncelerine rağmen, elinde bir oyuncak bebek tutan Aris'in gözleri korkutucu bir altın rengine büründü. Parmaklarının altındaki kumaş parladı, bebeğin saçları ışıldadı ve kıyafetleri daha canlı bir renge dönüştü. Bebek, kısa bir süre içinde basit bir oyuncaktan lüks bir oyuncağa dönüştü ve Aris bir sonrakine geçti. Onu da bir öncekinden farklı fakat aynı derecede güzel yaptığında Signa gülümsedi.

"Demek ki isteyince nazik *olabiliyorsun*."

"Sessiz ol, kadın." Aris, bir sonraki oyuncağa geçmek için elindeki bebeği bir kenara bıraktı. "Korumam gereken bir itibarım var."

Gundry arkalarında sürünerek şömineye yaklaştı. Dışarıdan bakıldığında büyük olmasına rağmen tamamen normal bir köpek gibi görünüyordu ancak

Aris, bu canavarın gerçekte ne olduğunu biliyordu. Kardeşinin Gundry'yi bulduğu gün o da oradaydı. Aris'in hâlâ bir hediye bulması gerektiği kardeşi.

"En azından Sylas'a ne aldığını söyler misin?" diye sordu Aris ama Signa'nın yanaklarının ânında kırmızıya dönmesini beklemiyordu.

Signa, "Bu, onunla benim aramda," diye mırıldandığı an Aris, yüzünü buruşturdu. Bazı şeylerin bilinmemesinin daha iyi olduğuna karar verdi. Yine de bu, ona en azından bazı fikirler vermişti. Blythe'ın tek yapması gereken, odalarına üzerinde yalnızca bir kurdeleyle gelmekti. Böylece Aris, bunu şimdiye kadar aldığı en büyük hediye olarak kabul edebilirdi.

Ne yazık ki karısının da aynı fikirde olacağını hiç sanmıyordu.

Bebekleri bitirip Gundry'nin yakasına kırmızı bir kurdele bağlarken, "Biliyor musun, daha fazla yardımcı olabileceğini düşünmüştüm," dedi Signa'ya.

"Seni hayal kırıklığına uğratan bir kardeş olduğum için üzgünüm. Ama geri döndüğüne *sevindim*." Aris, oynayacak başka bir şey kalmadığı için Signa'ya bakarak cevap vermek zorunda kaldı.

"Ben de. Sizi tekrar görmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Dönüştüğü kişiyle ilgili tuhaf şeyler vardı. Aris'in kalbi uzun zamandır acıyla sertleşmişti ancak bu günlerde kızgın ya da acımasız olması neredeyse imkânsızdı. Hâlâ oldukça huysuzdu fakat uzun zamandır içinde yanan o öfke sönmüştü.

Artık sevinmek için bu kadar çok nedeni varken nasıl kızgın olabilirdi ki? Bu günlerde kendini çok daha hafif hissediyordu. Huzurlu. *Mutlu.*

Aris gerçekten, saf bir şekilde mutluydu ve bunun için bu aileye teşekkür etmeliydi. Bu yüzden mükemmel hediyeleri bulmak onun için çok önemliydi. Bu insanlar onun hayatını değiştirmişlerdi, en azından günlerini özel kılmayı onlara borçluydu. Signa'nın kutularından birini kendine doğru çekti, zihninde çeşitli olasılıkları sıralıyordu. Signa sessizliği kelimelerle doldurmaya ihtiyaç duyan birisi değildi. Kütüphanedeki raflardan ani bir çarpma sesi gelene kadar, hediye kutularını paketleyip süsleyerek sessizce çalışmaya devam ettiler.

Gundry, Aris'in yanına atladı, Aris de hızla Signa'yla sesin kaynağı arasına girdi.

Köpeğin tüyleri diken diken olmuştu, boğazından düşük bir hırıltı çıkıyordu. Gundry, sanki görünmez bir rüzgâr esmiş gibi, doğrudan birkaç kitabın dağınık hâlde durduğu raflara yöneldi. Aris de

raflara doğru ilerledi ve eğilip yere düşen kitapları inceledi.

"Bu da ne böyle?"

"Ah." Signa elini ağzına götürdüğü için sözleri boğuk çıkmıştı. "Ah, zavallıcık."

Aris döndüğünde Signa'nın ona değil, omzunun üzerinden karşısına baktığını gördü.

Büyük bir hayal kırıklığıyla, yüzündeki ifadeyi tanıdığını fark etti. Yıllar önce, Foxglove'daki baloda, ruhlar masum konukları korkuturken de Signa'nın yüzünde aynı ifade vardı.

Bu odada bir hayalet vardı ve bu gerçeği fark eden Aris, iç çekerek kanepeye çöktü.

Sakin bir Noel geçirmek buraya kadardı.

ÜÇ

SIGNA

Signa, teorik olarak Wisteria Bahçeleri'nde hiçbir ruhun bulunmaması gerektiğini biliyordu. Ölüm, Aris'e Brude'un yaklaşık yirmi dakikalık yürüyüş mesafesindeki bir tepeye kurulmuş bu araziyi seçmesi için yardım etmişti.

Bu taşınma, Blythe ve Aris'in birlikte yeni hayatlarının başlangıcı olmuştu. Yeni ve kesinlikle *hayaletlerin olmadığı* hayatlarının. Bu durumda Signa, yüzü isle kaplı bu saydam genç kadını Aris'e nasıl açıklayabilirdi?

Hayaletlerin nefes almaya ihtiyacı olmasa da genç kadının göğsü hırıltılı nefes alıyormuş gibi ağır bir şekilde hareket ediyordu. Güzel, kırmızı saçları düzgünce taranmıştı, ön kısımları çelenk ve

ince beyaz boynuzlardan örülmüş dev bir başlığın altında kıvrılmıştı. Boynuzların uçları yanmış, neredeyse eğri duruyordu. Ruh kabarık, fırfırları baldırlarında biten, capcanlı bir pudra pembe elbise giyiyordu. Korsesi düşük kesimliydi, gümüş dantel ve ışıltılı telkari ile süslenmişti. Ayaklarında elbisesine uygun terlikler vardı. Bir tür kostüm gibi görünüyordu. Oldukça gösterişli bir kostüm.

Ruh, önce Signa'nın her hareketini değerlendirmek ister gibi onu inceledi ancak sonunda dikkati Aris'e kaydı.

Onu görünce kıkırdayarak saçlarını ve elbisesini düzeltti, Aris ise her şeyden habersiz, kanepede uzanmıştı. Bir ayağını dizinin üzerine atmış, elini yüzüne götürerek homurtusunu bastırmaya çalışıyordu.

"Bana, düşündüğüm şeyin yaşanmıyor olduğunu söyle," dedi Aris.

Ömrü boyunca sayısız kez olduğu gibi, Signa etrafındaki insanların da ruhları görebilme yeteneğine sahip olmasını diledi. Özellikle de Aris'in onları görmesi yararlı olurdu, böylece goblenlerini tanıyabilirdi. Ya da en azından, onların tuhaf modalarını. Ruh bile Aris'in onu göremiyor olmasına sinirlenmişti ve dikkatini çekmeye çalışırken somurtuyordu.

"Eğer düşündüğün şey burada bizimle bir ruhun olduğuysa korkarım endişelerini gideremem. Haklısın."

Signa, elini Gundry'nin başına koydu ve köpeğin, ziyaretçilerine nasıl bir tepki vereceğini görmek için bekledi. Gundry tetikteydi ama tüyleri hâlâ düzdü, bu da Signa'nın ruha doğru temkinli bir adım atması için yeterliydi.

Ruh hemen geri adım attı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. *"Beni görebiliyor musun?"*

Sesi, Signa'nın beklediğinden daha tizdi ve aksanı kabaydı. Yıllar içinde Signa, ruhların hangi dili konuştuğunun önemi olmadığını fark etmişti. Onları her şekilde anlayabiliyordu.

Bu kadınla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordu ancak bir ruhla etkileşimde bulunurken dikkatli olmak gerekiyordu. Kötü niyetli *görünmüyor* olsa da hayaletler huysuz yaratıklardı. Aslında, en ufak bir şeyde patlayan küçük çocuklar gibiydi. Ve Signa'nın paketlenmesi gereken çok fazla hediyesi vardı, bu yüzden ele geçirilme riskini göze alamazdı. "Evet, seni görebiliyorum," diye itiraf etti, aralarında dikkatli bir mesafe bırakarak. "Adın ne?"

"Adım..." Ruh, bu kelimeleri birkaç kez tekrarladı fakat bunu bir soru şeklinde dile getirmiyordu.

Daha çok, kelimeleri deniyormuş ve onlar hakkında ne düşündüğünden emin değilmiş gibiydi.

Ruh, Signa'nın sorusuna cevap vermedi, bunun yerine, *"Jules'u gördün mü? Şimdiye kadar burada olması gerekiyordu. Her yerde onu aradım,"* diyerek kendi sorusunu sordu.

"Bu lanet olası dünyada neler oluyor?" diye sordu Aris, sahneyi izlemek için başını eğmiş, insanların yakınlarda bir ruh olduğunu bildiklerinde her zaman yaptıkları gibi gözlerini kısmıştı. Sanki daha dikkatli bakarsa bir şekilde ruhu algılayabilirmiş gibi. Aris'in, hayatta bir şeyin dışında kalmaktan daha az sevdiği başka bir şey yok gibiydi. Ancak gözlerini bu kadar kısıp etrafı incelerken elde ettiği tek şey muhtemelen baş ağrısıydı.

Signa, Aris'i görmezden geldi. "Korkarım Jules'u tanımıyorum ama onu aramana yardım edebilirim. Onu en son ne zaman gördün?"

"Dün." Ruh, parmaklarını başlığının üzerinde gezdirdi, başlık oldukça ağır görünüyordu. *"Herkesi dün gördüm."*

Signa, bunun pek mümkün olduğunu düşünmese de yorum yapmadı. Ruhun, garip başlığı ve tül katmanlarıyla odada dolaşmasını izledi. Kadın, kaşlarını çatıp duruyor, görünüşe göre bu gizemli Jules'u arıyordu.

"Dün..." diye tekrarladı Signa. "Adın ne demiştin?"

Ruhun yüzü gerildi ancak bir saniye geçmeden gevşedi. Soruya yine cevap vermemişti. Signa, muhtemelen hatırlamadığı için böyle yaptığını düşündü. Ruhların yeryüzünde ne kadar uzun süre dolaşırsa, iletişim kurmakta o kadar zorlandıklarını kısa süre önce keşfetmişti. Karşısındaki ruhun bu döngüde ne kadar süredir acı çektiğini merak etti.

On yıllardır belki? Her ne kadar biraz anlamsız konuşsa da hâlâ konuşabildiğine göre çok uzun süre geçmiş olamazdı.

"*Kapı sıkışmıştı,*" diye mırıldandı ruh. Artık Signa'ya bakmıyordu, düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. "*Kapı sıkışmışken başka nasıl içeri girebilirdi ki?*" Hemen sonra ruh, aniden Signa'ya döndü. Signa'nın tüm vücudu gerildi. "*Jules'u gördün mü?*"

"*Jules mu?*"

Signa, kadının arkasından gelen erkek sesini duyduğunda neredeyse yerinde sıçradı. Dönüp baktığında, kitap raflarının arasında dolaşan ikinci bir figür gördü. Şeffaf parmağını kitap sırtlarının üzerinde gezdiriyordu. Bu figür, deniz salyangozu renginde bir ceket giymişti. Beyaz taytı ise vücudunun hatlarını hayal gücüne bırakmıyordu. Cildi pudra ile beyazlatılmıştı ve yanaklarıyla dudakları pembe

renkteydi, kenarları yukarı doğru kıvrılan soluk sarı bir peruk takıyordu. Peruğun uçları sanki karla kaplanmış gibi görünüyordu.

"Acaba, Jules ben olabilir miyim?" diye sordu adam.

Ah, Yüce Tanrım. Signa, ilk ruh bu yeni ruhun yanına süzülüp onu incelerken kaşlarını çattı.

Yan yana durduklarında, sanki aynı tatlı masaldan çıkmış gibi görünüyorlardı. *"Hayır, bence değilsin. Jules'a benzemiyorsun."*

"Ah, peki," dedi adam. *"O zaman bana kim olduğumu söyleyebilir misin?"*

"Orada durup zaman kaybetmeyi bırakın! Hepiniz yerlerinize geçin!"

Üçüncü bir ruh mu? Signa, sonuna kadar açılmış olan ağzını kapattı ve umutsuzca Aris'in yanındaki koltuğun koluna oturdu. Bu seferki, Noel ağacının yanında duran yaşlı bir kadındı ve dikkat çekmek için ellerini çırpıyordu. Bu kadın diğerleri gibi garip bir kostüm giymemişti ancak yanında duran ve muhtemelen kocası olan gözlüklü adamın giydiği kıyafetlerle uyumlu lüks ipekler giymişti.

Adam, ağaca bakıyordu ve mevcut durumla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Kadın tekrar ellerini çırptı, sonra ilk ruha keskin bir bakış attı. İlk ruh, onun bakışları altında gerildi.

"Jules nerede?" diye sordu yaşlı olan ruh.

Genç olan ruh küçüldü. *"Bilmiyorum... Bütün gün onu aradım."*

"O zaman daha iyi ara. Onsuz salmaya çıkamazsın."

İlk ruh sessizce inledi, alt dudağı titriyordu. Hemen sonra rafların arasında kayboldu ve arama çalışmalarına devam etti. Zaman zaman birine Jules'u soruyordu ve her defasında yeni bir ses ortaya çıkıyordu. Ruhlar tek tek raflardan, yer döşemelerinden ve tavandan beliriyordu. Her biri en saçma kıyafetleri giymişti: kürklü taytlar ve başlarına takılmış boynuzlar, koyu yeşil elbiseler ve çobanpüskülü kadar kırmızı yanaklar. Signa'ya pembe tülleriyle perileri hatırlatan genç kızlar. Birçoğunun derisi isle kaplıydı ve Tanrım... onlar yanık izleri miydi? Bir ruhun kıyafetinin tülü bacağında erimiş gibi görünüyordu.

Signa, kollarını göğsünde kavuşturan Aris'e bakarken dişlerini sıktı.

"Ee?" diye homurdandı Aris. "Ruhu nasıl ortadan kaldıracağını buldun mu?"

Bu ruhlar öyle bir döngüye sıkışmışlardı ki öldüklerinin farkında bile değillerdi. Ruhlardan biri, Signa'nın kullandığı hediye paketlerini fark edince durdu. Eğilip yanındaki kurdeleleri aldı ve havaya saçtı. Uçuşan kurdelelerden biri kafasının üstüne

düştüğünde Aris usladı. "Tanrım! Sadece onun geçip gitmesine yardım edemez misin?"

"Sadece bir tane değil, Aris." Signa burnunun kemerini sıkıştırarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"Oturduğum yerden en az bir düzine ruh saydım. Bunu sana söyleyen kişi ben olmak istemezdim ama evin ele geçirilmiş." Aris birden olduğu yerde kaskatı kesildi, gözlerinde altın rengi bir ateş parlıyordu. Aris'in yıllar içinde sakinleşmiş olması rahatlatıcıydı, eğer karısını sonsuza dek kaybettiğini düşünmenin öfkesi ve acısı içinde kızışmaya devam etmiş olsaydı, bir gün tüm dünyayı yakabilirdi.

"Bu araziyi seçmeme çürümüş kardeşim yardım etti," diye öfkeyle konuştu. "Eğer zaten ölü olmasaydı, o aptalı kendi ellerimle öldürürdüm."

Ölüm'ün ruhlarla ilgili hiçbir şey söylememiş olması garipti. Onları fark etmemiş miydi?

Wisteria, bu arazide neredeyse iki haftadır bulunuyordu ve Signa, ruhlar ortaya çıkmadan önce en az bir saat kütüphanede çalışmıştı.

"Ne bildiğine bir bakayım," dedi Signa, Aris sabırsızlıkla kanepenin koluna parmaklarını tambur gibi vururken, Signa yanına oturdu. "Ama önce bana dik dik bakmayı bırakman lazım."

Aris homurdandı ve çenesini sıkıp kasıtlı olarak ondan başka bir yere baktı. Signa, ancak o zaman

zihnini sakinleştirebildi. Ölüm'ü düşündü, aralarındaki bağı hissedene kadar onun varlığına odaklandı. Zihinsel olarak bu bağı çekti ve düşüncelerini ona açtı. Orada olduğunu ve dinlediğini hemen anladı, zihninin köşelerinde onun varlığının rahatlatıcı ağırlığını hissedebiliyordu.

Merhaba, Küçük Kuş, diye fısıldadı Ölüm, kızın zihninin içinde. *Paketlemeyi bitirdin mi?*

Tamamen değil, diye cevap verdi Signa. *Korkarım kardeşin ve ben kuşatma altındayız. Kütüphane bir düzineden fazla ruh tarafından istila edildi.*

Ruh mu? diye yankılandı Ölüm'ün sesi. *Ne garip.* Ancak ses tonu sözleriyle uyuşmuyordu çünkü Ölüm, olması gerektiği kadar şaşırmamıştı. *Garip*, bu durum için kesinlikle en uygun kelimeydi.

Signa, odaklanmak için gözlerini kısmak zorunda kaldı, Aris'in bakışlarının cildini yakıp kavurduğunu hissedebiliyordu. O, Blythe için gerçekten mükemmel bir eşti. Başka kim kuzeninin meraklılığına ayak uydurabilirdi ki?

Burada bu kadar çok ruh olduğunu fark etmedin mi? diye sordu Signa.

Aris'in düşmanca ruhların varlığını hissettiğim bir yere taşınmasına asla izin vermezdim. Signa'nın bundan hiç şüphesi yoktu ancak Ölüm'ün sözlerindeki kurnazlık da fark edilmeyecek gibi değildi.

Öyleyse buraya gel. Belki Blythe fark etmeden bazılarının öbür tarafa geçmesine yardım edebiliriz.

Signa'nın zihnindeki sessizlik çok uzun sürmüştü. Fazlasıyla tehlikeliydi. Signa dudaklarını sıkıca kapattı ve Ölüm'ün şüpheli sessizliğinin son bulmasını bekledi. *Maalesef şu anda sana yardım edemeyeceğim.* Signa'nın gözleri bir anda açıldı. Aris hemen başka yere baktı ve Signa, sinirini bastırmak için yanağının içini ısırdı. Ölüm'ün, içinde biriken öfkenin her zerresini hissedebilmesini umarak tüm duygularını zihni aracılığıyla ona yöneltti. *Yardım edemeyeceğim de ne demek? Neredesin?* Ölüm onun öfkesini hissetmiş olsa da bunu hiç belli etmedi. Aslında dikkati dağılmış gibiydi. Ölüm'ün bu bağlantıdan bir an önce kurtulmak istediğini belli etmesi dışında pek bir şey hissetmedi. *Kardeşime hediye almaya çıktım.* Signa itiraz etmek üzereyken, Ölüm devam etti: *Hediyeyi bulmam birkaç gün sürebilir ama akşamları seni kontrol edeceğim.*

Birkaç gün mü? diye sordu Signa. *Peki o sırada ben bu ruhlarla ne yapacağım?*

Evde kal, dedi ona Ölüm. Signa hayal mi görüyordu, yoksa Ölüm'ün sesinde alaycı bir ton mu vardı? *Ruhlar kötü niyetli değil. Onlarla ne yapacağına gelince... Bu senin için yeni bir şey değil, Küçük Kuş. Ben dönene kadar bununla başa çıkabileceğine*

inanıyorum. Eğer Aris onu öldürmezse Signa öldürecekti. Öfkeyle bağlantılarını kesti.

"Ne oldu? Sylas bir şey biliyor mu?"

"Noel hediyesi bakmaya gitmiş."

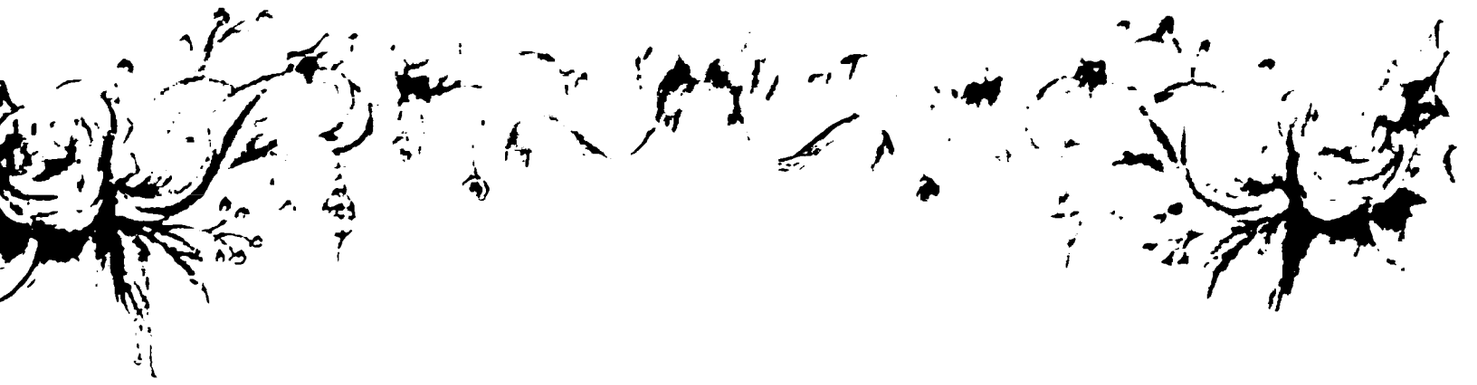
Ses tonunu düz tutarak kanepeden kalktı ve elbisesinin üzerindeki kırışıklıkları düzeltti. Odanın diğer ucundaki Gundry, dili sarkmış bir hâlde Noel ağacının etrafında turlar atıyor, oldukları yerde dönen ruhların arasında bir ileri bir geri koşturuyordu.

"Jules? Ben Jules olabilir miyim?"

Signa sesleri duymazdan geldi. Gundry tepki vermediği sürece, en azından acil bir tehlike olmadığına emin olabilirdi.

Omuzlarını dikleştirerek, "Ölüm bize yardım etmeyecek," dedi sonunda Aris'e. Onun yakıcı altın rengi bakışlarıyla karşılaştı.

"Görünüşe göre şimdilik bu işte yalnızız."

DÖRT

ÖLÜM

Ölüm, Aris'in öfkelenmesinden bu kadar keyif almasının adil olmadığını biliyordu. Kardeşi çok kolay sinirleniyordu ve en iyi yanı da bu yeni Aris'in, sinirlendiğinde alnında atan bir damarın belirginleşmesiydi. Ölüm, onunla uğraşıyor ve bu damarı en belirgin hâle getirebileceği tüm yolları hesaplıyordu. Ne yazık ki şu an, Signa ve Aris'in birlikte çalışmaya zorlandıklarını izlemek için ön sırada yer alamıyordu.

Ölüm, Wisteria'dan uzakta, dünyanın başka bir bölgesindeki küçük bir kasabanın sokaklarında dolaşıyordu. Kasaba çoğunlukla sakin bir yerdi ve halkın çoğu şu anda evlerinde dinleniyordu. Yaklaşık bir asır önce, salgın bir hastalık ülkenin çoğunu

kasıp kavururken Ölüm, ruhları taşımak için buraya gelmek zorunda kalmıştı. Ancak o zamandan beri burada başka hiçbir olay yaşanmamıştı. Burası şirin bir yerdi. Sokaklarda yürürken sadece dostça ve tanıdık yüzler görebileceğiniz türden bir yerdi. Görünürde tek bir gösterişli Centilmenler Kulübü ya da pahalı bir giyim mağazası yoktu. Burada yaşayanların çoğu tarımla uğraşıyordu ve Ölüm, birbirine sokulmuş hayvanlarla dolu ahırları hayranlıkla seyrederek zaman geçiriyordu. Siyah beyaz bir tazı yanından geçerken Ölüm'e havladı ve onu sürüsünden uzaklaştırmaya çalıştı.

Arayışı onu bu kasabaya getirmemiş olsaydı, Ölüm belki de hiç burayı ziyaret etme zahmetine girmezdi. Signa'yla birlikte evcimen bir çift hâline gelmişlerdi ancak bu durum, Ölüm'ün seyahatlerden hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu. Özellikle de yılın bu döneminde, havanın acı soğuğuna rağmen dünyada bir sıcaklık hissedildiği zamanlarda. Tatilleri ve tatillerin insanlarda ortaya çıkardığı neşeli tavırları her zaman sever, insanların tüm yıl boyunca bu kadar nazik ve neşeli olmalarını dilerdi. Ancak bu, genelde onun en yoğun olduğu mevsim olurdu çünkü yılın diğer zamanlarına göre Noel döneminde daha fazla insan ölüyordu. Aynı şekilde yine bu dönemde, yaşayanların diyarından ayrıldığı için yas tutan ve saldırganlaşan ruhlar her zaman olurdu.

Wisteria'da ortaya çıkan ruhlar o kadar da dengesiz davranmayacaktı. En azından yeterince zararsız görünüyorlardı ve işler ters gitse bile Signa durumu halledebilirdi. Ölüm, ara sıra onu kontrol edecek ve gerçekten tehlikeli bir durum olursa müdahale edecekti fakat o sırada kendisinin de tamamlaması gereken ayrı bir görevi vardı. Neredeyse boş olan karla kaplı sokaklarda yürürken ne kar siyah botlarının altında eziliyordu ne de etrafındaki kar tanelerinin soğukluğunu hissediyordu.

Yağ lambaları buzlu pencereleri aydınlatıyor, çoğu pencerenin arkasında yemek masasının etrafında toplanmış ya da ocak başında ısınmaya çalışan küçük aileleri görebiliyordu.

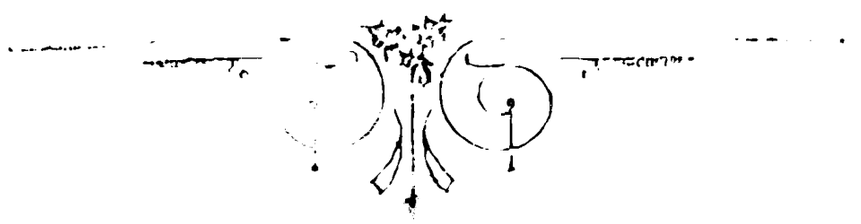
Çoğu kişi Noel ağaçlarını çoktan kurmuştu ancak henüz birkaç gün daha süslemeleri tamamlanmayacak, kestane ve süslerle donatılmayacak, mum ışığında aydınlatılmayacaktı.

Pencerelerin önünden geçerken kendi kendine gülümsedi, içerideki aileler ona kendi ailesini özletiyordu. Aris'i kızdırmaktan gerçekten hoşlansa da asıl istediği şey yüzyıllar sonra ilk kez tatili kardeşiyle birlikte geçirebilmekti. Yıllardır birbirlerine kırgın, öfke dolu ve yalnız başlarına yaşamışlardı. Yine de Ölüm'ün, evinden bu kadar uzaktaki karlı sokaklarda dolaşmasının sebebi Aris'in dönüşüydü.

Aradığı şeyi tam olarak nerede bulacağını bilmiyordu. Sadece burada, bu sokaklarda saklandığını düşünüyordu. Yakında Ölüm, diğerleriyle birlikte evde olacak, sıcak çikolata içecek ve Blythe'ın onlara zorla oynatacağı saçma oyunlara katılacaktı. Ama şimdilik, bulması gereken bir ruh vardı.

BEŞ

ARIS

Aris, parmaklarını şakaklarına bastırarak alnında atan damarı sakinleştirmeye çalıştı. Gözleri, yalnızca havaya rastgele attıkları kurdelelerden tespit edebildiği sözde ruhların etrafında heyecanla daireler çizen Gundry'ye odaklanmıştı. Köpek her havladığında alnındaki damar atıyordu ve Aris öfkesini gizlemeye çalışmıyordu. Kardeşine ve onun işgüzarlığına lanet okuyordu. Ölüm, neyin peşinde olursa olsun Aris, onun on kat bedel ödemesini sağlayacaktı. Gundry kapıya doğru dönüp Aris'in yanından geçti. Tam o anda kapı açıldı ve Blythe içeri girdi. "Burada neler oluyor böyle?" diye sordu Blythe, pençeleri üzerinde zıplayan ve dili köpüren Gundry'ye bakarak. Blythe'ın eğilip köpeğin

kulaklarının arkasını kaşımaya başlaması, Aris'e ortalıkta uçuşan kurdeleleri toplamak için mükemmel bir fırsat olmuştu. Onları çekiştirerek ruhlardan uzaklaştırdı ve yumruğunun içinde sıktı. Karısının önüne geçerek, "Signa ve ben hediyeleri paketliyorduk," dedi, doğal görünmesini umduğu bir gülümsemeyle. "Sanırım köpek bizim monotonluğumuzdan sıkıldı." Blythe, hâlâ Gundry'ye eğilmiş bir hâlde, kendi kendine mırıldandı: "Öyle mi? O zaman sanırım sizi bu korkunç sıkıntıdan kurtarmak için gelmiş olmam iyi bir şey."

Gundry sırtüstü yuvarlanıp tepinmeye başladığında Blythe, köpeğe sevgiyle seslendi ve onu daha büyük bir heyecanla okşadı. Aris, kurdeleleri pantolonunun ceplerine soktu, böylece elini karısının beline koyabilirdi. "Kurtarılmaya ihtiyacım var, öyle mi? Peki, kurtarıldıktan sonra benimle ne yapacaksın?" Aris, Blythe doğrulur doğrulmaz onu kendine çekti, karısını gördüğü anda sorunlarını unutuyordu. Blythe'tan önce yaşadığı ilişkilerin hiçbiri böyle olmamıştı, kiminle denerse denesin aynı hissi bulamamıştı. Ve şimdi hayatının bir parçası olarak geri döndüğüne göre, Blythe'ı bir daha kaybetmektense dünyanın yanmasını tercih ederdi.

Ona sarılamadığı zamanlarda bile, onun yanında ya da aynı odada olmayı tercih ediyordu. Blythe, onun sırnaşıklığından rahatsız olmaya başlayınca

Aris, farklı katlarda da olsa aynı evde kalmaya razı gelmişti. Yeni karısını -en azından mantıken yeni- sıkmak istemiyordu ama onu alıp en az on yıl boyunca sadece ikisi baş başa kalacakları şekilde herkesten uzakta tutabilmeyi diliyordu. "Ah, bana aldırmayın," diye seslendi Signa, boğazını temizleyerek. "Lütfen, sadece bir süs eşyasıymışım gibi devam edin." Aris gözlerini devirdi. Geri çekilirken Blythe'ı bırakmadı. Bunun yerine ona doğru eğilip, "Gelecek yıl, Noel arifesinde sadece bir gece kalacaklar," diye fısıldadı.

Blythe, eşinin omzuna hafifçe vurarak güldü ve kollarından kurtulup kuzeninin yanına koştu.

Aris, kurdeleleri cebine iyice sıkıştırdığından emin olduktan sonra, kendisi kadar gergin bir gülümsemeyle ona bakan Signa'yla göz göze geldi. Gundry, ruhları takip etmekle Blythe'tan daha fazla ilgi görmek arasında gidip gelirken bir kez daha başını geriye doğru uzattı. Aris, Blythe'ın durumun farkına varmasını istemediği için Signa'nın gözüne bakarak kapıya doğru bir hareket yaptı. Ruhlarla ilgili kuralları veya nasıl çalıştıklarını tam olarak anlamıyordu ancak belki de bu odadan çıkmak iyi bir ilk adım olurdu. Blythe, her şeyden habersiz bir şekilde Signa'nın elini tuttu ve sonra diğer eliyle Aris'in elini tutmak için kuzenini çekiştirdi.

"Ne olursa olsun, bu akşam herkes için harika bir planım var. Salonumuzda her şey hazır."

Aris, Blythe'ın yüzündeki ifadeyi görünce, birdenbire ruhlarla kalmak istediğini fark etti.

Heyecanlı gözler ve yarım, çekingen bir gülümseme...

Aris sessiz bir şekilde iç çekti çünkü bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Blythe, başka bir oyun planlıyordu. Aris, oyunlarda karısını bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu bilmiyordu fakat ilk kroket maçlarından sonra, Blythe'ın içinde bir canavar yaşadığını öğrenmişti. Yeni bir meydan okuma karşısında uyanabilen bir canavar. Karısı, özünde tam bir rekabetçiydi -gerçi bunu kolay kolay kabul etmezdi- ve özellikle kötü bir yenilgiden sonra en az yarım gün boyunca kendini kötü hissederdi. Yine de Aris'in oynamaktan başka seçeneği olmadığı bu yeni oyunları hararetle aramaya devam ediyordu. Blythe, onları merdivenlerden aşağıya, kış ormanı gibi kokan salona doğru yönlendirdi.

Bir saat öncesine göre iki kat daha fazla süsleme vardı. Her sütuna bolca çobanpüskülü asılmıştı. Çift kapıya, yaprak dökmeyen ağaç dallarının arasında tarçın çubukları bulunan ve çam kozalakları ile kurutulmuş portakallar tarafından ele geçirilmiş iki dev çelenk asılmıştı. Parlak, kırmızı Noel yıldızı

çiçekleri her köşeyi dolduruyordu ve Aris, ustaca gizlenmiş ökse otlarının da bulunduğu birkaç kemerli geçit fark etmişti.

"Ne kadar göz kamaştırıcı oldun," diye fısıldadı Aris, tatiller için kendi yaratıcılığını da artırması gerektiğini zihninde not aldı. Blythe, Wisteria'nın Noel'i tam anlamıyla hissetmesini istiyorsa, o da bunu memnuniyetle yerine getirecekti. "*Oldum mu?*" diye sordu Blythe, şaşkınlıkla. "Tam anlamıyla dikkat etmiyorsun, kocacığım çünkü ben her zaman göz kamaştırıcıydım."

Elijah, küçük yuvarlak bir masada oturmuş, salonda onları bekliyordu. Onu yakından tanımayanlar, bu yetmiş yaşındaki adamın en az on yaş daha genç olduğunu düşünürdü. Gözlerinde zekâ parıldıyordu ve son zamanlarda hareketleri biraz yavaşlamış olsa da hâlâ oldukça formdaydı. Sarı saçları gümüş rengine dönüşmüştü ve tıraş olmaya üşendiği için sakalları her zamankinden daha uzundu. Bu görünüş ona yakışıyordu. Nereye gitse dikkatleri üzerine çekiyordu. Ancak yıllar boyunca, Blythe da dâhil olmak üzere birçok kişi fikrini değiştirmeye çalışsa da Elijah, başka birine âşık olmamayı seçmişti. Bunun yerine tüm zamanını kalan ailesine adamış, Blythe ve Signa'yı eşit oranda sevmişti. Aris, Elijah'a çok şey borçluydu çünkü Aris öldükten sonra Blythe'ın iyi olması büyük ölçüde babasının

ve yaratıcı olduğu için ellerini korumak konusunda hassastı. Aptalca bir yangın yüzünden dünyanın onun yeteneğinden mahrum kalması çok yazık olurdu. Yine de Blythe için en azından bir tur deneyebileceğini düşündü.

"Aslanağzı," dedi Aris, Blythe'ın yanındaki koltuğa otururken kâseye doğru başını sallayarak. Blythe, stratejisini hazırlarken gözlerini kırpmadan ateşe bakıyordu, çoktan derin bir konsantrasyon hâline bürünmüştü. "Aynen öyle. Kuralları anlatmamı ister misin?"

Aris'in buna ihtiyacı yoktu. Oyun oldukça basitti: Katılımcılar sırayla, yanmadan alevlerden kuru üzümleri çıkarmaya çalışacaktı. Kum, önlem olarak oradaydı ve işler çığırından çıkarsa ateşi söndürmek için kullanılacaktı. "Bu gece oynamak istediğin oyunun bu olduğundan emin misin?" diye sordu Signa, ancak Elijah ve Blythe çoktan akbaba gibi alevlerin üzerine eğilmişlerdi. Aris, Blythe bir kez karar verdiğinde bunun değişmeyeceğini biliyordu. Karısının, bu oyunu kaybetmektense saçlarının yanmasına izin vereceğini bildiği için Aris aceleyle saçlarını kurdeleyle bağladı.

"Önce sen," diyerek ellerini ısıtmak için ovuşturan babasına takıldı Blythe.

desteği sayesindeydi. Blythe kendi başına idare edebilecek kadar iyileşene dek Elijah, Thorn Grove'u neredeyse terk etmişti. O iyi bir adamdı ve Aris, onu kayınpederi olarak görmekten mutluluk duyuyordu. Herkesin iyiliği için Ölüm'ün, Elijah'ı almaya gelmesinin çok uzun zaman sonra olmasını diliyordu.

Yine de Elijah mükemmel değildi. Aslında Blythe, rekabet duygusunu doğrudan ondan almıştı ve üçü salona adım attıklarında, Elijah'ın gözleri kızınınki gibi parıldıyordu. "İşte karşınızda! Bu gecenin oyunu!" Blythe elini masaya doğru uzattı. Masada kuru üzümlerle dolu büyük bir kase, bir şişe brendi, kumla dolu bir kova ve bir paket kibrit vardı. Signa masaya bir bakış attı ve inledi. "Bunu oynamak zorunda mıyız? Geçen sefer tek bir kuru üzüm yemeyi bile başaramadım."

"Zaten tam olarak bu yüzden tekrar deneyeceğiz. Bu kadar korkmana gerek yok." Blythe, onların elini bırakıp brendi şişesini aldı. İçeceği, kuru üzümlerin üzerine döktü ve tüm sıvının kâsede kalmasına dikkat etti. Bunu yaptıktan sonra bir kibrit çaktı, brendiye tuttu ve kâse alev alırken sırıtarak izledi.

Aris bu oyunu daha önce görmüştü. Hatta başkalarının gözünden yaşadığı birçok hayatta da bunu denemişti. Tabii ki kendi elleriyle bunu yapmaya hiç cesaret edememişti. Aslında Aris, son derece zeki

"Umarım çok aç değilsindir," diye karşılık verdi babası. "Ben, sen daha doğmadan önce bile bu oyunu oynuyordum. Kaybedeceksin."

"Bekleyin, bu oyunda kazanan mı oluyor?" Aris, oyunu izlediği onca zaman boyunca bu kısmı hiç hatırlamıyordu. Yine de Blythe ve Elijah ona şüpheyle bakıyor ve inanamıyormuş gibi görünüyorlardı.

"Tabii ki oluyor," dedi Blythe. "Her oyunda bir kazanan olmalı. Aslanağzı oyununda da en çok kuru üzüm yiyen kazanır!"

Pekâlâ... Aris başını salladı ve kendini alevlerin üzerine konumlandırdı. Kazanmak o kadar da zor olamazdı.

Signa, "Senin de onlardan geri kalır yanın yok," diye homurdandı ve kollarını sıvadı. Aris buna itiraz etmedi. Karısının rekabetçiliğini gereksiz buluyor fakat kendisinin de en az onun kadar kötü olduğunu biliyordu. Aslında, ikisi de birbirlerinin bu yönünü on kat daha fazla ortaya çıkarıyordu.

Ancak Blythe'tan farklı olarak, Aris'in dikkatini dağıtan bir şey vardı: Sarayının asi ruhlar yüzünden yanıp kül olmaması için önlem almak. Yine de hem kazanıp hem de ruhları kontrol altına alabilirse, her şey daha iyi olurdu. Alevlerin sıcaklığı yanaklarını ısıtırken Signa'ya gülümsedi. "Hadi başlayalım."

ALTI

ARIS

Signa, ona yardım edebilecek tek kişi olan Aris'i bir oyun yüzünden kaybetmişti. Hem o hem de Blythe sandalyelerinde doğrulmuş, kâsenin tepesinde dikiliyorlardı. Alevler, yüzlerindeki ciddiyeti daha net ortaya seriyordu. Elijah ise yeni evli çifti izlemekten keyif alıyor gibi, ikisini de cesaretlendiriyordu. Eğer ruhlardan biri onları salona kadar takip etmeseydi, Signa da öyle olabilirdi.

Salona gelen ruh, Signa'nın ilk konuştuğu kızıl saçlı genç kadındı. Büyük bir kafa karışıklığı yaşıyor gibiydi, döngüsünden ilk kez güç çeken bir ruh için anormal bir durum değildi ama yine de endişe vericiydi. Bu tür ruhlar, her an ateş etmeye hazır, kontrolsüz silahlar gibiydi. Ruhun en rahat göründüğü

anlar, Aris'in yakınında olduğu zamanlardı. Ancak Aris, Blythe'a sevgi gösterdiği her an, ruhun yüzü kararıyordu. Onlara attığı her düşmanca bakış, Signa'nın midesini endişeyle sıkıştırıyordu. Koltuğun kenarını sıkıca tuttu, gerekirse ayağa kalkmaya hazırdı. "Sakin ol, Signa," dedi Blythe masanın diğer tarafından, altın kurdeleler sarı saçlarını geride tutuyordu. "Alevler dışarı fırlayıp seni yakmayacak. İstersen otur ve izle." Signa bunun doğru olmasını ummaktan başka bir şey yapamıyordu. Özellikle de ruhun dikkatinin alevlere kaymış gibi göründüğünü düşünürse. Ruh, hipnotize olmuş gibiydi ve artık hareket etmiyordu, bu da Signa'yı daha da endişelendiriyordu. Döngüsüne sıkışmış bir ruh sorun değildi. Ama oynadıkları tehlikeli oyuna kapılan ve gözünü bile kırpmayan bir ruh? Bu konuda içinde kötü bir his vardı.

Elijah birkaç kuru üzüm yedikten sonra yüzünü buruşturdu. Ancak Signa, Blythe ayağa fırladığı an Elijah'ın yüzünde oluşan sırıtışı gördüğünde bunun bir numara olduğunu anladı.

"Kaç tane yedin?" diye sordu Blythe.

"On bir," dedi Elijah. "Sen daha fazlasını yiyebilir misin?"

"Tabii ki yiyebilirim." Blythe elbisesini düzeltti, stratejik bir gözle kâseyi değerlendirdi ve hızla elini

daldırıp iki kuru üzümü birden çıkardı. Onları ağzına atarken oldukça kendini beğenmiş görünüyordu. Aynı hareketi birkaç kez daha tekrarladıktan sonra, sonunda bir kerede çok fazla üzüm almaya çalıştı. Hemen ardından hafif bir çığlık atarak geri sıçradı ve elini ateşten çekti. Ruh, onun bağırışından irkildi ama yine de alevli kaseye odaklanmaya devam etti.

"On üç!" diye bağırdı Blythe, yanmış ama yaralanmamış bir şekilde. Kibirli bir ifadeyle kocasına döndü. "Bunu geç bakalım."

Aris, hafifçe onu kenara çekti.

"Öyle yapacağım." Aris, kâsenin önüne geçip elini alevlere doğru indirdiği sırada ruh, olduğu yerde kaskatı kesildi. Yüzü dehşetle buruşurken göğsü hızla inip kalkıyor ve gözlerinde kanlı gözyaşları birikiyordu.

"Aris..." Signa, onu yumuşak bir sesle uyardı ama Aris durumun farkında değildi. Bir eliyle kolunu sıvazlayarak, diğer elini çok daha önemli meseleler için sakladığı kararlılıkla kâseye daldırdı. Ruh da onunla birlikte eğildi ve alevler Aris'in cildini yaladığında endişeli bir çığlık attı.

Ses o kadar tizdi ki Signa, acı içinde iki büklüm oldu ve kulaklarını kapattı. Blythe bile hareketsiz kalmış, kolundaki tüyler ürperip vücudunu bir titreme sararken bunun sadece garip bir soğukluk

olduğunu düşünmüştü. Aris, üçüncü kez alevlere uzandığında, ruhun yüzünden kan akmaya başladı.

"*Dur!*" diye bağırdı ruh. "*Tanrım, biri kapıyı açsın! Jules!*"

Brendi şişesi bir anda patladı ve kırıklar Elijah'ın derisini kesti. Elijah acıyla inlerken kırılan şişeden saçılan alkol masaya döküldü ve alevler daha da yükseldiği için Aris hızla kolunu geri çekti. Alevler yüzünden eli yanan Aris, küfrederek elini kâseden çekip göğsüne sıkıca bastırdı.

Ruh geriye doğru sendeledi, gözlerini kapatıp başını tekrar tekrar salladı, sanki böyle yapmak korkusunu bir şekilde giderirmiş gibi. Yere çöktü ve dizlerini sıkıca sararak korkuyla titredi.

Signa'nın başı dönüyordu ve her an kulakları kanayacakmış gibi hissediyordu. Hızla kumla dolu kabı aldı ve mide bulantısıyla mücadele ederek alevleri söndürmeyi başardı. Kum yığınının altından dumanlar yükseliyordu. Masanın diğer tarafında duran Blythe, fısıltıya benzer bir sesle Aris'e, "Kaç tane kuru üzüm alabildin?" diye sordu.

Aris ona sert bir bakış attı ama Blythe buna pek aldırış etmedi. Çoktan eğilmiş, Aris'in yanan elini inceliyordu. Aris, Blythe nazik parmaklarını onun elinin üstüne koyduğunda biraz ürktü. Karısı, yanmış deriyi yeniden iyileştirmeye başladığında, güzel

ve parlayan bir ışık yayıldı. Aris tüm bu süre boyunca olanları hayranlıkla izledi. "Hücresel yenilenme," dedi Blythe gururla. "Kulağa çok bilimsel geldiğini biliyorum. Benden etkilenmekte özgürsün, biliyorsun. Yaptığım işte oldukça iyiyim." Sonra masanın etrafına bakındı ve babasının brendi ile ıslanmış elini tuttu. Bir cam parçası elinin arkasını kesmişti. "Sadece bir sıyrık," dedi babası, elindeki likörü kurutarak. "İdare edebilirim."

Elijah, çocuklarının tuhaflıklarını kabul etmiş olsa da onlara ulaşım dışında başka bir konuda güvenmeyi kabul etmiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse bunu kabul etmeye ikna etmek bile yeterince zor olmuştu. Blythe onun reddinden memnun görünmese de başını salladı.

"Herkes iyi mi?"

Yalnızca insanlar mı yoksa diğer varlıklar için de geçerli miydi bu soru? diye düşündü Signa. Alevler söndürüldüğü için ruh biraz daha rahat nefes alıyordu ama yine de tedirgin görünüyordu. Yarı saydam kollarını dizlerine sarmış ve başını dizlerinin arasına gömmüştü, belki de kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Ayaklarından birini hareket ettirdiğinde, Signa midesindeki her şeyi kusma isteğine neden olan bir şey gördü. Kızın terliklerinin tabanı yoktu. Daha da rahatsız edici olanı, derinin olması gereken yerde yanmış etin iltihaplı deliklerinin olmasıydı.

Alevlerden bu kadar rahatsız olması şaşırtıcı değildi. İs, yanık izleri, öksürük... Bu ruhların ölümüne bir yangın sebep olmuştu ancak hepsinin küle dönmediğine bakılırsa çoğu şanslıydı, alevler onları yakmadan dumanla öldüklerini tahmin etti. *Görünüşe göre sana ihtiyacım yok,* diye düşündü, sözlerini Ölüm'e yönelterek. *Bu gizemi kendi başıma çözmekte gayet iyiyim.* Cevabı birkaç saniye sonra, uzak ve biraz dalgın bir sesle geldi: *Bunu duyduğuma sevindim.*

Signa aralarındaki bağı kapatırken hâlâ kızgındı. Ruhun tepkisi, yıllar önce bu topraklarda neler yaşandığı sorusuna bir cevap değildi ama bir ipucuydu. Ve bu ipucu Signa'yı, onlara nasıl yardım edebileceğini öğrenmesine bir adım daha yaklaştırmıştı. "Az önce ne oldu öyle?" diye sordu Blythe, Elijah'ın hâlâ gömleğinden temizlemeye çalıştığı cam parçalarına bakarak. "Belki de heyecandan birimiz onu devirdi," diye tahminde bulundu Elijah, ancak gözlerinin odayı dolaşıp sadece Signa'ya takılmasına bakılırsa, Elijah kazanın gerçek nedenini çoktan tahmin etmiş gibiydi. Signa bir kez, ihtiyatlı bir şekilde başını salladı ve Elijah iç çekti. Elijah ruhlara yabancı değildi, Signa'yla tanıştıkları gün bir ruh tarafından rahatsız edilmişti. Onların tuhaflıklarını Blythe veya Aris'ten çok daha iyi biliyordu, tıpkı dünyada tesadüflerin çok az olduğunu bildiği gibi. "Sorun değil," dedi Signa, bir

bahçeye ihtiyacı vardı. "Dağınıklığı temizleyebilirim." İşe koyulmak için hızla harekete geçti ama bir saniye sonra Blythe yanına gelerek kumları dikkatlice kovaya geri doldurmasına yardım etti.

"Sizi oyun oynamaya zorlayan bendim. Yardım edeyim..."

"Hayır, bırak da bunu ben halledeyim. Zaten uzun zamandır sarayı süslemekle uğraşıyorsun, ben de en azından bunu yapabilirim." Signa bu sözleri bu kadar agresif bir şekilde söylemek istememişti ama ruh hâlâ köşedeydi ve çığlıkları tekrar yükselmeye başlamıştı. Signa'nın başı, sadece ruhların neden olabileceği bir ağrıyla ağrıyordu ve sabrı tükenmek üzereydi. Aris'e bir bakış attı ve o da hızlıca araya girmesi gerektiğini anladı. Aris yüzünü buruşturunca hemen Blythe'ın dikkatini çekti. Yaralı elini sıktı ve yüzü büyük bir acıyla buruştu. Olması gerekenden *fazla* acıyla.

"Cam," dedi Blythe'a. "Sanırım avucumda bir cam parçası var." Blythe, herhangi bir hemşireyi dehşete düşürecek bir şiddetle Aris'in elini tuttu ve yüzüne yaklaştırıp inceledi. "Bir şey görmüyorum."

"Orada," diye ısrar etti Aris, yine yüzünü buruşturarak. "Gel, daha iyi ışıkta bak. Belki yemek odasında..." Blythe, Aris onu uzaklaştırmadan önce omzunun üzerinden hızlıca bir özür dilemeyi

başardı. Ancak onlar gitse de Elijah, Signa'yla kalmıştı. Önce kuma, sonra da Signa'nın gözlerini ayıramadığı köşeye baktı.

"Gerçekte neler olduğunu bilmek ister miyim?" diye sordu.

Signa yüzünü buruşturdu. "Sanmıyorum."

"Yardım etmemi ister misin?"

Signa başını salladı ve Elijah da bunun üzerine iç çekip genç kadının omzunu sıktı. "Ne yapman gerekiyorsa yap ama dikkatli ol. İhtiyacın olursa çalışma odasında olacağım."

Bir dakika sonra ortadan kayboldu ve Signa'yı perişan ruhla baş başa bıraktı. Diğerlerinin duyamayacağı bir mesafede olduklarından emin olan Signa, kapıyı kapattı ve hızla kızın yanına oturdu. Ruh kaşlarını çatmış ve kendine daha da sıkı sarılmıştı.

"İyi misin?" Signa avucunu ruhun sırtına koymaya çalıştı ama eli soğuk bir hava akımının içinden geçer gibi boşlukta kaldı. Yine de ruh, bu hareketi takdir etmiş gibi burnunu çekti. *"O adam yanıyordu,"* dedi, yanaklarından akan kanlı gözyaşlarını silerek.

"O adamın adı Aris ve sana söz veriyorum, o gayet iyi. Ateş ona zarar vermedi." Ruhla konuşmak belki de en akıllıca fikir değildi ama Signa kendini

onunla aynı pozisyonda oturup duvara yaslanırken buldu. "Daha önce de yangın gördün, değil mi?"

Ruhun kafası o kadar hızlı yukarı kalktı ki eğer canlı olsaydı, Signa boynunun kırıldığını duyabilirdi. Ruhun vücudu seğirip gözden kayboldu ve hemen sonra odanın diğer tarafında belirdi. Signa hareketsiz kaldı, kendini duyacaklara hazırlıyordu.

"Bir yangın vardı," diye fısıldadı ruh. *"Bir yangında kaldım. Bir yangın vardı..."* Vücudu titredi, sonra tekrar düzleşti. Bu sefer ruh, Signa'ya baktığında yüzü yumuşamış ve kaşları çatılmıştı, sanki hiç ağlamamış gibi görünüyordu.

"Jules'u arıyorum," diye fısıldadı. *"Onu gördün mü?"*

Signa yıllardır buna benzer ruhlarla başa çıkıyordu ancak hâlâ böyle garip davranışları karşısında ürperiyordu. "Jules'u tanıyorum," dedi en sonunda yeni bir yaklaşım deneyerek. "Ona kimin onu aradığını söyleyeyim?"

Ruh sırtını dikleştirdi, etrafındaki parlaklık daha da ışıldadı. *"Odette,"* dedi, sonra duraksadı, adını hatırlamasının heyecanı onu sarmadan önce bir şaşkınlık yaşadı.

"Ona Odette'in onu aradığını söyleyin! Acele etmesini, o gelmeden başlayamayacağımızı bildirin."

"Pekâlâ Odette. Ona söyleyeceğim."

Signa, ruhun ismiyle ne yapacağını bilmiyordu ama öğrendiği için rahatlamıştı. Ayrıca ruhun tekrar hareket ettiğini, dakikalar önce onu dehşete düşüren ateşe karşı artık ilgisiz olduğunu ve gülümsediğini gördüğü için de rahatlamıştı.

Tül eteğini düzeltip başlığını ayarlayan Odette, Signa'ya el salladıktan sonra zarif bir şekilde odadan çıktı. Yalnız kalan Signa'nın kalbi çarpmaya başlamıştı ancak bunun sebebi korku değildi. Kanı heyecandan kaynasa da bu duyguyu gizledi ve dikkatini bir zamanlar alevlerle kaplı olan ıslak kum kabına çevirerek ortalığı temizlemeye başladı. Aris veya Ölüm gibi bu karışıklığı sihirle ortadan kaldıramıyor olsa da en azından bu geceden iyi bir şey çıkmıştı. Alevler içindeki bir kâse kuru üzüm sayesinde Signa, bu ruhlara yardım etmesini ve onları Wisteria'dan sonsuza kadar çıkarmasını sağlayacak iki ipucu yakalamıştı.

YEDİ

SIGNA

O akşam Aris'in yanından geçerken Signa, "Ne kadar da yardımcı oldun," diye homurdandı. Aris'in eli iyileşmiş olsa da hâlâ kolunu göğsüne sıkıca bastırıyordu. Blythe'ın şefkatinden oldukça hoşnuttu belli ki. Altın rengi gözleri öfke dolu bir bakışla Signa'ya döndü. "Onu odadan çıkarmamı istemiştin, değil mi?"

"Kalsaydı o kadar kötü mü olurdu? Açıkçası, evinin Foxglove kadar hayaletli olduğunu bilmek onun için daha iyi olabilir."

Aris'in dudakları hoşnutsuz bir şekilde kıvrıldı. "Wisteria'yı tüylerimi diken diken eden bir yere benzetmemeni tercih ederim."

"Sözlerine dikkat et, Aris. Foxglove benim evim." Eğer etrafta bir yastık olsaydı, Signa ona fırlatabilirdi.

"Demek istediğim, Wisteria öyle bir yer değil. Şu an burada düşündüğümden daha fazla ruh olduğunu bilsem de koridorlarda tüylerim diken diken olarak yürümüyorum." Signa'ya kolunu uzattı. "Ve bak, tek bir tüyüm bile havaya kalkmadı." Signa, Aris'in kolunu geri itti. Sinirini bir kenara bırakırsak Aris haklıydı. Tüm ruhlara rağmen Wisteria perili bir yer gibi gelmiyordu. Genel anlamda her zaman sakin bir malikâneydi. Kapısının önünde dalgalı bir deniz, Foxglove'un kirli tarihi ya da Thorn Grove'u çevreleyen tuhaf tasarım ve ürkütücü ormanlar gibi özellikleri yoktu. Aris'in yokluğunda bile bu saray Signa'nın uzun zamandır hayran olduğu sihir ve mucize hissini korumuştu.

"Eğer işler istediğimiz gibi gitmezse Blythe'a her şeyi anlatacağıma yemin ederim," diye söz verdi ve kolunu yanına indirdi. "Eğer bu konuda ısrarcıysan, ona şimdi anlatabiliriz ama tek istediğim, Noelinin iyi geçmesi. Zaten sen de benim amacımın, ona mümkün olan en iyi Noel'i yaşatmak olması gerektiğini söylemiştin, değil mi?"

"Tam olarak bu kelimelerle değil ama..."

"Ben yokken harika tatiller geçirdiğine şüphem yok," diye ısrar etti Aris, "ama hayatının büyük bir bölümünü sevdiğim birinin dönmesini bekleyerek geçirmenin nasıl olduğunu biliyorum. En iyi zamanlarda bile, bir parçam hep eksik kalıyordu. Bu yıl öyle olmak zorunda değil. Bunun ruhlarla savaşarak ve çekişmelerle dolu bir tatil olmasını değil, kutlama havasında geçmesini istiyorum. Çünkü karımı tanıyorsun, Signa. Onlarla savaşacak. Wisteria tamamen bizim olana kadar, Blythe onları ortadan kaldırmak için tüm varlığını ortaya koyacak."

Bu kesinlikle doğruydu. Signa ruhlarla birlikte yaşamaya alışmış olsa da çoğu insan onunla aynı fikirde değildi. Blythe da buna dâhildi.

"Peki," diye razı oldu. "Ancak işler yolunda gitmezse suçun büyük kısmını sen üstleneceksin." Aris'in adımları mermer zeminde kendinden emin bir şekilde yankılanıyordu, ta ki bu ses kendisini rahatsız etmeye başlayana kadar. Ayaklarının altında birden yumuşak kırmızı bir halı belirdi. "Bu riski kabul ediyorum ve bu Noel'in hepinizin şimdiye kadar yaşadığı en neşeli tatil olması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bunu söylerken bile ses tonundan rekabet akıyordu. Kendini daha fazla kanıtlamak veya yeteneğini göstermek için bir yol olarak görüyordu. Signa, gözlerini devirmek istese de bu durumdan memnundu.

Bunca yıl geçmesine rağmen Aris hiç değişmemişti. Blythe'ın mutluluğunu sağlamak için bu Noel'i büyük bir olay hâline getirmek istiyorsa, Signa onu engellemeyecekti. Kuzeninden ruhları saklamak hayatını daha zor hâle getirecekti, evet ama imkânsız değildi. Kuzeni kocasının yanındayken Wisteria'daki tüm ışıklar zaten Aris'in güneş ışığı gibi parlayan cildine doğru çekiliyor gibiydi. Aris'in gözleri bile her zamankinden daha parlaktı ve Signa sarayın değişmeye başladığını fark etmişti.

Bir zamanlar mermerden yapılmış sütunlar, kırmızı ve gümüş çizgili bir hâle bürünmüş ya da altın rengiyle parıldayarak kırmızı kurdelelerle süslenmişti.

Aris, "Yapacak işlerim var," dedi. "Sen ruhları izle, kutlamaları bana bırak."

"Bu pek adil bir anlaşma değil..." diye başladı Signa ama Aris çoktan uzaklaşmıştı. Lanet olsun ona. Signa, Aris'in silüeti koridorda kaybolurken iç çekti ve başını yukarı kaldırarak kuzeninin tozlu tavanda bıraktığı izlere baktı. Tavan, sürekli değişen duvar resimleri ve karmaşık altın telkari süslemelerle kaplanmıştı. Bu gecenin duvar resmi, şapka takmış, çobanpüskülü ve ökse otu dallarıyla süslenmiş gülümseyen meleklerdi. Ellerinde süslerle, yükselen bir çam ağacını çevreliyorlardı. Meleklerin arkasında kar yağıyordu ve Signa cildinde soğuğu hissetmese

de o parıldayan kar taneleri sarayın üzerine süzülüyor, yere değdikleri anda iz bırakmadan yok oluyordu. Devasa kristal avize bile tavandan sarkan bir kar kümesi gibi tasarlanmıştı.

Signa'nın odasının kapısı, tarçın ve karanfil kokan pürüzsüz ahşaptan yapılmış, zencefilli kurabiye adamı andıran bir şekilde boyanmıştı. Ortasında buzlu düğmeler ve gözleri için parlak şekerlemeler vardı. Kapı kolu şeker kamışı gibi çizgiliydi. Signa kolu çevirerek belki de hayatında gördüğü en rahat ortama girdi.

Güzel bir taş şömine, kalın çelenklerle süslenmiş bir duvarın tamamını kaplıyordu. Duvar kâğıdının altın ipliklerden oluşan parıltısı Signa'ya Noel hediyesini hatırlatıyordu. Havada bile zencefilli kurabiye kokusu vardı. Yatağının yanında, zarif bir el yazısıyla yazılmış bir not ve buharı tüten sıcak çikolatayla dolu bir fincan onu bekliyordu.

Umarız bu oda hoşuna gitmiştir. Eğer zevkinin kötü olduğunu düşünür ve başka bir konaklama yeri istersen talebin üzerine sana daha düşük kalitede hizmet sunmaktan memnuniyet duyarım.

Aris

Signa notu bir kenara koyarken burnunu çekti, sıcak çikolatasını eline aldı ve uzun bir yudum içti. Ardından şaşkınlıkla bir yudum daha içti. *Yanrım, muhteşemdi.*

Blythe'ın sıcak çikolatadan övgüyle bahsettiğini duymuştu ama bu kadar iyi olacağını beklemiyordu. Aris'in gerçekten muhteşem ama itiraf etmek gerekirse bazen de tuhaf bir zevki vardı. Ancak her şeye rağmen önündeki birkaç gün boyunca her bir ânın tadını çıkarmaya niyetliydi.

Yine de... Ölüm de yanında olsaydı ve bu ânın keyfini onunla birlikte yaşayabilseydi ne güzel olurdu.

Signa, gözlerini kapatıp uzandı. Bulutlar kadar yumuşak olan yemyeşil yastıkların keyfini çıkararak kendisiyle Azrail arasındaki bağı kontrol etti. Azrail genellikle bu bağı açık tutardı ama görünüşe göre bu sefer tamamen kapalıydı. Kaşlarını çatarak kendini yastığın üzerine bıraktı ve "Neyin peşindesin sen?" diye mırıldandı.

Bir süre daha orada uzanıp düşüncelerine dalmak ve kızgınlığını dindirmek istiyordu ama tabii ki bu mümkün değildi. Teninde tanıdık bir karıncalanma hissettiğinde odada ruhlar olduğunu anladı. Bir gözünü araladı ve tek tek içeri girerken dekorasyona hayranlıkla bakan ruhları izleyerek iç çekti. Garip kıyafetleriyle temaya oldukça iyi uyuyorlardı.

Aslında ürkütücü derecede uyumluydu. Aşırı tül veya garip peruk ve başlıklar giymemiş birkaç ruh vardı. Bazıları sadece siyah takım elbise giymişti ve ifadesiz yüzlerle, onun duyamadığı bir melodiye uyarak parmaklarını hareket ettiriyorlardı. Diğerleriyle pek alakaları yoktu ama zaten onlar da bu durumu umursamıyor gibiydi.

"Bunu kullanabiliriz," dedi içlerinden biri, şöminenin üzerindeki çelenkleri işaret ederek.

"Avizeyi de. Onu gördün mü? Mükemmel olur."

"Mükemmel olsaydı, daha büyük olurdu." Kızlardan biri burun kıvırdı. *"En azından üzerine oturabilecek kadar büyük."*

"Her girişin görkemli olması gerekmiyor," dedi diğeri. İlk kızın yüzünden, bu fikre katılmadığı açıkça belliydi.

Kostümlü ruhlar, odanın bir köşesinden diğerine giderek duvar kâğıdını parmaklarıyla okşuyor ve desenini inceliyorlardı. Hatta biri Signa'nın sıcak çikolatasından bir yudum almaya bile çalıştı. Signa, mükemmel sıcak çikolatası yere dökülünce sinirini bastırmak zorunda kaldı.

Takım elbiseli adamlar diğerlerinin heyecanını paylaşmıyorlardı. Odanın etrafına sadece bir kez bakmış ve içlerinden birkaçı, buldukları şeylerden hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçirmişti. Kısa

süre sonra da ortadan kayboldular. Diğerleri ise çok daha gürültücüydüler.

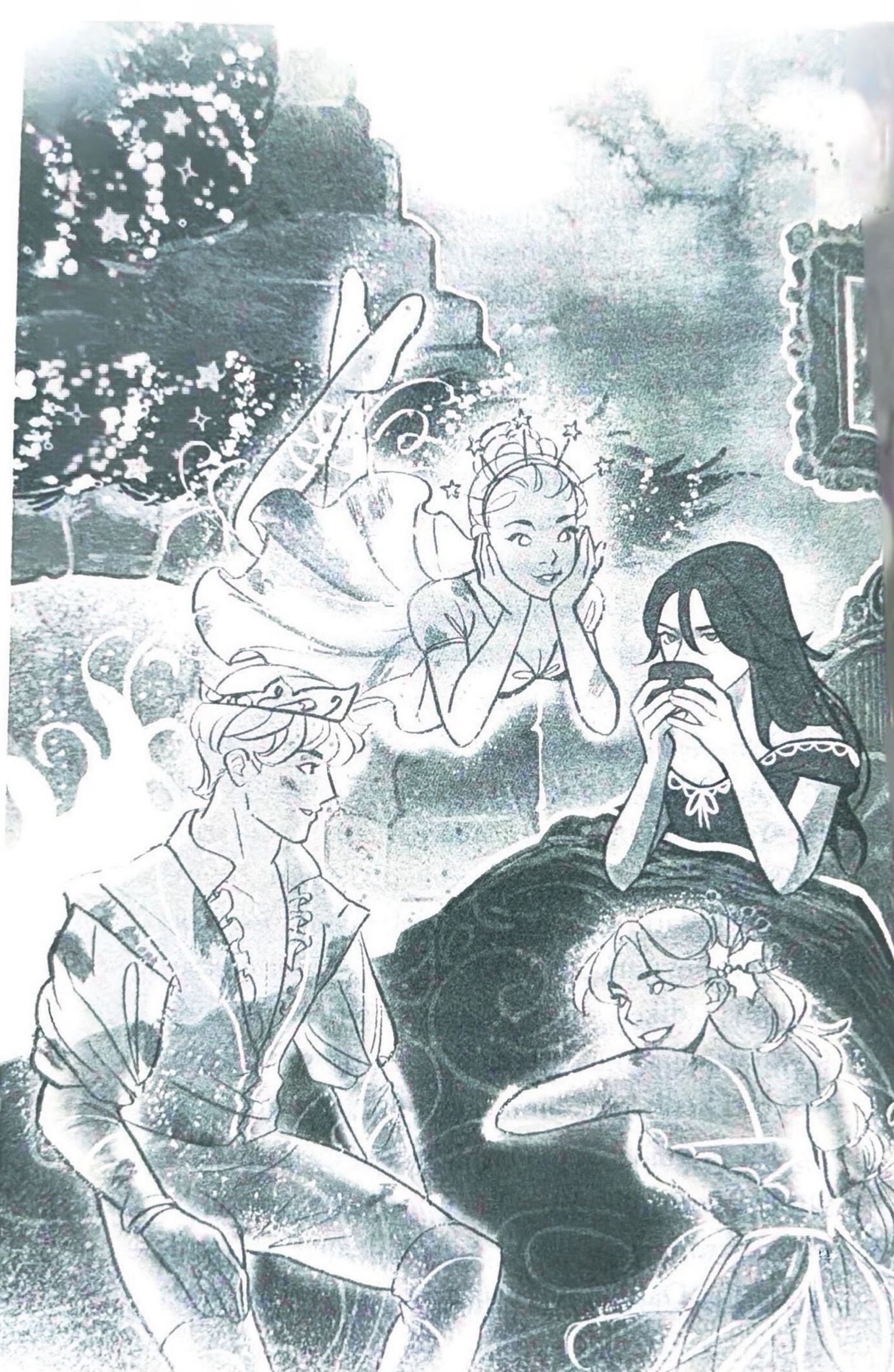
Odada üç kişi kalmıştı: iki kız ve bir genç adam. Hepsi ince yapılı ve pembe yanaklıydılar, Signa'nın yatağının kenarına mutlu bir şekilde tünemişlerdi.

"Sakıncası yoksa uyumaya çalışacağım," dedi Signa onlara.

Signa'nın konuşmuş olmasına şaşırmış gibi irkildiler ve yatağın daha yüksek kısmına tırmandılar. "*Böyle bir zamanda nasıl uyuyabilirsin?*" diye sordu kızlardan biri. "*Heyecanlı değil misin? Tanrım, sanki kendi bedenimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum.*"

"Lütfen fırlama," dedi Signa, botlarından kurtulmaya çalışırken tedirgin bir şekilde onlara bakıyordu. Ruhların bakışları altında giyinmesi pek de kolay değildi, bu yüzden sadece battaniyeyi üzerine çekti ve büyük bir umutla gözlerini kapattı. Ne yazık ki ruhların hâlâ üzerinde dolaştığını hissedebiliyordu, boynundaki ve kollarındaki tüyler onların varlığıyla diken diken olmuştu. Ayrıca gürültülü olmaları, durumu daha da kötüleştiriyordu. İçlerinden biri kesik kesik bir melodi mırıldanıyordu.

Bu noktada, Signa bir daha asla uyuyamayacağından emin olmuştu. Tabii bu his, sadece ruhların çıkardığı gürültü ve karışıklıktan kaynaklanmıyordu. Daha çok onların orada, yani bu evde

olmalarından kaynaklanıyordu. Çünkü öbür tarafa geçemiyorlardı ve Signa'nın zihni bunun nedenini anlamaya çalışmakla meşguldü. Tüm ruhların kıyafetlerinde veya vücutlarında en azından birkaç yanık izi olduğunu göz önüne alırsa ölümlerinde yangının bir rol oynadığı açıktı. Ancak bu yeterli bir bilgi değildi.

Bu ne zaman olmuştu? Nasıl olmuştu? Signa, parçaları bir araya toplayarak bulmacayı çözmeye çalıştı. Vücudu uzun zamandır hissetmediği bir heyecanla titriyordu. Ne Blythe'ın ya da Aris'in tatilini mahvetmeyi ne de Wisteria'nın hayaletli bir yer olmasını veya saraya bir şey olmasını istiyordu. Ancak yine de yeni bir gizemin içinde olmak çok keyifliydi.

Günleri fazlasıyla sıkıcı bir hâle gelmişti. Yıllardır hayatı kargaşa içindeydi, birbiri ardına değişiklikler yaşıyordu. Foxglove'daki sükûnetle huzuru bulacağına inanmıştı ve bir süreliğine bulmuştu da. Ancak fazla sükûnet onu huzursuz etmişti. Hastanedeki işinden zevk alıyor olsa da oradaki ölümler hiçbir zaman büyük bir gizemin parçası değildi. Bunun yerine, ölümleri aniden olduğu için bunu kabullenemeyen korkmuş veya üzgün ruhları teselli ederek günlerini geçiriyordu. Bunlar gizemli değil, sadece talihsiz olaylardı.

Bu dünyada sadece onun çözebileceği sırlar ve sadece ona güvenen varlıklar olduğunu tekrar hissetmek güzeldi.

Bunca zaman sonra nihayet Signa'nın çözecek başka bir gizemi vardı. Ve Tanrı aşkına, bu onu gerçekten heyecanlandırıyordu.

SEKİZ

BLYTHE

Blythe, çobanpüskülünü biraz abartmış olabilirdi... ve belki diğer bitkileri de.

Wisteria harika kokuyordu ama burnu sürekli akıyordu ve hapşırmadan iki dakikadan fazla duramıyordu. Güçlerini kazanmasından sonraki süreçte Blythe'ın iki büyük hayal kırıklığı vardı: ışınlanamıyor olması ve hâlâ alerjiden muzdarip olması.

Yaratma gücüne sahip birinin nasıl bu kadar sıradan bir rahatsızlığı olabildiğini asla anlayamıyordu.

Yine de bitkiler kötü ruhları uzaklaştırarak amacına hizmet ettikleri sürece, bütün günü burnuna mendil tutarak mutlu bir şekilde geçirebilirdi. Özellikle de bu, herkesin iyi bir tatil geçireceği anlamına geliyorsa.

İlk oyunu bu kadar ters gitmiş olduğu için biraz suçluluk duyuyordu, gerçi aslanağzı oyununun cazibesi de buradaydı. En azından Aris ve Elijah iyi vakit geçirmiş gibi görünüyorlardı. Ve kusursuz zaferini düşünürsek, kendi de iyi vakit geçirmişti. Ancak Signa için bunu telafi etmesi gerekecekti, belki de ertesi akşam oynayabilecekleri daha basit bir oyun bulabilirdi. Bir yerlerde harika fikirlerle dolu bir listesi vardı.

Ama önce...

Blythe, kocasının çalışma odasının açık kapısının önünde durdu ve kapı çerçevesine yaslandı.

Döndüğünden beri Aris, akşamın son birkaç saatini çalışma odasında, goblenlerine bakarak geçiriyordu. Aris'in geri dönmesinin nasıl bir his olduğunu kelimelerle anlatmak imkânsızdı. Ona sarılabilmek, o yaratıcılığının içinde kaybolmuşken parmaklarının ipliklerin üzerinde hareket edişini izleyebilmek... Blythe hayal görüyor da olabilirdi ama Aris sanki son günlerde goblenlere daha çok özen gösteriyor, her dikişte daha hassas davranıyor gibiydi.

Dokumayı bitirmesini bekledikten sonra, "Aris," diye fısıldadı. İşinin bittiğini her zaman anlardı çünkü Aris son dikişi attıktan sonra gobleni kısa bir süreliğine kucağına koyar, gözleri yavaşça

donuk ifadesini yitirirken kendine gelirdi. Blythe, dönüp ona bakmasını bekledi, sonra elini uzattı. "Yatağa gelecek misin?"

Aris, iki koca adımda odanın diğer ucuna geldi ve onu hiç bıkmayacağı bir şefkatle kucakladı. "Bütün gün bunu söylemeni bekledim," diye fısıldadı. Blythe'ı kendine doğru çekerken sözleri, genç kadının boynunda sıcak bir his uyandırdı.

Blythe gülümsemesini gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Bir zamanlar, Aris ve o birbirlerinin dokunuşuna özlem duyduklarını itiraf etmektense canlı canlı yanmayı tercih ederlerdi. Bunu aşmış olmaları ne büyük bir rahatlamaydı.

Parmaklarını kocasının parmaklarının etrafına doladı ve onu süslü koridorlarda çekerek yatak odalarına götürdü. Aris'in dönüşünden sonra paylaşacakları yeni bir yatak odası yapmışlardı ve Aris her gün odada bir şeyleri değiştiriyordu. İçten içe Blythe, Aris'in Wisteria'yı bu kadar büyülü göstermek için çok fazla enerji harcadığından endişeleniyordu ama Aris yorulsa bile hiç belli etmiyordu. İşin doğrusu, her akşam bu odaya dönmek, birçok sebepten ötürü Blythe'ın günün en sevdiği anlarından biri hâline gelmişti.

Bu sefer kapıyı açtığında, karşısına buzlu bir harikalar diyarı çıktı. Köşede bir şömine gürültüyle

yanıyordu ve tuğlaları soğuğu hissettirmeyen karla kaplıydı. Zemin de aynı şekilde karla kaplanmıştı. Blythe içeri bir adım attığında terlikleri tabanlarına yapışmayan tozla kaplandı. Duvarda, titreyen mum ışığında parıldayan kristalimsi kar taneleri ve kış canavarları şeklinde tasarlanmış aplikler vardı: gözlüklü bir geyik, kurtlar, atkılı tilkiler, hatta Gundry'ye çok benzeyen ve gerçek buhar çıkaran bir pipo içen av köpeği... Odanın ortasında, ince tül ile örtülü dört direkli bir yatak vardı. Yatak, kalın battaniyeler ve kırmızı, gümüş renkli yastıklarla doluydu. Blythe, yatağa doğru aceleyle koştu, kendini yastık yığınının üzerine attı ve kıvrıldı.

Terliklerini fırlatıp attı. "Burada kış konfetisi patlamış gibi görünüyor," diye bağırdı. "Bu olağanüstü! Kesinlikle ve tamamıyla mükemmel."

Kocasının yarattığı şeylerin çoğunu seviyordu ama asıl sevdiği şey, ona iltifat ettiğinde gururla kabaran göğsünü izlemekti. Blythe, Aris'i her zaman, kendisine ilgi gösteren herkese güzel tüylerini göstermeye hazır, bir miktar kibirli bir tavus kuşu olarak görmüştü. Bu, şüphesiz onun en ukala özelliklerinden biriydi ama aynı zamanda Blythe'ın onda en sevdiği özelliklerden de biriydi.

Ancak, farklı tasarımları denediği ve yatak odalarını neredeyse bir müzeye benzeyecek şekilde düzenlediği bir dönem olmuştu. Yerler pürüzsüz

ve parıltılıydı, ışıklar çok parlaktı ve garip mermer büstler o kadar gerçekçi görünüyordu ki insanı tedirgin ediyordu. Blythe o sırada hemen arkasını dönüp odadan çıkmış ve Aris odayı değiştirene kadar geri dönmemişti. Artık odayı genellikle masalsı bir havada döşüyordu: hafif renk tonları, yumuşak kumaşlar ve loş ışıklandırma. Son birkaç ayda Aris, Blythe'ın Wisteria'yı her zamankinden daha çok sevmesini sağlayan birçok püf noktası öğrenmişti. İyi bir temayı, özellikle de o tema bir odaya dönüştürüldüğünde çok sevdiğini öğrenmişti. Blythe ise, onun kendisini etkilemeye çalışmasından büyük keyif alıyordu.

"Buraya gel," diye Aris'e seslendi yatağa iyice gömülerek. Hava hafif soğuktu ve şöminenin ateşinin sıcaklığı tenini güzelce ısıtıyordu. Battaniyenin altında tam doğru sıcaklığa erişmiş gibiydi.

"Bunun için tekrar davet edilmeme gerek yok." Aris paltosunu çıkardı ve altın iplikleri palto daha yere düşmeden önce onu yakalayıp ortadan yok etti. Ardından kemerini çıkardı ve gömleğini gevşetip Blythe'ın yanına uzandı. Blythe hemen yuvarlandı ve bacaklarından birini Aris'in etrafına doladı. Aris memnuniyetle elini Blythe'ın bacağına koydu.

"Sarayın dekorasyonunu bitirdin mi?" diye sordu Aris. "Kötü ruhlardan yeterince korunuyor muyuz?"

"Benimle istediğin kadar dalga geçebilirsin ama ruhlar söz konusu olduğunda fazla tedbir diye bir şey yoktur." Blythe, sinüslerinin protestosunu elinden geldiğince görmezden gelmeye çalışarak burnunu çekti.

Aris içinden homurdandı ama ses çıkarmadı. O sırada elini Blythe'ın eteğinin altına kaydırmakla meşguldü ve parmakları çoraplarının üstündeki çıplak tenine dokunduğunda memnuniyetle mırıldandı. Blythe, yumuşak bir nefes verdi ve başını yastıklara yaslayarak gevşedi.

Aris'i yirmi yedi yıl beklemişti. Bu zamanı telafi etmek ne kadar sürerdi?

İçinde çürüyen boşluğu doldurmak için kaç öpücük, kaç dokunuş, kaç saat birlikte olmaya ihtiyacı vardı? Ona olan özlemi sınırsızdı. Aris'in parmağını tenine hafifçe dokundurmasıyla heyecanlanan Blythe, bir öpücük çalmaya hazırlandı. Eliyle Aris'in göğsüne dokundu ve Aris gömleğini çıkarana kadar düğmelerini tek tek açtı. Parmaklarını kocasının sırtının ortasından aşağı doğru kaydırdı ve Aris'in onun dokunuşuyla titrediğini görünce memnun oldu.

Blythe, kocasının vücudundaki her bir çizgiyi inceleyerek oyalandı. Göğsünün her bir kıvrımı, sırtının ve kollarının gücü... Boynunun kenarını

öptüğünde Aris ürperdi. Karısının avuçlarının altında kil gibi yumuşadı, boyun eğdi ve Blythe'ın isteğine göre şekillenmeye hazır hâle geldi. Blythe boynunu geriye doğru yatırdığında, Aris tüm kalbiyle itaat etti ve karısının her yerine öpücükler yağdırdı.

Dudakları, boynu... Sonra daha aşağıya...

"Ailemiz burada," diye fısıldadı Blythe ancak itirazı pek güçlü çıkmamıştı.

"Evet ve onları bilerek sarayın diğer tarafına yerleştirdim." Parmakları, Blythe'ın elbisesinin bağcıklarına dolandı. "Ne tesadüf, sarayı yenilerken bu duvarları da ses geçirmez yapmışım."

"Sen tesadüflere inanmazsın."

"Haklısın, yaban gülü. İnanmam."

Aris, karısının kalçalarını, baldırlarını, ayaklarının üstünü öpüp çoraplarını çıkarırken ve sonra tekrar yukarı doğru ilerlerken Blythe keyifle mırıldandı. Oda artık daha soğuktu ve Aris'in dudakları tenine karşı o kadar sıcak ve hoş geliyordu ki istemsiz bir şekilde titredi. Parmaklarını kocasının saçlarına doladı, heyecanla nefesi hızlandı. Tam istediği kıvama gelmişken birden Aris hareketsiz kaldı.

"Blythe." Adını söylerken sesinde bir sertlik vardı. Sevgilisinin tatlı sesi değildi bu, gözlerini birden açmasına neden olan bir sert bir sesti. "Tenin ürpermiş."

"Sadece biraz üşüdüm," diye rahatlattı onu Blythe. "İstersen beni ısıtabilirsin."

Aris çenesini sıkarak bu teklifi görmezden geldi. "Burası soğuk olmamalıydı."

Blythe, karla kaplı zemine baktı. Evet, eskisinden daha soğuktu ama en azından şömine yanaklarını ısıtıyordu. "Gerçekten iyiyim," diye ikna etmeye çalıştı ama Aris onu tam olarak dinlemiyordu.

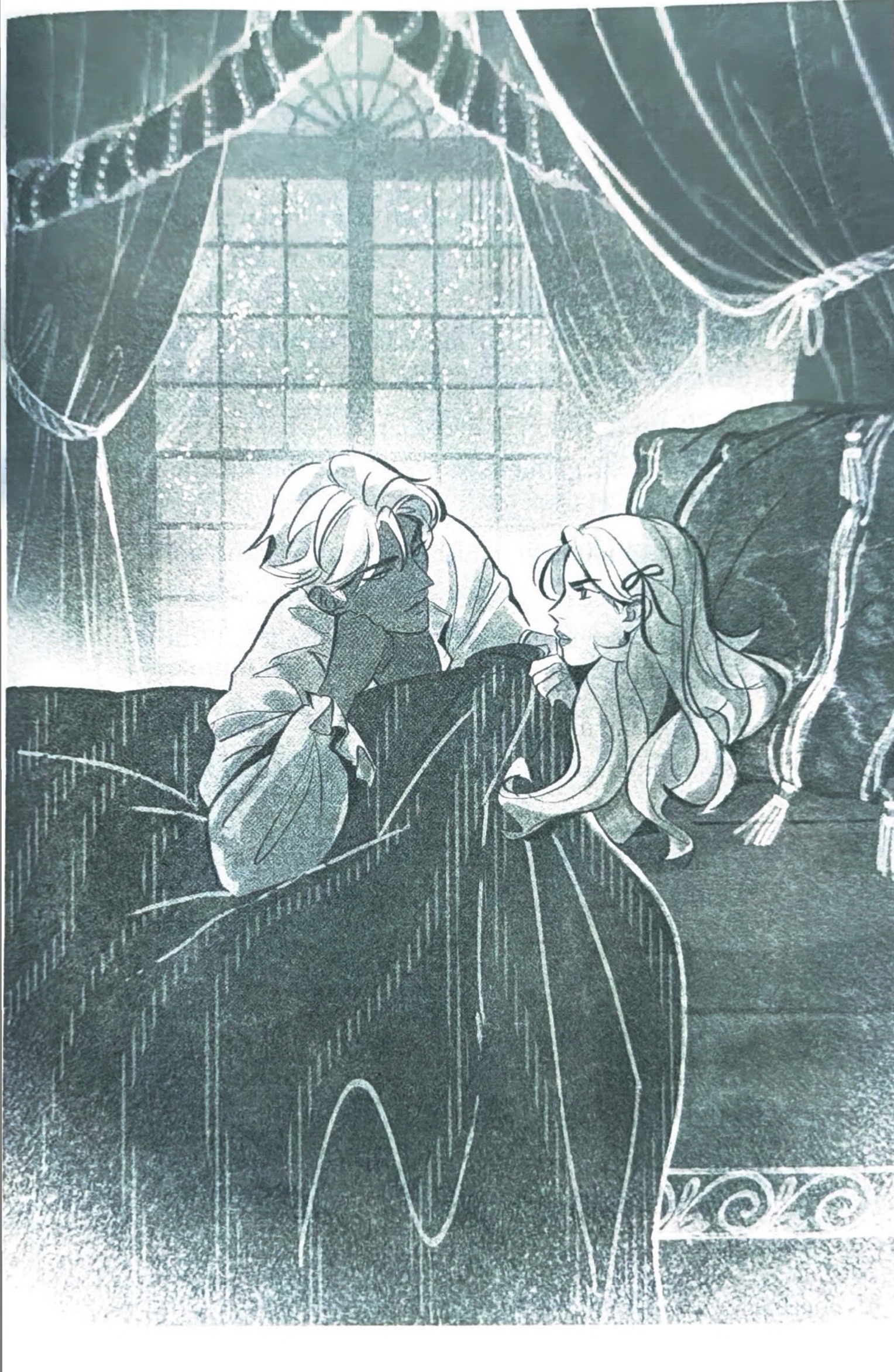
Aris geri çekildi ve Blythe'ın kıyafetini aşağı çekiştirerek açıkta kalan tenini örttü. Alnında derin çizgiler vardı, kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Büyük bir sinirle alnını ovuşturuyordu.

Blythe da yanına oturdu. "Bir şey mi oldu?"

Kaşlarını çatarak odaya sanki hayatının en büyük düşmanı ve en büyük hayal kırıklığıymış gibi dik dik bakarken kollarını ovmaya devam etti. "Biz teşhirci değiliz."

Blythe'ın kaşları çatıldı. "Evet, değiliz. Ama duvarların ses geçirmez olduğunu söyleyen sendin."

Blythe'ı duyduğunu belli eden tek şey, sessiz homurtusuydu. Aris battaniyeleri toplamakla meşguldü, birini Blythe'ın bacaklarının üzerine, sonra iki tanesini daha tamamen üzerine örttü. Blythe, kocası onu bir koza gibi sarmalayıp yanına yerleşmeden

önce, ağzı açık bir şekilde kocasına bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Ailenin koridorlarda dolaşmaya başlamak veya içeri dalmaya karar vermek için bir neden bulmayacağına güvenmiyorum," dedi onu sarmalamayı bitirdikten sonra. Eğer alnındaki damar bu kadar belirginleşmiş olmasaydı, Blythe ona inanabilirdi.

Blythe'ın gözleri ve dudakları hariç her yeri battaniyenin altına gömülmüştü. Zihninde bir düzine senaryo canlanırken tavana boş boş bakıyordu. Ne yazık ki düşündüklerinin hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Dün gece hiç şikâyet etmiyordun, hani seni..." Aris, iplikleriyle dudaklarını örttüğünde Blythe'ın sözü yarım kaldı.

"Biri duymadan diline hâkim ol," diye tısladı Aris, iplikleri çözmeden önce uzun bir süre karısına bakarak.

İplikler çözülür çözülmez Blythe ona vurdu. "Dün gece dilimle ilgili hiç şikâyetin yoktu."

Aris homurdandı. Blythe onu görmezden gelerek battaniyesinde kıvrıldı ve oturmaya çalıştı.

"O zeki dilin, senin en sevdiğim özelliklerinden biri, yaban gülü," dedi, sesini alçak tutarak. "Baban benim çatım altındayken daha iyi davranmalıyım ama bu, gördüğüm en güzel kadının yanında yatarken söylemesi kolay, yapması zor bir şey."

Blythe battaniyenin altından çıktı ve burnunu kırıştırdı. Aris'in onu sakinleştirmeye çalıştığını biliyordu ve bunun işe yaramasından nefret ediyordu. Övgülere bayılırdı.

"Nasıl davranmak istiyorsan öyle davran," diye homurdandı. Ardından dizlerinin üzerine çöküp arkasına uzanarak elbisesinin fermuarını açmaya çalıştı. Aris hemen yanına gelip elini tuttu.

"Ne yapıyorsun?" Aris'in dehşeti, başını çevirip omzunun üzerinden ona dik dik bakmasına yetecek kadar büyüktü.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Bu elbiseyi sen çıkarmazsan kendim çıkarırım. Yoksa ailem burada olduğu için elbiseyle mi uyumamı bekliyorsun?" Aniden derin bir nefes aldı ve ona döndü. "Tanrım, haklısın. Muhtemelen benim çıplak kalabildiğimi bile bilmiyorlardır!"

Blythe konuşmasını bitirdiğinde Aris'in dişlerini nasıl sıktığını fark etti. Elbisesini çıkarmaya devam etmek için eğildi ancak Aris elbisenin eteğini tuttu. Parmaklarının altında kumaş yeniden dokunmaya başladı, ipek etek düzleşti. Şekilli korsesi gevşek bir gecelik hâline geldi. Aris işini bitirdiğinde, Blythe sanki gece yatmaya hazırlanmış gibi giyinmişti ve tamamen çıldırmıştı.

"Elbisemi mi mahvettin sen?"

"Sabah düzeltirim," dedi Aris. Blythe arkasına uzanıp bir yastık yakaladı ve onu Aris'in göğsüne fırlattı.

"O elbiseyi çok seviyordum! Neyin var senin?" Başka bir şey olmalıydı. Ona söylemediği başka bir şey. "Bekle..." Dehşet, omurgasını sararken hareketsiz kaldı. "Biri... bir şey mi söyledi? Çok mu gürültü yaptık?"

Aris'in tereddüt ettiğini görünce neredeyse olduğu yerde iki büklüm oldu. Blythe, kendini karlı toprağa gömmek ve orada sonsuza kadar çürümek istedi. Toprakla bir olacak, sevdiklerinin yüzlerini bir daha asla görmeyecekti.

Ancak Aris başını salladığında, çürüme planları şans eseri bir kenara atıldı.

"Bana daha çabuk cevap verebilirdin." O kadar rahatlamıştı ki yatağa uzanarak iç çekti. Aris de yanına uzandı ve eliyle elbisesini düzeltti. Blythe, başta bunu nezaketen yaptığını sanmıştı ama sonra onun yine bacaklarını örtmeye çalıştığını fark etti. Hızla kocasına bir tekme attı.

"Yorgunum, Blythe." Esnedi ve başını yanındaki yastığa koydu. "Bana acı." Altın rengi gözleri onun gözlerine bakıyordu ve sanki tüm direnci vücudundan akıp gitmiş gibi görünüyordu.

Onun üzerinde bu kadar güç sahibi olması ne kadar sinir bozucuydu. Bir zamanlar Blythe, onun sakladığı şeyi paylaşmasını talep edebilirdi ama Aris eğilip dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurduğunda, ona asla kızgın kalamayacağını fark etti. Ne de olsa Noel zamanıydı ve geçen bu yirmi yedi yıl Blythe'ın kararlılığını yumuşatmıştı.

Başını Aris'in yastığının yanına koydu, yüzleri arasında sadece birkaç santim mesafe vardı. "Yakında bana bu tuhaf davranışının nedenini söyleyeceksin, değil mi?"

Aris, Blythe'ın saçından bir tutam aldı ve nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yakında," diye kabul etti ve bu, Blythe'ın yatışması için yeterliydi. Blythe, başını Aris'in göğsüne doğru yaklaştırarak ona daha da sokuldu. Birkaç dakika içinde, vücudunun sıcaklığı ve kalp atışlarının rahatlatıcı ritmiyle sakinleşti ve parıldayan kar yağışı altında kocasının yanında uykuya daldı.

DOKUZ

SIGNA

Blythe kahvaltıda kocasını şımartıyor, pastırmaları küçük parçalara bölüp ona yediriyordu. Aris bu ilgiden neredeyse havalara uçuyordu ve Signa onu masanın altından tekmelemek istiyordu.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu Aris yemek yerken, sesi alçak ve alaycıydı. "Kıskançlık sana yakışmıyor, Signa."

Signa gözlerini devirdi ve Blythe'ın kalkıp mutfaktan sütü getirmesini bekledi, sonra ona sertçe cevap verdi: "Kıskanç değilim, gece boyunca odamı ziyaret etmeye karar veren düzinelerce ruh yüzünden yorgunum. Anlaşılan, odamda hazırladığın dekoru çok beğenmişler."

"Beğenecek kadar zevkli olmalarına sevindim." Normalde Aris bu iltifattan gurur duyardı ama o anda yüzü asıktı. "Sanırım bizim odamıza da geldiler. Bütün gece tüylerim ürperdi."

Signa'nın göğsü sıkıştı. Ruhlar tarafından çevrelenmek onun için alışılmış bir şeydi. En azından onların orada olup olmadığını her zaman bilirdi ve uyurken, yemek yerken, banyo yaparken ya da giyinirken birinin onu izleyip izlemediğini, ona saldırıp ele geçirmeye çalışıp çalışmayacaklarını anlardı.

"Bir şey... görmediler, değil mi?"

"Zaten evimi ele geçirmiş durumdalar. Bir de onlara gösteri mi yapmamı bekliyorsun?" Aris sandalyesinde öne doğru eğilince altındaki ahşap gıcırdadı. "Onları evimden çıkarman ne kadar sürecek?"

"Bu hassas bir iş. Ruhların davranışlarını kontrol edemem, sadece onlara yol gösterebilirim."

"Öyleyse acele et ve onları Wisteria'dan çıkar. Noel'e sadece üç gün kaldı."

Signa kaşığını yulaf lapasına batırdı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve başını dik tutmakta o kadar zorlanıyordu ki kendini kasmadığı birkaç anda kahvaltısına gömülme tehlikesiyle karşılaşmıştı. "Üzerinde çalışıyorum."

Elijah, Signa'nın zorlandığını fark ederek masanın diğer ucundan ona seslendi, bu da Signa'yı

biraz rahatlattı. "İyi uyuyamadın mı?" diye sordu Elijah ve bu soru, masaya geri döndüğü an hemen Blythe'ın dikkatini çekti.

"Yataktan dolayı mı?" diye sordu Blythe, yulaf lapasına süt dökerken. "Yoksa oda mı? Sorun ne olursa olsun, Aris senin ihtiyaçlarına göre değiştirebilir."

"Ona bir notla bunu zaten söyledim," dedi Aris. "Eğer hazırladığım eğlenceyi beğenmediğine karar verirse onun kötü zevkine uymaya hazırım."

Blythe, Aris'in koluna vurdu. Signa hızlıca, "Oda iyiydi. Sanırım sadece Sylas'ı özlemiştim," dedi.

"Ah, evet," diye mırıldandı Elijah. "Buradaki herkesin görebildiği ama benim göremediğim adam."

Signa ona hafifçe gülümsedi ancak zihninin derinliklerinde alaycı bir ses duyunca gülümsemesi kayboldu.

Gerçekten beni bahane olarak mı kullanıyorsun, Küçük Kuş?

Signa o kadar yorgundu ki Ölüm'ün orada olup onları dinlediğini fark etmemişti.

Bir sonraki lokmasını alırken kaşığı kâseye daha sert vurdu. *Eve gelmek için bu kadar meşgulsen, bizi*

gözetlemek için de meşgul olmalısın, diye karşılık verdi ve hemen onu görmezden geldi.

Sylas'ı çok *özlemişti*, onun nerede olduğunu ve ne yaptığını düşünerek çok fazla zaman geçirmişti. Ama yorgunluğunun asıl nedeni, o anda yemek odasında huzurlu bir kahvaltı yapmaya çalışanları hiç umursamadan kıkırdayıp dans eden ruhlardı. Yine de yalanı işe yaramıştı, hatta belki de biraz fazla işe yaramıştı. Çünkü Signa, Ölüm'den bahsettiğinde kuzeninin kasten başka yöne döndüğüne yemin edebilirdi.

"Blythe," dedi yavaşça, kuzenine yaklaşmak için Aris'in yanından eğilerek. "Sylas'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tam olarak bilmiyorum." Blythe, ağzına yumurta tıkarak daha fazla açıklama yapmayı reddetti. Ancak Signa o kadar kolay ikna olmayacaktı. "Ama ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Blythe'ın dudakları düz bir çizgiye dönüştü. "Belki kısmen bir fikrim olabilir. Ondan bir... iş için yardım istemiş de istememiş de olabilirim."

Signa kaşlarını kaldırdı ama Blythe'ın ağzına ne kadar çok yemek tıktığını görünce, daha fazla cevap vermekten kaçındığını anladı.

"O zaman onun dönüşünü beklemeye devam edeceğim." Signa ayağa kalkınca, sandalyesi döşeme

tahtalarına sürtünerek ruhların dikkatini çekti. "Bugün benim de yerine getirmem gereken görevlerim var. Bir süreliğine Wisteria'dan ayrılacağım."

"Ayrılıyor musun?" Aris, lokmasını çiğnerken sözlerini tekrarladı. Sanki Signa sarayı yakmayı önermiş gibi davranıyordu.

"Sadece birkaç saatliğine, burada yapamayacağım bir iş için."

Signa, huzursuz bir gece geçirirken bir plan yapmıştı ve her geçen saat, bu ruhlara ne olduğunu anlamak için Wisteria sınırları dışında bilgi araması gerektiği gerçeği daha da netleşiyordu. Ruhların gevezeliklerini dinlemiş ve onlardan bilgi almaya çalışmıştı ancak pek bir şey öğrenememişti. Şimdi, kasabadan ne öğrenebileceğini bulma zamanı gelmişti.

Signa, Wisteria'dan ayrılmak için daha fazla bekleyemezdi. Zaten kasabaya gitmeye uygun giyinmişti ve kahvaltısını bitirdikten birkaç dakika sonra kapıdan çıkarak kimsenin onu kalmaya ikna etmeye çalışmasına fırsat vermedi. Onu takip eden ruhlara dönüp bakmadı. Peşindeki ruhlar, Signa'yı koridorda izleyip geçmeye cesaret edemedikleri ön kapıya kadar takip ettiler. Ruhların gözleri kararmıştı, sanki hem Signa hem de çıkarken kullandığı kapı onlara ihanet etmiş gibiydi.

Yine de Signa kalın lacivert paltosunu sıkıca kendine sardı ve rengârenk ışıklarla donatılmış olan kasabaya doğru yola çıktı.

"Çok güzel, değil mi?" diye bir ses geldi yanından. "Buraya taşındığımızdan beri kasabaya hiç inememiştim!"

Wisteria'dan ayrılalı henüz iki dakika olmuştu ki, Blythe'ın aniden ortaya çıkmasıyla Signa'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Kuzeni, krem rengi bir elbise ve kış havasının tenini ısırmasından dolayı kızaran yanaklarının rengiyle uyumlu pembe bir pelerin giymişti. Aris, oldukça dikkat çekici kırmızı bir paltoyla yanında duruyordu, bir saniye önce boş olan havada nefesinin buharı süzülüyordu.

Signa ona öfkeyle baktı. "Beni takip mi ediyorsunuz?" diye sordu sordu ancak Aris, yüzünü sanki gülünç olan oymuş gibi buruşturduğunda Signa sinirlendi.

"Takip edilecek kadar ilginç değilsin," dedi Aris düz bir şekilde. Onu normal bir yürüyüş için şık bir şekilde giyinmiş hâlde, silindir şapkasıyla görmek garipti. "Hâlâ Noel hediyelerine ihtiyacım olduğunu unuttun mu? Ayrıca Blythe'ı sarayda yalnız bırakamazdım, değil mi?" Son cümlesini, Blythe kasabaya hızla ulaşmak için hevesle birkaç adım önde yürüdüğü için sessizce söylemişti.

"Peki, Elijah ne olacak?" diye sordu Signa.

"Gundry şöminenin başında ona eşlik ediyor. Elijah, kemiklerinin kardan hoşlanmadığını söyledi."

Signa, Elijah'ın güvenliği için çok fazla endişelenmemeye çalışarak bu açıklamayı kabul etti. Ruhlar şimdiye kadar çoğunlukla zararsız olmuştu ve Elijah'ın onları kızdıracak bir şey yapacağını sanmıyordu. Yine de, her ihtimale karşı Gundry'nin orada olmasına sevindi

"Salyangozlardan bile yavaş ilerliyorsunuz," diye seslendi kuzeni onlara. "Acele edin!"

Signa ve Aris isteksizce hızlarını artırdılar ve tepeden aşağı inip sonunda onları kasabanın dışına çıkaran uzun yolu takip ettiler.

Signa, kuzeninin kalbini çalan bu kasabayı ilk kez ziyaret ediyordu. Blythe, Brude'un karla kaplı harikalar diyarından çok fazla bahsetmişti ancak Aris olmadan burayı ziyaret etmeyi reddetmişti. Artık Aris dönmüştü ve Signa onları bu kadar büyüleyen yeri görmek için sabırsızlanıyordu. Özellikle de bu, sinir bozucu ruhlardan birkaç saat uzaklaşmak anlamına geldiği için.

Brude, Signa'nın beklediğinden daha canlı bir yerdi. Foxglove'dan anımsadığı yosun kaplı Gotik mimari ve yamaçlar yoktu. Onların yerine, karla kaplı tepeleri delen sivri kuleli, parlak renkli

binalar vardı. Kasaba halkı, yünlü paltolar ve elbiseler giymişti. Kasabada dolaşırken soğuk havadan hiç rahatsız görünmüyorlardı. En büyüleyici yanı, kasaba meydanında akordiyon çalan bir adamdı. Akordiyonun tuhaf melodisi, parke taşlı sokaklarda yankılanıyordu. Adamın önünde teneke bir kutu duruyordu ve Blythe koşarak kutuya bir avuç bozuk para attı.

"Bu, dünyadaki en güzel ses," dedi rüyadaymış gibi iç çekerek. "Umarım o adam çalmayı asla bırakmaz. Belki bir gün bu melodileri köyün her yerine taşıyan bir ruha dönüşür."

"Ruh olarak kalmanın kötü bir kader olduğunu biliyorsun, değil mi? Ruhların öbür dünyaya geçmesini istiyoruz," diye hatırlattı Signa ama Blythe sadece dudaklarını büzdü, hayallerinin sarsılmasına hiç istekli değildi.

"Evet, evet. Onların güzel ve gizemli öbür dünyaya gitmelerini istiyoruz. Ben de bunun farkındayım. Bak!" Blythe, karaya demirlenmiş boş gondollarla dolu, ışıltılı bir kanalı işaret etti. Burası sıcak aylarda eğlenceli bir gezinti vadediyordu. Onlara bakarken gülümsemesi biraz soldu.

"Aris, Brude'u ilk ziyaret ettiğimizde kış olmasına rağmen kanalda nasıl gezintiye çıkabildik?" diye sordu Blythe.

"Sihirle, yaban gülü. Yeter ki iste, hemen bir gondol ayarlarım."

"Hayır, yapma. Signa'nın yazın tekrar gelmek zorunda kalması daha iyi." Blythe, kanal köprüsünden geçerek yine uzaklaştı. Bu arada Aris, elleri arkada ve gözleri suya dalmış bir hâlde Signa'nın yanında kaldı.

"Ona bir gondol mu alsam acaba?" diye mırıldandı ve Signa güldü.

"Bu konuda gerçekten çok kötüsün."

"Bana olan güvenin için teşekkür ederim," diye mırıldandı Aris ve mahcubiyetle hızla uzaklaştı. Signa eteğini kaldırdı ve ona yetişmek için acele etti.

"Burada bir düzine dükkân var," dedi Signa. "Blythe'ı takip et ve neyin ilgisini çektiğine bak. Onu dolaştır ve dikkatini dağıt, tamam mı? Bazılarımızın hâlâ yapacak işleri var."

"Blythe'ın dikkatini dağıtmak başlı başına bir iş," dedi ancak omuzlarının gevşemesine bakılırsa, Aris plandan memnun görünüyordu. "Ama pekâlâ. Sen ruhları nasıl yok edeceğini öğren, ben de karıma Noel için ne alacağımı düşüneyim."

"Görevlerimiz ne kadar da adil," diye mırıldandı Signa ama tekrar şikâyet etmeden ters yöne doğru aceleyle uzaklaştı.

Bir gizemi çözmenin en zor kısmı, nereden başlayacağını bilmekti. Wisteria'da geçirdikleri her gün, ruhları kızdırma olasılıkları artıyordu. Onları döngülerinden kurtarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Dikkatlerini çekmeli, ölümlerinin koşullarını anlamalarına yardımcı olmalı ve sonunda yollarına devam etmelerini sağlamalıydı. Ancak bunun işe yaraması için Signa'nın önce Wisteria'nın bulunduğu topraklarda tam olarak ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu ve gerçeği ortaya çıkarmak için doğrudan sormaktan başka bir yol aklına gelmiyordu.

Ne yazık ki Signa, insanların bu tür bir cüretkârlığa pek hoşgörü göstermediğini deneyimleri sayesinde öğrenmişti. Bu yüzden bu konuda akıllı davranması gerekiyordu.

Brude'da dolaşırken, kuzeninin bu kasabaya neden bu kadar hayran kaldığını anlamak kolaydı. Sokaklarda gezinirken, burası ruhlarla dolması pek olası olmayan tuhaf bir yer gibi hissettiriyordu. Yine de Signa onları her yerde görüyordu.

Kanallarda dolaşan ruhlar; soluk tenli, mavi dudaklı, sırılsıklam saçlı ve ciltlerine yapışmış giysiler içindeki kişilerdi. Geçtikleri herkesin dikkatini çekmeye çalışan meraklı çocuklar ve sokaklarda dolaşan saçları dağınık, paçavra gibi giysileri olan boş gözlü kadınlar vardı.

Signa bir milyon ömür yaşasa bile, her zaman onun yardımına ihtiyaç duyacak ruhlar olacaktı. Her şehirde, ister bir izbe bir sokakta ister en lüks parkta olsunlar, ona ateşin etrafındaki pervaneler gibi çekiliyorlardı. Kaldırım taşlı sokaklarda dolaşırken, paltosuna sarınıp onların bakışlarından taktiksel olarak kaçınmaya çalışsa da ruhların dikkatli gözlerinin baskısını hissediyordu. Signa'ya bakıyorlardı. Sorguluyorlardı. Signa'nın göründüğünden daha fazlası olduğunu hissediyorlardı. Onlardan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu ama ruhlar sınırlarının sonuna kadar onu kovalıyor ve geri döndüğünde onu bekliyorlardı.

Güçlerinin Signa'ya öğrettiği bir şey varsa, o da hiçbir yerin ruhlardan arınmış olmadığıydı. Her kasabanın bir karanlık yüzü ve herkesin sırları vardı. Sadece nereye bakacağını bulmak gerekiyordu. Ve Signa şanslıydı, nereden başlayacağını biliyordu.

ON

BLYTHE

Blythe, Aris'le birlikte Brude sokaklarında bir kez daha dolaşacakları günü uzun zamandır hayal ediyordu. Akordiyonun melodisiyle sarılabilecek ve kocasıyla kol kola gezerken canının çektiği kadar sıcak çikolata içebilecekti. Bu kasabaya geri dönmek ne kadar harikaydı. Bir gün paylaşacakları tüm maceraların arasında, burayı günlük yaşamlarının bir parçası hâline getirmek... Şu an için seyahatleri önemsemiyordu. Sadece ikisinin yeni hayatlarına alışabilmelerini ve Aris'i daha önce hiç tanıma fırsatı bulamadığı bir şekilde kocası olarak gerçekten tanıyabilmeyi istiyordu.

Yüzük parmağında bir sıcaklık hissetti. Aris'in dönüşüyle birlikte geri gelen altın rengi ışık şeridi,

onun yakınlığıyla cildinde hoş bir titreşim yaratıyordu. Bir vitrinin önünden geçtikleri sırada Blythe, Aris'in son birkaç gündür Signa ile fısıldaşmalarını ve onu şahin gibi dikkatle izlediğini düşünmeden edemedi. Blythe, kocasının mükemmel bir hediye aradığını biliyordu ama bu kadar endişelenmesine hiç gerek yoktu. Aris'in onun için yaptığı her şeyi, küçük ya da büyük hiç ayırmadan çok seviyordu.

Yine de kocasını tanıyordu ve *mükemmel* hediyeyi bulana kadar pes etmeyeceğini biliyordu.

Blythe, bir giyim mağazasının vitrinine bakarken dikkati dağınıkmış gibi davranarak, "Babamın yeni bir takım elbiseye ihtiyacı var," dedi.

Aris hemen yemi yuttu ve eğilip içeriye bakmaya başladı.

"Bu aralar ölçü aldırmamak için inat ediyor," diye devam etti ve Aris'in ellerini tuttu. "Onun için bir tane yapabilirsin diye umuyordum. Ben renkleri ve kumaşları seçeceğim, sen de sihrini kullanarak ona tam uyan bir takım yaparsın. Bu ikimizin hediyesi olacak."

Aris, Blythe'ın ellerini nazikçe tutarak başını salladı. "Elbette. Gerçi benim de ona vermek istediğim bir hediye var. Aranızda hediye alması en kolay olan kişi oydu."

Blythe, bu sözlerin kendisini ne denli etkileyeceğini tahmin edemezdi. Elijah, Blythe'ın büyürken hayal ettiği baba olmamıştı ama yıllar boyunca bunu binlerce kez telafi etmişti.

Aris'in tamamen kendi isteğiyle Elijah için bir şey planladığını duymak, Blythe'ın gözlerini yaşarttı.

"Eminim muhteşem olacaktır," diye fısıldadı, gözlerinin biraz nemlendiğini ona göstermemeye çalışarak.

"Peki ya sen?" diye sordu Aris, onu dedikodu malzemesi olacakları kadar yakına çekerek. "Bir seyahat ister misin? Ya da yeni bir elbise?"

"İhtiyacımız olan her şeye sahibiz, Aris." Kollarında döndü ve başını göğsüne yasladı. "Satın alman gereken hiçbir şey yok. Bana bir şey vermek konusunda ısrarcıysan, kendi yaptığın bir hediye olsun."

Aris çenesini karısının başının üstüne koydu. Blythe, kocası gülümserken dudaklarının hafifçe çekildiğini hissedebiliyordu. "Büyülerimden hâlâ sıkılmadın mı?"

"Sen, aşkım, eğer büyünden bıkacağımı düşünüyorsan bir aptalsın. Senin ellerinle yaptığın bir şey, isteyebileceğim en güzel hediye. Ayrıca bu, Signa'yla bir entrika çevirmenize de son vermeye yardımcı olabilir."

"Entrika çevirmemize mi? Sanki sen ve kardeşim de aynı şeyi yapmıyorsunuz gibi."

Blythe buna sadece gülümsedi. Ölüm ile birlikte, umduğu en mükemmel hediyeyi hazırladıkları doğruydu ancak ondan haber almadığı için Blythe sadece her şeyin yolunda olduğunu umabiliyordu.

"Kimsenin mükemmelliğe ihtiyacı yok, Aris. Bizim sadece sana ihtiyacımız var." Bazen tüm bunların Aris için ne kadar yeni olduğunu hatırlamak garip geliyordu. Blythe, dokuduğu goblenler sayesinde Aris'in milyonlarca farklı Noel geçirdiğinden emindi, bazıları daha mütevazı, bazıları ise muhteşemdi. Bazıları hediyeler ve bir aileyle doluydu, bazıları ise sıradan bir günden farksızdı. Ama Kader'in asla beraber kutlayacak bir ailesi olmamıştı. Ölümünün olduğu yıl, buna çok yaklaşmışlardı. Geceyi birlikte geçirmişlerdi ve Aris ona en muhteşem hediyeyi vermişti. Ancak o sırada Blythe hastaydı ve herkes çok gergindi. O tatil, pek de kutlama havasında değildi.

Belki de bu yüzden, şu an yaşayacakları Noel, Blythe için oldukça önemliydi. Aris'in stresli olmasını istemiyordu. Endişelenmesini istemiyordu. Geriye uzandı ve iki eliyle kocasının saçlarını okşadıktan sonra yüzünün iki yanını kavradı.

"En çok istediğim şey, burada geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak. Karda yuvarlanmak ve

dünyanın en lezzetli sıcak çikolatasını içmek. Daha sonra benimle Wisteria'ya dönmen ve rahatlayıp oyunlar oynamamıza izin vermen. Gereksiz bir telaş olmadan tatilin tadını çıkaralım, tamam mı? Artık entrika ya da endişe yok. Sadece burada, benimle ol."

Aris'in vücudu onun dokunuşuyla yumuşasa da gözlerinde Blythe'ı endişelendiren sert bir bakış vardı. Bu bakış, isteğinin onun için belki de o kadar kolay olmayacağını söylüyordu.

"Hayal ettiğin Noel'i yaşayacağız," dedi Aris ve bir kez daha elini tutarken parmaklarını öptü. "Yemin ederim. Ama eğlence kısmı için eve dönene kadar beklememize gerek yok."

Blythe, Aris onu sokakta neredeyse yere yatırdıktan sonra belinden tutup omzuna attığında çığlık attı.

"Aris!" diye bağırdı kahkahalar arasında. "Bir hanımefendiyi böyle tutamazsın!"

"Etkilemek istiyorsan böyle tutarsın." Blythe ona karşı çıkmasına rağmen Aris, kasabadan hızla geçip gitti. Sonunda Blythe'ın, Aris'in omzunda asılı kalmaktan başka seçeneği kalmadı. Yanlarından geçen kasaba halkına tatlı bir gülümseme ve küçük bir el sallama ile karşılık verdi.

"Merhaba," diye mırıldandı, bu manzaradan rahatsız olmuş gibi görünen yaşlı bir kadına. "Güzel

bir gün, değil mi?" Diğerleri hiçbir şey söylemeden yanından hızla geçtiler ve Blythe, Aris'in omuzlarının kahkahadan titrediğini hissedince kaşlarını çattı.

"Bunu komik buluyorsun, değil mi? Vurulmuş bir geyik gibi, bir katilin omzunda taşın da gör."

"Senin kadar dramatik birini hiç tanımadım," dedi Aris. "Hem de tüm hayatlarım boyunca."

"Aynaya bakmayı denedin mi hiç?"

Artık kasabanın dışında, ormanın yakınındaydılar ve Aris ona cevap vermedi. Bunun yerine onu omzundan indirip doğrudan kar yığınına fırlattığında, Blythe nefesini tuttu. Sırtüstü düştü, ağzı açık kaldı ve şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı. Aris, üzerinde durup sırıtışını bastırmaya çalışıyordu.

"Sen tam bir barbarsın." Ayağa kalkarken giderek artan bir kararlılıkla üzerindeki tozu silkeledi. "Seni ve tüm kabileni yok edeceğim..." Sözleri, yüzüne isabet eden bir kar topu ile kesildi. Blythe geriye doğru sendeledi ve Aris bu kez kahkahasını kontrol edemedi. Karısı kirpiklerinden ıslak karları silkelerken, o neredeyse iki büklüm bir hâlde kahkahalarla gülüyordu.

Blythe onu öldürecekti. Evet, katliam olacaktı. Aris ona başka seçenek bırakmamıştı.

Aris çoktan yeni bir kar topu oluşturmaya başlamıştı ama Blythe'ın adil oynamak gibi bir niyeti yoktu. Aris'in ayaklarının altındaki kökleri çağırdı ve onu sırtüstü yere devirmek için bitkileri kullandı. Yer sarsıldı. Aris, karın içine düştü. Blythe bir yığın kar toplayıp ona fırlatırken nefes nefese kalmıştı. Karı kolayca fırlatılabilecek şekilde toplamakla uğraşmadı, aksine kocasını gömmek için çalışıyormuş gibi hızla kar biriktirip ona fırlatmaya devam etti. Aris'in saçları sırılsıklamdı, toprakta büyüyen yemyeşil sarmaşıkların arasından kurtulmaya çalışırken sarı saçları kafasına ve yanaklarına yapışmıştı.

Blythe, kucak dolusu kar kaldırırken hain ellerine küfretti ve avuçlarındaki kar kendi yüzüne sıçrayınca öksürdü.

"Ateşkes ilan edelim mi?" diye sordu Aris. Blythe'ın dikkati dağılınca kökler üzerindeki kontrolünü kaybetti ve şimdi kocası, kendini beğenmiş bir ifadeyle karşısına geçmişti. Büyüde onunla ya da Ölüm'le başa çıkacak kadar yetenekli bir hâle gelmesi epey zaman alacaktı. Ama pratik yapmaktan kesinlikle keyif alıyordu.

"Ateşkes," diye homurdandı. Aris'in iplikleri onu o kadar hızlı bir şekilde bıraktı ki Blythe bir kez daha karın içine tökezledi. Blythe onu da kendisiyle birlikte aşağı çekmek üzereyken Aris yanına oturdu. Tam o anda kollarını ve bacaklarını genişçe açarak

karın üzerine uzandı ve yavaşça yayılabileceği kadar uygun bir mesafede durdu.

Tanrım, kar meleği yapıyordu.

Blythe gülümsedi ve onu taklit etti, karın kendi şeklini aldığından emin olana kadar üzerinde hareket etti ve sonra dikkatlice ayağa kalktı. Aris de ona katıldı, karısının elini tuttu ve yaptıkları işi incelemek için bir adım geri çekildi.

Blythe başını eğerek kardan melekleri inceledi. "Seninki yamuk görünüyor."

"Seninki ise küçük ve korkutucu görünüyor. Bunların kendi portrelerimiz olması gerektiğini bilmiyordum."

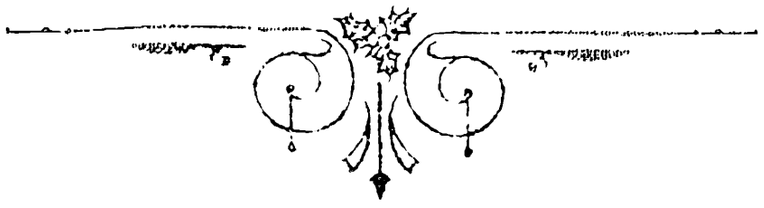
Blythe, kocasının göğsüne yumruk atmak için elini uzattı ama Aris son anda elini yakaladı ve onu kendine doğru çekti.

"Seninle bir milyon Noel geçirebilirim ama yine de yeterli olmaz," dedi Aris, sıcak ve şefkatli elleriyle Blythe'ın yüzünü okşayarak. Blythe'ın kalbi ağzında atıyordu ve bedeni Aris'in avuçları arasında erimiş gibi hissediyordu.

"O zaman benimle iki milyon Noel geçir," diye fısıldadı Blythe ve Aris de ona gülümsedi.

Eğilip Blythe'ı öptü, dudakları tüy kadar yumuşaktı. Aris, "İki milyon olsun," diye fısıldadığında, Blythe bundan daha çok mutlu olabileceğini sanmıyordu.

ON BİR

Signa

Signa mezarlıklarda vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Aslında, Fiore'de sık sık yürüyüşe çıktığı güzel bir kilise mezarlığı vardı. Bu, onun ürkütücü ya da tuhaf oluşundan veya insanların onun garip biri olduğunu düşünmesinden dolayı değildi. Mezarlıkların, onun bulduğu en sessiz yerlerden biri olmasındandı.

Birçok insanın mezarlıkların hayaletli olduğuna inanması çok saçmaydı. Toprağın altında gömülü olan kemik ve cesetlerin sayısını düşündüğümüzde, mezarlıklar gerçekten de tedirgin edici olabilirdi ancak ruhların en iyi yanı, o cesetlere bağlı kalmamalarıydı. Aksine, öldükleri toprağa bağlı kalırlardı ve çok az insan gerçekten mezarlıkta ölürdü.

Bu, hiç olmadığı anlamına da gelmiyordu. Signa bir keresinde kafatası mezar taşına vurularak parçalanmış bir adam görmüştü. Ayrıca, açıkça diri diri gömülmüş bir ruh da görmüştü ancak bu anı ona Percy'yi hatırlattığı için, o ruhu çok sık düşünmemeye çalışıyordu.

Başkalarının neye inandığına bakılmaksızın, Signa mezarlıkları anıların kutlanacağı bir yer olarak görmeyi tercih ediyordu. Sanki birçok hayatın taşlara kazınmış olduğu bir tür albüm gibi. İnsanların sevdiklerine bıraktıkları mesajlar... Ölülerin en sevdikleri çiçekler veya hediyeler, hatırlandıklarını bilmeleri için gönderiliyordu. Ölümlerinde bile onları seven insanlar vardı. Böyle yerlerde bir huzur vardı.

Signa, hava soğuyunca hareketsiz kaldı. Etrafında aniden tanıdık bir ağırlık hissetmeye başladı. Sylas onun yanında şekillenirken küçük bir kar fırtınası yukarı doğru esip geçti. Gölgeler vücudundan kaybolurken üzerinde basit bir siyah takım elbise ve ona uyumlu botlarla Sylas karşısındaydı. Saçları açıktı ve her zamanki gibi gelişi Signa'nın ruhunu ısıttı.

Signa kollarını kavuşturarak, "İhmalkârlığından dolayı kendini kötü hissettiğini ve bu yüzden gelip yardım etmeye karar verdiğini varsayıyorum, doğru mu?" diye sordu. Ölüm meleği mezarlığı soğuk bir

bakışla süzerken karanlık gözleri yakınlarda çömelmiş, gözlerinde yaşlarla ve neredeyse saygıyla bir mezar taşını okşayan genç adamı izliyordu.

"Neden bu tür yerlere gelmekten hoşlandığını asla anlayamayacağım," diye iç geçirdi Sylas. "Kederden hoşlanmıyorum."

Signa, yas tutanları izlemenin Sylas'a neden zor geldiğini anlıyordu ancak mezarlıkların sadece kederden ibaret olduğunu düşünmüyordu. "Bunu bilmeye hakkın yok ama buraya çalışmaya geldim. Geçişini sağlamam gereken ruhlar var." Signa, tedbir olarak bir avuç çiçek kopardı. Etrafta dolanmaya devam edecekse, ortama uygun görünmeliydi.

Sylas, Signa önüne geçerken onu büyük bir merakla izledi. "Ve onlara mezarlıktan mı yardım etmeyi düşünüyorsun?"

"Buna gerek yok," diye meydan okudu Signa. "Eğer yardım etmeyi kabul edersen ikimiz de şimdi Wisteria'ya dönebiliriz."

"Yapamayacağımı biliyorsun," dedi Sylas. "Öbür dünyaya geçmek ruhların kendi tercihi olmalı ve korkarım uzun süre kalamam."

"Neden peki? Nereye gidiyorsun, Sylas?"

"Tatil sezonu geldi, Küçük Kuş," diye fısıldadı. "Bu ay her zaman çok yoğundur. Bana kızma.

Seninle evde olmak isterdim ama kuzenin, birini aramasına yardım etmemi istedi."

"Tam olarak *kimi* arıyor?"

"Söylemememi istedi. Bulamazsam diye, böylesi daha iyi."

Signa dudaklarını ısırdı, hâlâ ona öfkeyle bakıyordu. "Peki ya ruhlar? Aris'in bu araziyi seçmesine yardım ettiğin hâlde, neden Wisteria onlarla dolu?"

Ölüm'ün gölgeleri yavaşça Signa'nın beline dolandı ve onu kendine doğru çekti. Signa, vücudunu ağırlaştırarak işini zorlaştırdı. "Belki araştırmamda biraz savsak davranmışımdır."

Signa alaycı bir şekilde güldü. "Ya da belki bir şey saklıyorsun."

Ölüm, içinden anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı. "Onlarla gayet iyi bir iş çıkarıyorsun. Ama söyle bana, neden o kadar yer varken buraya geldin?"

Sylas'ın ona daha fazla bir şey söylemeye niyeti olmadığı açıktı. Dişlerini sıktı. Onunla oynadığı tüm bu oyunları Blythe'tan mı öğrenmişti?

"Wisteria'da düzinelerce ruh var. Bu kadar çok insan birden öldüğüne göre, mezarlıkta onlara dair mutlaka bir işareti olmalı."

Bu, biraz zor bir ihtimaldi ama mezar taşları arasında tanıdık bir isim bulmayı umuyordu. *Jules* ya da belki *Odette*. İkisinin de soyadlarını bilmiyordu

ama ölümlerinde bir şekilde yangının rol oynadığını biliyordu.

Sylas'ın gölgeleri Signa'yı bıraktı ve kendi vücuduna döndü.

Ölüm, garip bir şekilde memnun görünüyordu.

"Bu harika." Elini eşine uzattı ve Signa gözlerini devirmeden önce, Sylas onu mezarlıkta sürüklemeye başladı. "Ne bulabileceğimize bir bakalım, olur mu?"

Sylas'ın yanında olmasını gerçekten çok istiyordu ama elinde olmadan huysuz bir sesle, "Başka bir yere gitmen gerektiğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Öyle ama seni özledim." Sylas gülümsedi, o kadar yakışıklıydı ki Signa eriyip gittiğini hissetti. "Yardımımı istediğini söyledin, ben de bir saat kadar zaman ayırabilirim diye düşündüm."

"Pekâlâ." Signa, parmaklarını Sylas'ın parmaklarına doladı ve dokunuşunun serinliğinde rahatladı. "Burada olduğun için mutluyum."

Brude mezarlığı çok güzeldi. Ancak Fiore'deki mezarlık kadar yeşil değildi. Orada yosun ve mantarlar mezar taşlarını kaplamak için yarışıyordu, her bir adım ise eğri ve tehlikeliydi. Bunun yerine Brude, parlak ve tertemizdi, düz zemini kaplayan kar bunu daha da belirgin hâle getiriyordu. Her taş ve heykel o kadar özenle cilalanmıştı ki Signa, karın

altında bile hiç kir olmadığını düşünmeye başladı. En iyisi de umduğu gibi, ortalıkta hiç ruh yoktu.

Ama bu, yalnız olduğu anlamına gelmiyordu.

Paltolarına sarılmış, ellerinde çiçeklerle yürüyen aileleri izlerken, "Böyle yerler tatillerde hep çok kalabalık olur," dedi Ölüm.

"Yılın bu döneminde bir şey var," dedi Signa. "Kalplerimizi yumuşatıyor ve özlediğimiz kişilerin yokluğunu daha da belirgin hâle getiriyor." Kimsenin gözlerine bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Aileler mezar taşlarının başında ağlarken ve ölülerle fısıltıyla konuşurken etrafta dolaşmak yanlış geliyordu. Sonuçta herkes aynı şeyi istiyordu: Bu dünyadaki ruhların sevildiğini ve önemsendiğini hissetmesini. Daha iyi ve daha mutlu bir varoluşa geçebilmiş olmalarını.

Signa, mezarlığın derinliklerine doğru her mezar taşını yavaşça okuyarak ilerlerken kar, botlarının altında yumuşak bir şekilde çıtırdıyordu.

"Şuna bak," dedi Sylas, uzun bir mezar taşının önünde durarak. Taşın yüzeyi yıpranmıştı ama hâlâ çok zarifti, mermere oyulmuş zarif bir sarmaşık ve gül deseni vardı. "Arthur Pembroke'un anısına," diye okudu Ölüm yüksek sesle. "Her zaman *öldüğümde dinleneceğim*, derdi. Ve şimdi tam olarak öyle

yapıyor." Sylas doğrulduğunda sırıtıyordu. "Belki de bu yerler o kadar da kötü değildir."

"Kesinlikle mizah anlayışları var," dedi Signa ve onun yanından geçip arka köşedeki bir anıta doğru yürüdü. Mezarın iki yanında trompet tutan bir melek heykeli vardı. Signa'yı duraklatan sadece bunlar değildi, etraflarındaki tertemiz beyaz taşa oyulmuş alevlerdi. Kalbi umutla dolan Signa, anıta yaklaştı. Kapalı alanın etrafında, kar taneleri arasında daha fazla alev tasviri ve birkaç tane yanmamış mum vardı.

Loş ışık duvardaki plaketleri o kadar karanlık bir hâle getirmişti ki Signa, tanıdık bir isim bulmaya çalışırken onları okumakta zorlandı.

Gaspard. Henri. Isabelle. Jeanne. Laurent... Tanıdık bir isim bulana kadar plaketleri tek tek okudu.

ODETTE VAN DER MEER
1682–1705

Noel arifesinde trajik bir şekilde
sönen parlak bir yıldızın anısına.
Sonsuza dek dans etmen dileğiyle.

"Bu o," dedi Signa, daha iyi görebilmek için eğilerek. "O olmalı."

Bahçeden kopardığı buketinden çiçekleri ayırıp her plaketin altına birer tane koyarken gururla doldu.

Sylas yanında dolaşarak Signa'nın omzunun üzerinden taşı okudu.

"Harika bir iş çıkardın," dedi Ölüm. "Ama bundan sonra ne yapmayı planladığını anlamadım. Burada pek bir şey yazmıyor, değil mi?"

"Hayır," diye onayladı Signa, girişteki bankın yanına dönerek. "Ama senin de dediğin gibi, bu mevsimde mezarlıklar çok kalabalık olur. Yakında mutlaka biri gelir."

Sylas gözlerini kısarak baktı. "Burada bekleyeceğini söyleme. Dışarısı çok soğuk."

"Rüzgârı engelleyen duvarlar var," diye itiraz etti Signa. Oturduğunda bank soğuktu ve yanındaki yeri işaret etti. "Gel, otur."

"Korkarım araştırmama devam etmeliyim..." Sylas'ın sesinde belli bir rahatsızlık vardı ama Signa umursamadı. Burada kalmak ruhları özgürleştirmek için bir yol bulmasına yardımcı olabilecekse denemesi gerekiyordu.

Sylas eğilip Signa'nın başının üstüne bir öpücük kondurdu, gölgeler ayaklarına doğru toplanıp vücudunu sardı. Kısa sürede yüzü hariç her yeri gölgelerle kaplandı. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Burada çok fazla kalma, Küçük Kuş."

Bir saniye sonra ortadan kaybolduğunda Signa, gölgelerin son dalgalarının toprağa karışmasını izledi. Paltosuna daha sıkı sarındı ve bakışları Odette'in ismine sabitlendi.

Sylas'a uzun kalmayacağına dair söz veremedi. Eğer ölüler dünyasında cevaplar varsa, Signa onları bulmak için ne kadar sürerse sürsün bekleyecekti.

Signa anıt mezarda oturup beklerken dondurucu soğuk, taş duvarların içinden sızıyordu. Dışarıda kar aralıksız yağıyor, mezarlığı sessizliğe büründürüyordu. Signa yaklaşık altı saattir oradaydı ve açık kapıdan içeri giren ziyaretçileri izliyordu.

Aileler gelip gidiyor, mezarlara çiçek bırakıyor ve sessizce başlarını eğerek saygılarını gösteriyorlardı. Bazıları saatlerce ölülerin arasında kalıyordu. Diğerleri ise soğuktan eve dönmek için acele ediyordu. Ama hiçbiri anıt mezarın içine girmeye cesaret edemiyordu.

Signa, her bir plaketi onlarca kez okumuş, daireler çizerek duvarların üzerine kazınmış isimleri ezberlemişti. Elleri uyuşmuştu ve soğuktan bitap düşmüş, bankta sık sık yer değiştiriyordu. Kış mevsiminde günler kısaydı ve güneş ışığı çoktan azalmaya başlamıştı. Mezarlık yakında kapanacaktı ve Signa, bir ziyaretçi bulmak için ne kadar gün gerekirse buraya o kadar gelmeye karar vermiş olsa da bu fikir onu çoktan yormuştu.

Sonunda tam kalkıp gitmek üzereyken, eşikte duran ve elinde güzel bir yıldızı çiçeği buketi tutan bir adamın görüntüsüyle irkildi.

"İyi akşamlar," diye fısıldadı adam, kaşlarını çatarak. "Burada başka birini bulmayı beklemiyordum."

Adam, Elijah'tan daha yaşlı görünüyordu; yüzü kırışık ve gözlerinin kenarları buruşmuştu. İçeri girip Signa'nın yanına oturdu ve çiçekleri Odette'in adının yazdığı yerin hemen altına koydu.

Signa'nın içini bir tedirginlik sardı. Bu kadar kolay olamazdı.

"Açıkçası buradaki insanları tanımıyorum," dedi Signa yumuşak bir sesle. Yıllar içinde Ölüm'ün etrafında normal davranmayı ve yaşayanlarla sohbet etmeyi daha iyi öğrenmişti. Her ihtimale karşı sözlerine dikkat etmek zorundaydı, özellikle de önemli bilgiler bulmayı bekliyorsa. "Ama yine de içeri girmek zorunda hissettim."

Yaşlı adam homurdandı. "Bu mevsimde alışılmadık bir şey değil. Bu civardan birçok insan tatillerde burayı ziyaret eder. Sanırım iyi bir hayalet hikâyesi çıkıyor. Ben de buraya gelmeyi planlamamıştım ama herkesin bir arkadaşı olmasını sağlamak iyi bir fikir gibi geldi." Bir adım öne çıktı, parmaklarını birkaç mezar taşının üzerinde gezdirdi. "Yaşadıkları çok korkunç."

"Korkarım hikâyeyi bilmiyorum," diye itiraf etti Signa. "Ne öğrenebileceğimi görmek için geldim çünkü kasabanın hemen dışındaki tepede, bu insanların öldüğünü düşündüğüm topraklarda yaşayan akrabalarım var."

"Oraya birinin taşındığını fark etmemiştim," diye mırıldandı adam. Ardından yarı dalgın bir şekilde tek tek isimleri geçerek, başını eğip her bir mezar taşının önünde bir süre durdu. "Yanmadan önce orası bir tiyatro binasıydı. Altmış yıldır arazi boş duruyor. İnsanlar oranın hayaletli olduğunu söylüyor."

"Siz de öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Signa.

Yüzü karardı. "Her gece öyle olmaması için dua ediyorum. Umarım tiyatronun içindeki herkes çabucak ölmüştür, alevler onları yutmadan önce duman yüzünden bayılmışlardır."

Adamın konuşma şeklinde Signa'yı rahatsız eden bir şey vardı, ensesindeki tüyleri diken diken eden bir gariplik hissediyordu. Adama tekrar baktı, gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklara ve ellerindeki güneş lekelerine. Esnek bir vücudu vardı ve yaşıtlarından daha çevik hareket ediyordu. Gözlerinde hem keder hem de oradakilere karşı bir tanıdıklık

vardı, bu da yas tuttuğu kişilerin onun için yabancı olmadığını açıkça gösteriyordu.

"Onlardan biriyle yakın mıydınız?"

Adamın bakışları Odette'in mezar taşına kaydı ve çenesi gerildi. "Hepsine yakındım. Onlar benim arkadaşlarım, meslektaşlarımdı... hatta ilk aşkımdı."

"Jules," dedi Signa, kendini tutamadan. "Adınız Jules, değil mi?"

Adam bir an gerildi, ardından iç çekerek tekrar yumuşadı. "Demek o geceyle ilgili bir şeyler biliyorsun."

Bu nasıl olmuştu? Signa merak etti. Onu bu kadar kolay bulmak ne garipti.

Signa her zaman tesadüflere inanmıştı. Zamanla onu tesadüflerden uzaklaştıran ve teorik tesadüf olaylara karşı çok daha şüpheci bir hâle getiren Aris ve Blythe'tı. Yine de Signa, Wisteria'daki tüm ruhların aradığı adamla birlikte buradaydı. Ne kadar tuhaf olursa olsun, bu fırsatı kaçırmayacaktı.

"Hepsinin öldüğünü ve o gece Jules adında bir adamın kaybolduğunu biliyorum." Sesinde herhangi bir suçlama olmasa da adamın yüzü yine de sertleşti.

"İstersen beni suçla. Hayatım boyunca bunu duymaya alıştım."

"Seni suçlamıyorum." Signa'nın elbette daha önce de yanıldığı olmuştu. Ama bu adam ona bir

katil gibi gelmiyordu. "Kimseyi suçlamak için bir nedenim yok. Ölenleri tanımıyordum bile."

Adamın omuzları çöktü, sanki vurulmuş gibi göğsü sarsıldı. "Yine de suçlamalısın. Tiyatronun yanması benim hatamdı."

Signa, yüzünü buruşturmamaya çalışarak yakındaki bir banka doğru ilerledi ve adama da gelmesini işaret etti.

"Senin için zor bir konu olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi usulca, "ama o gece neler olduğunu anlatabilir misin?"

Jules yanına yaklaşsa da konuşacak cesareti bulması uzun bir süre aldı. "Anlatacağım ama sadece benim adımı sana kimin söylediğini paylaşırsan. Şu an bu kasabada, o zamanlar hayatta olan çok fazla insan yok."

Signa bir an tereddüt etti. Bildiklerini paylaşmak onun için *sorun* değildi, asıl sorun ona inanıp inanmayacaklarıydı. "Deneyebilirim. Ama kabul edip etmemek sana kalmış."

Jules yüzünü buruşturdu ve Signa'nın yanına oturdu.

"Ben bir balettim," dedi yavaşça, "ve bu işte çok da iyiydim. Altmış bir yıl önce, Noel arifesinde sahnelenecek yeni bir gösteri hazırlıyorduk. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınla birlikte başrolü

paylaşıyordum. Adı Odette Van der Meer'di ve kahkahasını duyduğum anda ona âşık olmuştum. Gösteriden sonraki sabah, yani Noel günü, ona evlenme teklif edecektim.

"Ancak son prova gecesi çok gergindim. Gösteriden önce dışarı çıkıp pipomla rahatlamaya çalıştım ama gerginlikten midem bulanıyordu. Bu yüzden piponun küllerini döktüm ve gösteri başlamadan dinlenmek için aceleyle eve döndüm. Geç kalacağımı biliyordum ama şeyi düşünmemiştim..." Gözlerini kıstı, sanki konuşurken her kelime ağzından zorla çıkıyordu. "Geri döndüğümde dumanın izini takip ettim. Külleri çok hızlı söndürmüştüm, bu yüzden kıvılcımlar tiyatroya doğru uçmuş ve girişte yangın çıkarmıştı. O gece kimse kaçamadı. Yangın her şeyi yok etti, Odette'i de.

"Dinleyen herkese yangının benim hatam olduğunu söyledim ama onlar buna *trajedi* dediler." Jules bakışlarını toprağa çevirip botlarıyla yeri kazıdı. "O gece tüm arkadaşlarım öldü. Kendimi o kadar gergin hissetmeseydim... oradan ayrılmasaydım ya da külleri söndürdüğümden emin olmak için biraz daha zaman ayırsaydım... kimse ölmek zorunda kalmazdı."

Ölümde her zaman pek çok *keşke* vardır. Pek çok *yapmalıydım, yapsaydım...* Signa, pişmanlığın

yükü altında ezilmeyen tek bir yas tutan ruh bile tanımamıştı.

"Onları kaybettiğin için üzgünüm." Adamın ellerini tuttu, her kelimesinde samimiydi. "Yangının başladığı yere hiç geri döndün mü?"

"Asla. İnsanların o arazinin hayaletli olduğu konusunda söyledikleri doğruysa, ruhların en son isteyeceği şey beni görmek olacaktır. Onlara yüzümü göstermeye cesaret edemem."

"Aynı fikirde değilim..." Signa, gerçeğin dilini yakmasıyla yerinde kıpırdandı. Bu adam yeterince nazik görünüyordu ve ruhların varlığına açık biriydi ama Signa'nın bildiklerine nasıl tepki vereceğini bilemezdi. Yine de omuzlarındaki kambur ve gözlerindeki kederden anlaşıldığı üzere yükü çok ağırdı ve Signa ona yardım etmek için can atıyordu.

Jules gözlerini ona çevirdiğinde, Signa nefesini tuttu. "O arazinin hayaletli olduğu doğru ama senin düşündüğün şekilde değil." Ona güçlerinden bahsetti. Salonda dolaşan ve parlak kostümler giyen ruhlardan bahsetti. Jules ona boş gözlerle bakarken Signa, başlarındaki yaşlı kadından bahsetmeye devam etti. Kadın ellerini çırptığında dansçıların salonda nasıl hevesle dans ettiğini anlattı.

"Bir de genç bir kadın var," diye fısıldadı Signa sonunda, kendini durduramadan. "Her yerde seni

arayan bir kadın. Güzel kızıl saçları, pembe tül bir elbisesi var ve..."

Adamın gözlerinde aniden bir sertlik belirince Signa'nın sözleri kesildi. Üzerine bir karanlık çökmüştü ve Signa bu bakışı tanıyordu. Aynı bakışı, onu şeytan olarak gören, fazla meraklı komşularının yüzlerinde binlerce kez görmüştü.

"Sen acımasız bir kızsın." Jules, titreyen parmağını bir silah gibi Signa'ya doğrulttu.

Signa ayağa fırladı, böyle bir bakışı her gördüğünde olduğu gibi paniğe kapılmıştı. Kaç yaşında olursa olsun ya da ruhların aracısı gibi davrandığı benzer durumları kaç kez yaşarsa yaşasın, bazı korkular sonsuza dek onun içinde kalacaktı.

"Saçma geldiğini biliyorum ama yemin ederim ki hepsi doğru..." diye söze başladı Signa ama adam aniden ayağa kalkınca sesi kesildi. Jules'un kan çanağı gözlerinde yaşlar vardı.

"Burayı terk et!" diye tükürürcesine bağırdı. "Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama ölen herkesi alay konusu yapmana izin vermeyeceğim!"

Signa o anda, adamın aklını başına getirmek için biraz olsun kuzeni gibi sert olmayı diledi. Ancak daha önceki deneyimleri, tartışmanın bir yararı olmadığını ona çoktan öğretmişti. Bu yüzden

dönüp gitmeye karar verdi fakat önce Jules'a son bir nezakette bulundu.

"Odette alevlerden değil, dumandan öldü. Bazı arkadaşlarının küçük yanıkları var, evet ama çoğu ölürken çok az acı hissettiler." Jules'un ağlayarak bankın üzerine yığıldığını duyduğunda bile geri dönmedi. Bunun yerine Wisteria'ya dönüp ruhlarla yüzleşmeye hazır bir hâlde oradan ayrıldı.

Artık olayların gerçek yüzünü bildiği için aklında yeni bir plan vardı. Bu plan sayesinde ruhların özgürleşeceğini, Wisteria'yı tamamen ve sonsuza kadar temizleyeceğini umuyordu.

ON İKİ

SIGNA

Ertesi gün Aris, kütüphane kapısının önündeki holü arşınlarken, çatık kaşları yüzünden alnında beliren çizgiyi kalıcı hâle getirmeye niyetli gibiydi.

Muhtemelen dördüncü kez, "Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sordu. Signa artık saymayı bırakmıştı.

"Cevabım değişmeyecek, Aris. Söz konusu ruhlar olduğunda asla emin olamazsın."

Aris, daha önceki birçok cevabında olduğu gibi yine suratını astı ve holü arşınlamaya devam etti. Signa, Aris'in uğultulu memnuniyetsizliği yüzünden diken diken olan tüylerini engellemek için elleriyle kollarını sıvazladı.

Aris'in tuhaflıklarına daha fazla katlanamayacağını anlayınca, "Lütfen sabit durur musun?" diye tersledi. "Kusursuz olmayabilir ama en azından bir planım var."

Aris'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen buna *plan* mı diyorsun? Bu, en fazla yarı pişmiş bir fikir olabilir."

Haksız sayılmazdı ama Signa o an için kelime kullanımını önemsemiyordu. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Aris derin bir iç çekmek için yürüyüşünü durdurdu. Ancak ayağını zemine vurmaya hâlâ devam ediyordu. "Peki bu işe yaramazsa ne olacak? Hepimiz ele mi geçirileceğiz?"

Signa alt dudağını ısırdı. "Sanmıyorum. Ele geçirme olayı ruhları çok yoruyor ve sadece nadir olaylar için buna eğilimleri olabiliyor."

"Umarım bu beni rahatlatma şeklin değildir."

"Bu, birinin tenine dokunup ölümünü izlemek kadar basit bir şey değil, Aris. Sadece iğne ve iplik alıp güçlerimin tüm işi benim yerime yapmasını beklemiyorum. Bu, incelik ve şans gerektiriyor. Ruhların duygularına, davranışlarına dikkat etmeliyiz. Onları tetikleyen şeyleri bulmalı ve sakinleşmelerine yardımcı olmalıyız."

Aris, diğer tarafta onları bekleyen gürültücü ruhları umursamadan kapıya yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturup Signa'yı izledi. "Sen nesin ki zaten?"

"Anlayamadım?"

"Sen nesin? Ben Kader'im, ortalarda görünmeyen kardeşim Ölüm, Blythe ise Yaşam... Ama senin goblenine ne kadar bakarsam bakayım, bir türlü anlayamıyorum. O yüzden tekrar soruyorum, sen *nesin?*"

Signa hareketsiz kaldı. Bu yeni bir konu değildi ama yine de ürpermişti ve hemen savunmaya geçti. Bu konuyu Blythe ve Sylas'la da onlarca kez konuşmuşlardı ama hâlâ kesin bir cevap bulamamışlardı.

"Var olan her şey bu kadar kesin bir şekilde tanımlanamaz," dedi Signa, Sylas'ın bir zamanlar ona söylediği şeyi tekrarlayarak. "Tam olarak ne *olduğumu* bilmiyorum ama ne yapabileceğimi biliyorum. Ben, huzursuz ruhlar için bir geçiş noktasıyım. Ben... bir tür köprüyüm."

"Köprü mü?" diye sordu Aris, sanki Signa'nın boynunun üstünde bir başı daha çıkmış gibi.

"Evet, köprü. Ben, ruhlar kendilerini anlayabilecek birine sahip olsunlar diye buradayım. Yaşayanlar ve yaşamayanlar dünyası arasında iletişim kurabilecek ve hem ruhlara hem de yas tutanlara yardım

edebilecek biri." Bunu söylerken daha dik durdu, sanki kendisine verdiği ünvanı reddetmesi için ona meydan okurmuş gibi. Ama Aris sadece omuz silkti ve kollarını indirdi.

"Peki. O zaman hadi git ve bir köprü ol, tamam mı? Bu ruhları öbür dünyaya götür ve evimden sonsuza kadar uzaklaştır."

Signa onun dramatik tavrını görmezden geldi ve kayınbiraderinin yanından geçip kütüphaneye girdi. Ruhlar, Wisteria Bahçeleri'nde dolaşmaya başlamış olsalar da bu oda onların merkezi olmaya devam ediyordu. Signa öğrendiklerini de düşününce, bu alanın bir zamanlar tiyatronun sahne arkası mı yoksa sahnenin kendisi mi olduğunu merak etti.

"Burası eskiden bir tiyatroymuş," dedi Aris'e, ruhlara felaketlerini ve onları arafa sürükleyen şeyi hatırlatmamak için sessizce konuşarak.

"Bale dansçısıydılar. Giydikleri kostümler şimdi çok mantıklı geliyor."

"Kostümler mi?" diye sözünü tekrarladı Aris.

Signa yüzünü buruşturdu. "Sanki Blythe'ın eski masallarından çıkmış gibiler. Onları göremediğin için şükret."

"Signa, canım, her gece bunun için şükrediyorum." Aris, her zamanki gibi kanepesine çöktü ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Ben de sanatın

büyük bir destekçisiyim. Sanatçıları severim. Genelde tuhaf tipler oluyorlar ama her zaman eğlencelidirler."

"İşte tam da bu yüzden buradayız, Aris! Bu, yapbozun eksik olan parçası. Bu ruhlar sanatçı ve sanatçılar ne yapar?

"Performans sergilerler?"

"Aynen öyle!"

Aris, ruhlarla dolu bir odada bulunan birinin yapması gerekenden çok daha rahat bir şekilde kanepesinde otururken homurdandı. "Kime performans sergileyecekler? Duvarlara mı? Seyircileri yok ki."

"Yine haklısın! Yeteneğini paylaşacak kimsesi olmayan biri nasıl performans sergileyebilir ki?" Signa, odayı dolaşarak bir sandalye aldı ve onu ruhların arasında bulunduğu eski yerine geri sürükledi. Önünde, Signa'nın artık dans eğitmeni olduğunu fark ettiği yaşlı kadın vardı ve ellerini çırparak diğerlerine emirler yağdırmaya devam ediyordu.

"Affedersiniz?" Signa, omzuna dokunacakmış gibi bir hareket yaptı ama elbette ona dokunamadı. "Ben gösteriyi izlemeye geldim."

Kadının alkışları durdu, yüzünde garip bir ifade belirdi. Sonunda Signa'ya dönüp selam verdiğinde sesi daha yumuşaktı. Daha profesyoneldi. "*Yerinize oturun, birazdan başlayacağız.*"

"Ama bir saat önce başlaması gerekiyordu." Signa bununla tam olarak nereye varmak istediğini ve ruhun döngüsüne geri çekilmeden ilerlemesini sağlamak için ne kadar ısrar etmesi gerektiğini bilmiyordu.

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Bir saat mi?*" diye tekrarladı ve ardından Signa'nın anlayamadığı bir dilde bir sürü kelime söyledi. "*Bu kabul edilemez! Jules nerede?*"

Odette, hiçbir uyarı olmadan yer döşemelerinden ortaya çıkıp, "*Onu hiçbir yerde bulamıyorum!*" diye sızlanınca Signa'nın nefesi kesildi.

Bu haber yaşlı kadını memnun etmedi ama yine de ellerini çırptı. "*Peki, o zaman sen katılmıyorsun. Gösteri devam etmeli.*" Odette itiraz edemeden, kadın siyah eteklerini yerde sürüyerek ileri atıldı ve geri kalan ruhları topladı. "*Herkes yerlerine! Yerlerinize!*"

Ruhlar koşuştururken Signa, Aris'e yanına oturması için işaret etti. Ardından sandalyesinin ucuna doğru kayarak ellerini birleştirdi ve bunun işe yaraması için dua etti. Sürpriz bir şekilde ruhların hepsi dikkat kesilmişti, oyuncak askerler gibi dik duruyorlardı. Odanın her bir ucunda iki sıra hâlinde dizilmişlerdi ve kadınlar giriş için hazırlık yaparak parmak uçlarında bekliyorlardı. Rahatsız edici derecede uzun bir süre, yüzlerinde parlak gülümsemelerle

öylece durdular. Arkalarındaki rafların önünde volta atan, elleriyle sinirli sinirli oynayan ve gözlerinde kanlı gözyaşları olan Odette hariç hepsi. Sonunda, tüm gülümsemeler kayboldu ve dansçılar eğitmenlerine baktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Signa eğitmen kadına. Aris'ten bir inilti duydu ama onu görmezden geldi. "Sorun ne?"

Kadın ona dönerek, Signa'ya azarlandığını hissettirecek kadar sert bir ifadeyle baktı. *"Müzik nerede?"*

"Müzik mi?" diye sordu Signa, sandalyesine geri çökerek. "Yani... müzik mi olması gerekiyordu?"

"Aptal mısın sen? Bu bir bale, evlat. Müzik olmadan dans etmemiz beklenemez."

"Ne oluyor?" diye sordu Aris, o sinir bozucu gözlerini tekrar kısarak. "Ne diyorlar?"

"Müziğe ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar," dedi Signa sesini alçak tutarak ama gözlerini yaşlı kadından ayırmamıştı.

"Tabii ki ihtiyaçları var, onlar dansçı." Aris, sanki bu çok açıkmış gibi alaycı bir şekilde güldü ve Signa kollarını havaya kaldırıp sandalyesinde geriye doğru yaslandı.

"Mutlak ve katıksız ahmaklığım için beni affet. Ruhların neye ihtiyaç duyacağını tam olarak bilmediğim için ne kadar da aptalım!"

Aris omuz silkti. "Herkes sanatsal bütünlüğe sahip olmayabilir ya da bunu anlayamayabilir."

Signa gözlerini devirdi. "Onlara sihirle müzik yapamaz mısın?"

"Ah evet, izin ver de havadan mükemmel bir melodi çıkarayım." Kollarını kavuşturdu. "Onlara enstrümanlar bulabilirim, evet. Gerekirse çalacak müzisyenler bile bulabilirim ama sanırım sadece belirli bir ölçüye göre çalacaklardır."

Signa, Aris'in söylediğini kabul etmek istemese de haklıydı.

"Müzisyenleriniz var mı?" diye sordu eğitmene, somurtmamak için elinden geleni yaparak.

"*Tabii ki var...*" dedi kadın, kaşlarını çatarak sözünü yarıda kesti ve onları aramaya başladı. "*Eminim buralarda bir yerlerde saklanıyorlardır.*"

"Harika. Aris, benimle gel." Signa, onun peşinden gelip gelmediğini beklemeden sandalyesinden kalktı ve odanın yarısına kadar gittikten sonra asık suratlı kadına bakmayı hatırladı.

"Müzisyenlerinizi bulacağız," diye söz verdi Signa. "Lütfen yerinizden ayrılmayın. Eminim bu uzun sürmeyecektir."

Aris, Signa'nın hemen arkasından merdivenlerden aşağı koşarak çizim odasına girdi. Signa, ruhların ne kadar süre daha sakin kalacaklarını bilmiyordu ve onları daha fazla kızdırmaya cesaret edemiyordu.

Signa'nın en son enstrüman çalmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Müzik hiç onun güçlü olduğu bir alan olmamıştı. Neyse ki en azından piyano konusunda temel bilgisi vardı, bu yüzden hızla piyanonun başına oturdu. Parmaklarını tuşların üzerine yerleştirdiğinde Aris kaşlarını çattı.

"Sakın bana onların piyanisti olmayı düşündüğünü söyleme," diye homurdandı Aris.

Signa omuzlarını dikleştirdi. "Yardımcı olmayacaksan en azından sessiz ol. Otur ve fikirlerim hakkında yorum yapma."

Aris, isteğini yerine getirmeden önce reddetmek için elini havaya kaldırdı. Doğası gereği, bir konuda emirlere uymak onun için fiziksel olarak imkânsızdı. Onun yerine, sandalyesini doğrudan Signa'ya çevirdi ve bir bacağını diğerinin üzerine attı.

"O hâlde devam et," dedi. "Bir gösteri yapalım."

Yüce Tanrım, Blythe bu adamla nasıl başa çıkıyordu? Signa, yakınlarında Aris'in kafasına atacak bir şey olmasını isterdi. Tercihen çok, çok sert bir şey.

Ama şimdilik, kayınbiraderinin korkunç kişiliğine katlanmak zorundaydı. Her şeye rağmen, hafif ve eğlenceli bir melodi çalabileceğini umarak tabureye yerleşti. Ancak piyano taburesine oturmayalı çok uzun zaman olduğu için Signa başlar başlamaz yanlış akorları çaldı. Yüzündeki acı ifade Aris'inkiyle aynıydı ama pozisyonunu yeniden ayarladı ve doğru akorları çalmaya çalıştı. Ardından yavaş ama emin adımlarla bir sonrakini.

En iyi performansı falan değildi, hatta itiraf etmek gerekirse oldukça korkunçtu. Özellikle de Aris'in aşağı doğru kıvrılan dudakları bunun bir göstergesiydi ama yine de tam olarak umduğu şeyi başardı. Boynunun arkasındaki tanıdık karıncalanma, Signa'ya yakınlarda onu izleyen ruhlar olduğunu söyledi. Göz ucuyla hızlıca baktığında, siyah takım elbiseli bir adamın odaya girdiğini gördü. Adamın yüzü sanki çok ekşi bir şey yemiş gibi buruşmuştu. Signa'nın çaldığı her notayla birlikte yüzü daha da buruşmaya devam etti, ta ki adam bir insandan çok canavara benzeyene kadar. Kafasındaki saçlar tel tel havaya kalkarken Signa'ya dişlerini gösterdi. Signa çalmaya devam ettiği sırada adamın gözleri koyulaştı, neredeyse tamamen siyah bir hâle bürünmüştü.

Signa, hayatı boyunca pek çok iğrenç ve çirkin ruh görmüştü; korkunç yaralar ve çıbanlarla dolu,

ölüme terk edilmiş ruhlar. Ama çok azı onu öldürmeye bu kadar hazır görünüyordu. Çığlığını bastırmak zorunda kaldı, adamın yüzü o kadar korkunçtu ki parmakları tuşların üzerinde titriyordu. Göreceği şeyden korktuğu için ruha doğrudan bakamıyordu ve adamın nasıl tepki vereceğinden endişelendiği için de başka bir nota çalamıyordu. Kalbi ağzından çıkacak gibi atarken piyanonun başında kambur bir şekilde oturuyordu. Aris'in sandalyesinin gıcırdaması sessizliği bozdu.

"Sen," dedi Aris, "dinlediğim en kötü piyanistlerden birisin. Bir daha asla çalmayacağına yemin edersen, sihrimi bile feda ederim."

Yanında duran ruh sessizce homurdandı ve Signa bunun, onun da Aris'i onayladığı anlamına geldiğini varsayabildi.

Aris, "Çekil yolumdan," diye emretti ve Signa, her hareketini sanki tüm yüzü gerilmiş gibi geniş bir ifadeyle izleyen ruhtan uzaklaşmak için bahane bulduğuna minnettar bir şekilde neredeyse piyano taburesinden fırladı.

Etrafında olanlardan habersiz olan Aris, ayağa kalktı ve kollarını düzelttikten sonra piyanonun başına geçti. Omurgası mükemmel bir şekilde dikti ve ellerini doğru pozisyonda yerleştirirken kendinden emindi.

Ve sonra, müzik parmaklarının ucundan *akmaya* başladı.

Signa, hayatı boyunca birçok piyanist dinlemişti ancak Aris'in hepsini gölgede bıraktığını anlamak için onun çaldığı birkaç notayı dinlemesi yeterliydi. Signa'nın çaldığı tuhaf melodiyi tamamlayıp hızla yeni, daha zengin bir şarkıya geçerken, insanüstü bir zarafetle hareket ediyordu. Bu, tanıdık bir Noel melodisiydi ancak Signa'nın şimdiye kadar duyduklarından çok daha güzeldi. Müzik, Signa'yı elinde olmadan rahatlattı. Odanın diğer ucundaki ruha attığı hızlı bir bakışla, onun da rahatladığını ve yüzündeki acı ifadenin yumuşadığını gördü. Adamın saçları da düzelmiş ve gözleri normal şeffaflığına kavuşmuştu. Signa, onun arkasında, takım elbiseli iki adamın odaya dikkatli bakışlarla göz attığını umutla izledi. Müziğin onları çekeceğini ummuştu ve haklı çıktığını, onları bulmak için Wisteria'nın her yerini aramasına gerek kalmayacağını görünce rahatladı.

Ancak, küçük bir problemleri vardı.

"Ben olmadan nasıl şarkı söylemeye kalkarsınız?"

Signa, kuzeninin -Aris'in bir akoru kaçırmasına neden olan bir coşkuyla- odaya dalarak girmeden önce, merdivenlerden yankılanan aceleci adımlarını duymuştu. Aris'in alnındaki damar sinirinden

atıyordu ama bir dakika sonra kendini toparlayıp devam edince sakinleşti. Yanındaki ilk ruh da aynı şekilde sakinleşmişti. Piyanonun yanına yaklaşmış, taburenin birkaç santim uzağına kadar gelmişti.

Aris hızla, "Kimse şarkı söylemiyor," dedi karısına. Signa, onun piyanoyu çalmayı bırakmaması için dua ediyordu. Ruh hemen yanında durup her notayı izlerken bırakamazdı. "Kuzenin berbat bir müzisyen."

"Neyse ki o kadar kötü bir şarkıcı değil," dedi Blythe neşeyle. "Şarkı söylemeliyiz! Âh, çok eğlenceli olur!"

Blythe, iltifatıyla nezaket gösteriyordu. Evet, Signa herhangi bir enstrüman çalmaktan daha iyi şarkı söylüyordu ama bunun tek nedeni, Blythe'ın yüksek notalara çıkmaya cesaret ettiğinde ölen bir sincap gibi ses çıkarmasıydı. Başka bir zaman ve yeterli alkol cesaretiyle, önümüzdeki birkaç saati şarkı söyleyerek geçirmek Signa'nın özlediği türden bir eğlence olabilirdi. Ancak ne yazık ki gözlemci ruhların bu sese ne kadar dayanabileceklerini hiç bilmiyordu. Şu anda bile diğer ikisi, sırf müziğin cazibesiyle odanın eşiğinde duruyorlardı.

"Noel şarkıları mı söyleyeceğiz?" Signa'nın bu durumdan kurtulamayacağını anlamasını sağlayan son şey de Elijah'ın sesi olmuştu.

Elinde gümüş bir tepsi taşıyordu. Tepsinin üzerinde buhar çıkan bir sıcak çikolata kabı, dört fincan ve Signa'nın sevdiği az pişmiş, dolgulu sıcak kurabiyelerden vardı. Gundry de onun hemen arkasındaydı. Signa, köpeğin ruhlara doğru başını eğdiğini ve kulaklarını dikip kuyruğunu salladığını Blythe'ın fark etmemesi için tüm kalbiyle dua ediyordu.

Elijah tepsiyi masaya koyduğunda, Signa'nın aklına bir fikir geldi. *Blythe*'ın sesi camı çerçeveyi indirirdi, evet ama Elijah'ın sesi sımsıcak ve berraklıkla dolu harika, derin bir tondaydı. Eskiden düzenlediği birçok partide şarkılar söylediğini anlatmış, bunun vefat eden karısının dikkatini çekmek için bulduğu yollardan biri olduğunu söylemişti.

"Neden sen bizim için şarkı söylemiyorsun, Elijah?" Signa kanepeye oturdu ve Blythe'ı kolundan tutup yanına çekti. Kuzeni daha şikâyet edemeden, Signa demlikten bir fincan sıcak çikolata doldurup onun eline verdi. "İlk şarkıyı sen söyleyebilirsin," dedi Blythe, Elijah'a.

Ve eğer şanslıysam, belki ikinci ve üçüncü şarkıyı da... diye düşündü Signa.

Blythe, sonunda bu plandan memnun görünüyordu ve içkisini alıp kanepeye yerleşmişti. Bacaklarını altına çekti ve Signa ile sözde paylaştığı yumuşak battaniyenin altına kıvrıldı. Battaniyenin

yalnızca dörtte birini Signa'ya bırakmıştı. Yani Signa'nın bacaklarını örtmeye yetecek kadarını.

"Pekâlâ," dedi Elijah, boğazını temizleyerek piyanonun önüne, Signa'ya meraklı bakışlar atmaya devam eden Aris'in karşısına geçti.

Signa, Blythe bakmıyorken Aris'e cesaret verici bir şekilde el salladı ve *"Sadece çalmaya devam et,"* diye işaret etti. O anda odada üç ruh vardı, Elijah şarkı söylemeye başladığında kapının yanındaki diğer iki ruh da ileri doğru hareketlendi.

"Donmuş göllerin üzerinde süzülüyoruz. Sıcacık hayaller ve geniş kalplerle. Yukarıdaki yıldızlar, karlı zemini kutsayan çanların sesini duyuyorlar..."

Elijah'tan yankılanan ses, bal kadar yumuşak ve zengindi. Piyanonun başında o kadar rahat görünüyordu ki Aris bile etkilenmiş gibiydi ve her akorla müziğe daha da kapılıyordu. Signa, o anda bile kocasını büyük bir özlemle izleyen kuzenine gizlice bir bakış attı.

Seneler boyunca Signa, Blythe'ın mutluluğu bulmasını istemişti. Yanında duran kuzeninin sıcak çikolatayla dolu kupasını göğsüne bastırarak hülyalı bir nefes almasını izleyen Signa'nın içi sıcacık olmuştu.

Aris'in adanmışlığını anlıyordu. Neden karısı için bu Noel'i en muhteşem tatile dönüştürmek

istediğini de. Signa ve kayınbiraderi pek çok konuda aynı fikirde değillerdi ama ikisi de Blythe'ın mutluluğu için her şeyi yaparlardı.

"Bravo!" diye bağırdı Blythe, alkışlayabilmek için içeceğini masaya koymuştu.

Aris, kayınpederine bakarak nadir görülen bir gülümseme gösterdi. "Çok etkileyiciydi, Elijah. *Echoes of Snowfall*'ı biliyor musun?

Elijah cevap veremeden Blythe araya girdi: "O şarkı sıkıcı. *Bells of the Northern Wind* söyleyebilirsin. Ya da *Candy Cane Wishes.*"

Blythe ayağa kalkmak için hareketlenmişti. Signa zaten Blythe'ın onlara katılmaya karar vermesinin çok uzun sürmeyeceğini biliyordu. Tüm ruhlar nihayet sakinleşmeye başlamıştı. Aris'e en yakın olanı, sanki onun yanına bankta oturup çalmaya hazırmış gibi görünüyordu. Signa, Blythe şarkı söylemek için ağzını açarsa ortalığın nasıl karışacağını şimdiden tahmin edebiliyordu.

Hiç hoş bir manzara olmayacaktı.

"Biliyor musun, bence haklıydın," dedi Signa aceleyle Blythe'a. "Noel şarkıları söylemek gerçekten güzel bir fikir gibi görünüyor."

Aris'in başı o kadar hızlı kalktı ki Signa boynunun kırılmamasına şaşırmıştı.

"Noel şarkıları mı? Dışarıda? Yani sokaklarda mı?" *Bir köylü gibi mi?* Signa, son soruyu söylememiş olsa da Aris'in ses tonundan bunu ima ettiğini hissedebilmişti.

"*Salıncye çıkmak* gibi." Signa, kalın kafasına mesajın ulaşmasını umarak, ince bir gülümsemeyle kelimeyi vurguladı. "Salıncye çıkmayı çok seviyorsun, değil mi Aris?"

Aris, tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki gözleri fal taşı gibi açıldı ve şiddetli bir şekilde titremeye başladı. Ruh, taburenin ucuna oturmuş, elini sevgiyle kanepenin üzerinde gezdiriyordu.

Aris tam anlamıyla bir ok gibi yerinden fırladı.

"Gerçekten harika bir fikir," dedi hemen, sözleri çok keskindi. "Sokaklarda Noel şarkıları söylemek en sevdiğim tatil eğlencelerinden biridir."

Blythe gözlerini kısarak ona baktı. "Öyle mi? Ne zamandan beri?"

"Şu andan itibaren." Zorla gülümsedi, odayı geçerek karısının yanına gitti ve kolunu onun omzuna doladı. "Senin de istediğin buydu, değil mi?"

"Evet ama kabul edeceğini hiç düşünmemiştim." Blythe aptal değildi. Bir şeyler döndüğünü biliyordu. Ancak Signa, kuzeninin onlarla yüzleşmenin mi, yoksa Aris'i neşeli bir şekilde şarkı söyletecek bu nadir fırsatı kabul etmenin mi daha iyi

olacağını tarttığını görebiliyordu. "Şeker de götürmeliyiz!" diye ekledi Blythe. "Bir kutu getireyim. Aris, sen dağıtımını yaparsın. Signa, paltonu getirmemi ister misin?"

"Korkarım size katılamayacağım," dedi Signa, sesinin yeterince sıkıntılı çıkmasını umarak. "Kulağa çok eğlenceli geliyor ama burada otururken başıma çok fena bir ağrı saplandı."

"Olamaz." Blythe'ın omuzları çöktü. Bir adım öne yaklaştı ve elinin tersini Signa'nın alnına bastırdı. "Hastalanıyor musun yoksa?"

"Biraz dinlenirsem geçecektir." Blythe'a yalan söylemekten nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu.

"Seninle kalmamı ister misin?" diye teklif etti Blythe. "İçeride bir köşeye kıvrılıp ateşin başında kurabiye yiyebiliriz. Belki biraz tabu oynarız..."

"Yüce Tanrım, hayır," diye parladı Aris ama kimse onu umursamadı.

"İyi olacağım," dedi Signa, gülümsemesinin ikna edici olmasını umarak. Piyanonun başındaki ruh, ellerini tuşlara çok fazla yaklaştırmaya başlamıştı. Biraz daha beklerlerse kendi başına bir melodi çalmaya başlayacaktı. "Lütfen gidin ve benim yerime de eğlenin. Kesinlikle ısrar ediyorum."

Blythe ona karşı çıkmaya hazır görünüyordu ancak Aris, elini tutup ona büyük bir şeker kutusu uzattığında sakinleşti.

"Peki... Ama sen de hemen iyileş, Signa. Belki akşam oyunlarımıza devam edebiliriz."

Signa gülümserken burnunu kırıştırdı. "Sabırsızlanıyorum."

Aris onun çaresizliğini hissetmiş olmalıydı. "Odanı hazırlayacağım," diye fısıldadı ve Blythe'ın elini tutarak kapıya doğru yürümeye başladı. Elijah yavaşça onları takip etti ama tam eşikten geçmek üzereyken durup Signa'ya sert bir bakış attı.

"Durum hakkında dürüst olsaydın, tüm bu şamatayı yönetmen daha kolay olmaz mıydı?"

"Olurdu," diye itiraf etti Signa. "Ama Aris onun mükemmel bir Noel geçirmesini istiyor."

"Ve sence şu an mükemmel bir Noel mi geçiriyor? İkiniz etrafta koşuşturup onun dikkatini dağıtmaya çalışırken? Blythe'ın mükemmel Noel'i seni de içeriyor, Signa. Biz eğlenirken sen evde oturmamalısın."

Signa dudaklarını birbirine bastırdı ve kaşlarını çattı. Elijah haklıydı. Elbette her zamanki gibi. Fakat onlar Noel şarkıları söyleyip eve döndüklerinde, tüm bu karışıklığın sona ermiş olmasını ve kutlamalara yeniden katılabilmeyi umuyordu.

"Sadece birkaç saate ihtiyacım var," dedi ona. "Hepsi bu."

Elijah bu durumdan hiç hoşnut görünmüyordu ancak sonunda razı oldu. "Riskli bir şey yapma."

"Yapmayacağım, söz veri..." Ruh, piyano tuşlarından birine bastığında Signa irkildi ve sözünü yarıda kesti. Elijah derin bir nefes alarak başını salladı ancak sonra salondan çıkmak için kendini hazırladı. Kapı arkalarından kapandığında Signa ruhlara döndü.

Biri tabureye oturmuştu ve diğerleri de etrafını sarmıştı. Signa yavaşça onlara doğru yaklaştı. Gundry, ihtiyacı olursa diye, ağır adımlarla onun peşinden gitti.

"Müziği özlüyorsun, değil mi?" diye sordu Signa.

Ruh, parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi, gözlerinde acı dolu bir bakış vardı.

"*Piyanoma dokunmayalı çok uzun zaman oldu,*" dedi adam. Sözleri yavaş ve kaba çıkıyordu, sanki çok uzun zamandır konuşmamış gibi. "*Artık iyi çalabileceğimden bile emin değilim.*"

Sesinde özlem vardı. Tüm ruhlar bu özlemin ağırlığını taşıyorlardı; omuzları öne doğru çökmüş, göğüsleri kederle inip kalkıyordu.

Signa, "Mükemmel çalacağına eminim," diye onu teselli etti ve ardından taburenin kenarına

oturup elini ruhun elinin yanına koydu. "Hâlâ içinde var. Zaman bunu değiştirmez."

Adamın kaşları çatıldı ama başını salladı.

"Denemek istemez misin?" diye ısrar etti Signa. "Senin müziğini bekleyen insanlar var. İstersen sana kendi piyanonu ayarlayabilirim. İstediğin kadar çalabilirsin." Başını kaldırıp etrafta toplanan diğerlerine baktı. "Hepiniz enstrümanlarınızı çalabilirsiniz. Kütüphaneye giderseniz, sizin için bir piyano, bir keman ve..."

"*Bir flüt,*" dedi son ruh, tam da Signa'nın onun konuşmasını umduğu anda.

"Ve bir flüt, evet. Sizin için her şeyimiz var."

Müzisyenler birbirlerine bakarken umutlu görünüyorlardı, odadan çıkıp duvarların arasından kaybolarak kütüphaneye doğru yola çıktılar.

Az kalmıştı. Bu karmaşadan kurtulmalarına çok az kalmıştı.

Sylas?

Bağları üzerinden eşinin adını seslendi ve onu dinlediğine dair hissedeceği tanıdık uğultuyu bekledi. *Ölümden sonraki dünyada müzik var mı?*

Evet, Küçük Kuş. Ölüm'ün sesi, omurgasını okşayan bir kadife gibiydi. *Her şey var.*

Güzel. Bu ruhların müziği ne kadar sevdikleri belliydi. Onları müziksiz bir dünyaya göndermeyi aklının ucundan bile geçiremezdi.

Signa yavaşça ayağa kalktı, sırtını gerdi.

Sana hâlâ kızgınım, biliyorsun değil mi?

Signa dudağının içini kemirirken, *Biliyorum,* diye cevapladı Ölüm,

Eve gel. Noel'i sensiz geçirmek istemiyorum.

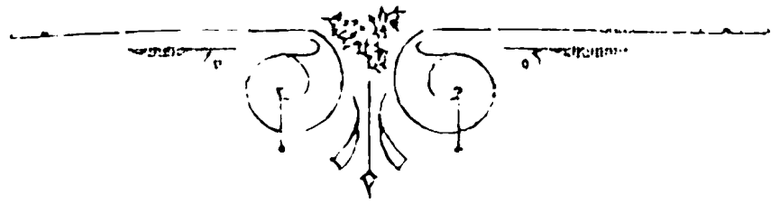
Signa'nın tüm bedeni ısındı, Ölüm'ün gülümsediğini hissedebiliyordu.

Yakında orada olacağım, diye fısıldadı Ölüm. Sesi, Signa'nın zihninde ipek gibi süzüldü. *Yemin ederim.*

Bu sözlerden sonra yeniden ortadan kayboldu.

Signa iç çekerek, kalbi ağırlaşmış bir şekilde kütüphaneye geri döndü.

ON ÜÇ

ÖLÜM

Ne olduğunu *tam olarak* bilmediğin bir şeyi aramak kolay bir iş değildi. Sevdiği kadından uzak kalmak zorunda olması ise Ölüm için bu işi daha da zorlaştırıyordu.

Ölüm'ün her parçası, Wisteria'ya dönüp Signa'yı kontrol etmek istese de bunun yanlış bir seçim olacağını biliyordu. Signa'nın, ruhları kendi başına kontrol edebileceğine ve kendinin de yaklaşan görevine odaklanabileceğine inanmak zorundaydı.

Karda yürümekten yorulunca, Signa ile geçirdiği öğleden sonralarını özlemesine neden olan şirin bir çay dükkânının önüne oturdu. Hoşnutsuz ve kederli bir şekilde sandalyenin arkasına yaslandı ve kasaba halkının tatil yemekleri için hindi ve jambon dolu

poşetlerle dolaşmasını izledi. Çocuklar ailelerinin etrafında koşuşturuyordu. Ölüm, yanından mutlu çiftler geçtiğinde suratını asmaktan kendini alamıyordu. Bazen özlemi onu öylesine ele geçiriyordu ki o anda kendisinin hissettiği yalnızlığı başkalarına da hissettirebileceği tüm yolları hayal ediyordu. Bir veba salgını ya da belki de insanların korku içinde şehirlerinden kaçmasına neden olacak gizemli bir ölüm dalgası...

Ölüm *elbette* bu kadar korkunç bir şey yapmazdı. Ama ruh hâli özellikle kötü olduğunda, zihni kasvetli düşüncelerle dolup taşıyordu. Noel'e sadece üç gün kalmıştı ama o hâlâ ailesinden uzakta, bu lanet olası kasabada dolaşıp duruyordu.

Blythe'ı gerçekten seviyordu. Birbirlerini tanımak için uzun bir yol katetmişlerdi ve Ölüm zamanla, Blythe'ın onu herhangi bir şeyi yapmaya ikna edebileceğini öğrenmişti. Tabii o şeyin yeterince önemli olduğuna inandırmak suretiyle. Blythe, emir vermek ve işlerin nasıl yapılması gerektiğiyle ilgili güçlü görüşler savunmak konusunda oldukça tutkuluydu. Ancak bir görevi *gerçekten tamamlamak* söz konusu olduğunda pek yardımcı olmuyordu. Eğer Blythe'ın planını bu kadar çekici bulmamış olsaydı, Signa ve ruhlar için yaptığı planı bozmak anlamına gelse bile, çoktan Wisteria Bahçeleri'ne dönmüş olurdu.

Aklına gelen her yeri aramış, ormanı didik didik etmiş ve mahalledeki her bir evin koridorlarında dolaşmıştı. Şüpheli tüm yüzleri ve sinsi bakışları incelese de Blythe ile aradıkları şeyi bulmaya yaklaşamadığını hissediyordu. Sinirleri gergindi, ayrıca insanların *ölmeye* devam etmesi, durumu pek de kolaylaştırmıyordu. O anda bile, yüzlerce ruh etrafında dolaşıyor, amaçsızca daireler çiziyor ve öteki diyara taşınmayı bekliyordu. Ve bunlar sadece gün doğduğundan beri onu bulan ruhlardı. Elini yüzünde gezdirdikten sonra başını sandalyeye yasladı ve gökyüzüne doğru uzun bir nefes verdi.

Noel zamanı neden bu kadar çok insan ölmek zorundaydı?

Ölüm, bacaklarını önüne uzatmıştı ve ona fazlasıyla yaklaşan canlı insanları dikkatle izliyordu. Zaten kasaba halkının çoğu ondan tamamen kaçınıyordu. Ölüm meleğini göremiyor olsalar da hiç kimse havanın daha soğuk olduğu ve nefeslerinin boğazlarında sıkışmasına neden olan bir bankın yanına yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Genç bir adam bir ara oturmaya çalışmış ancak boynundaki tüyler diken diken olmuştu. Kollarını ovuşturarak hemen uzaklaşmıştı.

Sonuç olarak Ölüm bir sonraki hamlesini planlarken karlar etrafında uçuşuyordu ve planını kendine saklanmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Ormanı tekrar deneyebilirdi, gerçi her santimini taramıştı. Kasabada birkaç kez daha dolaşmanın zararı olmazdı ama tüm evleri zaten kontrol etmişti.

Bu ruhun neye dönüştüğünü bile bilmeden onu takip etmek imkânsızdı. Asıl ihtiyacı olan şey, ruhu kendine çekmekti.

Karanlığın kendisini sarmasına izin verdi. Bir saniye sonra Blythe ve kardeşinin Wisteria'daki odalarındaydı.

Beklediği gibi, oda fazlasıyla abartılıydı. Gözleri yavaşça uyum sağladı, üstünde uzanan karanlık alana doğru çekildi. Aris'in yaptığı tavan, bu sessiz alanda tutsak kalmış kuzeydeki bir gökyüzü gibi, soluk, değişen renklerle -yeşil, mor ve ara sıra altın rengi detaylarla- doluydu.

Duvarlar cilalı siyah taştan yapılmış pürüzsüz panellerden oluşuyordu ve parlak yüzeyleri auroranın parıltısını yansıtıyordu. Yansımalar, sihirli fısıltılar gibi taşların üzerinde dans eden soluk ışık izlerine dönüşüyordu. Duvarın içine gömülü bir şöminenin üzerinde, berrak kristal parçalar, buzla kaplı çam kozalaklar ve yer yer gümüş rengi dallarla dolu vazolar vardı. Şömine yanmıyordu ancak yanmak isteyen bir alevin hayaleti gibi kenarlarında soğuk, mavimsi bir parıltı vardı. Karşısında koyu yeşil kadifeden yapılmış kavisli bir kanepe vardı,

yastıkların kenarları yukarıdaki renkleri yakalayan yumuşak bir gökkuşağı rengiyle çevriliydi.

Odanın ortasında dikilmiş olan Ölüm'ün gözleri yatağa takılmıştı. Çarşaflar kusursuzca yatağın kenarlarına sıkıştırılmıştı ve örtüler pürüzsüzdü. Onun ihtiyaçları için fazla temizdi.

Bunun yerine, yüzeyi hafifçe parıldayan Aris'in gardırobuna doğru yürüdü. Kapıyı açtığında, sedir ve morsalkım kokusu onu sardı. İçeride, titizlikle dikilmiş giysiler, mükemmel bir şekilde ütülenmiş olarak düzgünce asılıydı. Parmakları giysilerin üzerinde dolaştı, hepsinin şu anki Aris'e ait olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Burada eski bir şey yoktu, Ölüm'ün aradığı hiçbir şey yoktu.

Ölüm, kenarları hafifçe yıpranmış, dokusu Aris'in dokunuşuyla aşınmış lacivert bir ceket çıkardı. Bir anlığına zaman durdu; nefesi kesildi, gözleri geçmişin hatırasına kilitlendi. Aris'in Blythe ile evlendiği gün giydiği o parça, yılların sessizliğinde saklanmış, şimdi yeniden ışığa çıkmıştı. Hatıralar, gizlenmiş bir hazine gibi güvenle korunmuştu.

Bu mükemmeldi. Ölüm onu katlayıp kolunun altına aldı. Blythe'ın birkaç geceliğini ve birkaç eşarbını da almayı ihmal etmedi. Sonra, kimse onu gizlice dolaşırken yakalayamadan, Wisteria'dan uzaklaşarak oturduğu yere geri döndü ve Aris'in

damat ceketini kucağına serdi. Gözlerini kapattı ve gölgelerinin köydeki ve köyü çevreleyen ormanın geri kalanındaki eşyaları sarmalamasına izin verdi. Gölgeleri ağaçların etrafına, gaz lambalarına ve binaların köşelerine dokundurduktan sonra kendisine geri dönmesini sağladı.

Orada öylece otururken, Ölüm'ün tek umudu kokunun işe yaramasıydı. Ölüm, etrafına kar yağarken başını gökyüzüne doğru çevirmişti ve dikkatini çekmek için yarışan ruhların baskısını görmezden geliyordu. Ne kadar beklediğini bilmiyordu. Gaz lambaları önce yakılmış, sonra güneş doğunca tekrar söndürülmüştü. Karşısındaki dükkândaki fırıncı saatler önce gelmişti ve taze hamurun zengin kokusu rüzgârla birlikte ona doğru savruluyordu. Aradan saatler geçtikten sonra, güneş gökyüzüne tırmandı ve yanında yığınlar hâlinde biriken karları eritti.

Onu oturduğu yerde tutan tek şey, Signa ve onun o lanet olası anıt mezarda kalma konusundaki kararlılığıydı. Soğuk onu Signa kadar etkilemiyordu ama buna rağmen Signa, ne kadar sürerse sürsün beklemeyi göze almıştı.

Ve bu şekilde saatlerce öylece kaldı. Dünyanın en garip ve en boş arayışının peşinde olduğuna ikna olmuştu. Ta ki, önündeki dar sokaktan gelen hafif bir mırıltı sesi kulaklarına ulaşana dek.

Başını kaldırdı ve önünde çömelmiş bir canavarın parıldayan yeşil gözlerle kendisine baktığını gördü. Canavarın dişleri arasında Blythe'ın gecelikle-rinden birinin bir parçası vardı. Ölüm, kumaşın yırtıldığını görünce yüzünü buruşturdu. Ama yaratık gölgelerin içinden çıkarken hareket etmeye kalkışmadı. İşte o zaman onun bir kedi olduğunu fark etti; vahşi olduğunu düşündüğü bir yaratık için şaşırtıcı derecede geniş gövdeli, küçük, siyah bir hayvan. Ölüm, kedinin şişkin karnına ve ona doğru koşarken hayvanın kuyruğunu gururla sallamasına baktı. Kedi, Blythe'ın geceliğinin parçasını hafifçe salladıktan sonra yere bıraktı.

Ölüm, "Merhaba," diye fısıldadı. Kedi cevap olarak miyavlayınca kendi kendine gülümsedi. Hayvanları ve onların onu görebilmesini her zaman sevmişti ancak kedileri özellikle çekici buluyordu. Kediler sürekli başka kimsenin bilmediği bir şeyi biliyorlarmış gibi davranırdı ve bunu hiç kimseyle paylaşmak istemezdi. Bu kedi de farklı değildi. Bankın üzerine atladı, Ölüm'e bir bakış attı, rahatsız edici yeşil gözlerini yavaşça kırptı ve sonra ani bir miyavlama ile sarsıldı. Etraflarını çevreleyen ruhlardan birine pençesini salladı. Ruh uzaklaşınca kedi boğazından düşük bir hırıltı çıkardı ve bir diğerini de pençeleriyle yakalamaya çalıştı. Yakalayamayınca dişlerini göstererek tıslad ve Ölüm de ona güldü.

Hayvanı korkutmamaya dikkat ederek, eldivenli elini uzattı ve kedinin yüzünden birkaç santim uzakta tuttu. Beklendiği gibi kedi gerildi, bıyıkları seğirerek Ölüm'ün avucuna baktı. Sonra eğilip deriyi meraklı bir şekilde kokladı ve okşanmak için başını eğdi.

Ölüm, bu isteği memnuniyetle yerine getirdi ve parmaklarını hayvanın tüylü çenesinin altına kıvırırken büyük bir yükten kurtulmuş gibi hissetti. Kedi giderek artan bir mırıldanma ile kafasını uzattı ancak Ölüm onu kucaklamak için uzandığında kedi onun elini itti.

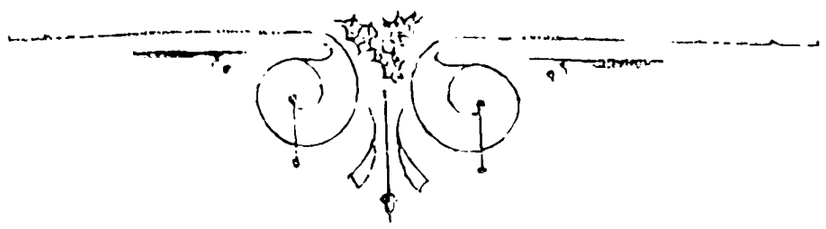
"Aceleci davrandığım için özür dilerim." diye güldü. "Seni ne kadar zamandır aradığımı biliyor musun?" Kedi tekrar rahatlayana kadar bekledi, sonra çenesinin altını kaşımaya devam etti. Yoldan geçenler, bankta garip davranan, dönüp duran, mırlayan ve hiçbir şeye yaslanmayan bir kedi göreceklerdi. Ölüm'ün etrafına çektiği gölgelerinin, bu yaratığın ondan kaçmaması için bir bariyer oluşturduğunun farkında olmayacaklardı.

Ölüm, kedinin cildine dokunmasına izin vermemek için çok yavaşça, dikkatlice elini boynuna doğru kaydırdı. Ve doğru zaman geldiğinde, hayvanı ensesinden yakaladı.

Kedi miyavladı, havayı tırmaladı. Birkaç kişi ne olduğunu görmek için döndü ama Ölüm onlara durumu görme şansı vermedi. Gölgeleri hayvanı kuşattı ve onu bağıran bir çocuk gibi kollarına sıkıca sardı. Ölüm, büyük bir gülümsemeyle ortadan kayboldu.

ON DÖRT

BLYTHE

Blythe, kocasının ondan bir şeyler sakladığını anlamayacak kadar aptal değildi. Ancak bundan avantaj sağlayacak kadar da zekiydi.

Aris ve o, Brude'un sokaklarında kol kola yürüdüler. Tempoları -Aris'e büyü ile geçtikleri yolları kolaylaştırma şansı vermeyen- Elijah'a yetişmek için fazla yavaştı.

Elijah yaşına göre inanılmaz formdaydı ama yine de yıllar geçtikçe babasının yaşlandığını görmek sarsıcıydı. Blythe hayatındaki herkesin tamamen aynı kalmasına alışıktı, en azından estetik olarak. Elijah onun günlük hayatında var olan tek ölümlüydü ve babasının o çok merak ettiği Azrail'i

sonunda görecegi ve ondan koparılacağı zamanı düşündükçe Blythe'ın kalbi sıkışıyordu.

Geleceği ya da Elijah artık bu dünyada olmadığında ne olacağını konuşmamışlardı. Elijah birkaç kere konuşma başlatmaya çalışsa da Blythe bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyordu.

Henüz zamanı gelmemişti. Çünkü Blythe, sevdiği herkesin yanında uzun yıllar daha yaşayabileceğini umuyordu.

Aris'e daha sıkı tutundu, burada olmasından ve Elijah'ın iyi olduğundan emin olmak için sık sık onu izlemesinden memnundu. Babası kesin olarak fark etmeyebilirdi ama Blythe etraflarında olan o kurnaz değişiklikleri hissedebiliyordu. Fazla büyüyen çalılar Elijah üstünden geçene kadar iplerle geri çekiliyor, tepeler yürümesi basit bir arazi gibi düzleşiyor ve ayaklarının altındaki kar sertleşerek geçmeyi kolaylaştırıyordu.

Aris, sevgisini pek açık olmayan şekillerde gösteriyordu ama oradaydı ve buna tanık olmak Blythe'ı bir ilkbahar günü gibi ısıtıyordu.

"İnsanların bizi dinlemek için fazla meşgul olmasından şüpheleniyorum," dedi Aris, gerçi sesinde gerçek bir inanç yoktu. "Noel arifesine hazırlanıyor gibiler. Belki de başka bir şey düşünmeliyiz. Bir gondol gezisi ya da parkta hoş bir yürüyüş..."

Blythe ona dolanan kolunu sıkılaştırdı. "Bundan kaçış yok. Ayrıca sen gösterişi seversin."

"Evet." dedi gülümseyerek, "özellikle bu benim fikrim olduğunda."

Aris abartılı bir iç çekişle derin bir nefes verdi. Seçimi *Echoes of Snowfall* oldu. Şarkı söylemeye isteksiz görünse de Blythe'a attığı tek bir bakış, onu elinden gelenin en iyisini yapmaya yöneltti. Neyse ki Elijah, damadının bütün eğlenceyi tek başına yaşamasına izin verecek değildi.

Blythe'ın babası, kalabalığı beklemek yerine kendi kalabalığını oluşturmayı seçerek şarkıyı dolu bir sesle söyleme başladı. Görünen o ki Elijah'ın zerre kadar sahne korkusu yoktu. Blythe daha önce onun böyle özgürce performans göstermesini alkole bağlamıştı ama Elijah uzun yıllardır ayıktı. Şeker kutusunu Blythe'dan aldı ve Blythe da ona katıldı. Şarkı söylemekten çok, babasının utanmazca her geçene yaklaşmasını ve şarkı söylerken nefis şekerleri dağıtmasını keyifle izliyordu. Elijah gerçekten sanatçı olmalıydı. Dinleyicilerin dikkatini çektiği anda gözlerinde bir ışıltı parlıyor; nefesi, donmuş havada filizler açtırıyordu.

Onun yanında Aris, Elijah'ın ritmini bulmaya başlıyordu. Sesi önce kısıktı, şekerleri oyunbaz bir gösterişle dağıttıkça sesi daha da güçleniyordu.

Blythe, Aris'in omuzlarındaki gerginliğin azaldığını görebiliyor, ağzının köşeleri aldığı keyfi ele veriyordu. Aris'in içtenlikle şarkıya katılmasının üzerinden çok geçmeden, Elijah kolunu Aris'in omzuna doladı ve ahenkleri meydanda yankılandı.

Blythe'ın kızaran yanakları soğuk yanığı yüzünden hissizdi. Eldivenlerini de unutmuştu ve parmak uçlarını zar zor hissedebiliyordu. Yine de Brude hiç olmadığı kadar güzeldi, Arnavut kaldırımlı şirin sokaklar müzik ve sohbetten oluşan bir kakafoni idi. Nazikçe akan suyun ve kasabadan geçen arabaların toynaklarının çıkardığı sesler... Sivri çatıların karla parladığı, saçaklardan sarkan buz sarkıtlarının güneş ışığında ışıldadığı büyülü bir kasabaydı.

Hava, yakındaki tezgâhlardan gelen kavrulmuş kestane ve baharatlı elma şarabı kokuyordu. Yeşillikler ve kurdelelerle süslenmiş vitrinlerde bir dizi güzelce işlenmiş oyuncak sergileniyordu. Geçtikleri birkaç kapının üzerinde, her biri parlak kırmızı kurdelelerle süslenmiş, çobanpüskülü, çam ve böğürtlenlerden yapılmış çelenkler asılıydı.

Yanan gaz lambaları, sokaklarda birbirlerinin peşinden koşan ve gülen çocukların yüzlerine sıcak bir ışık saçıyordu. Blythe'ın kalbi, hayatının geri kalanını onun yanında böyle bir yerde geçireceği ve aynı zamanda Aris'in, onun kalbini çalacak daha mükemmel kasabalar bulacağı inancıyla mutluluktan sızlıyordu. Birçok kasabalı onlara doğru çekildi

@ayisigikitap

ve şarkıyı coşkuyla söyleyen adamlar tarafından sevgiyle karşılandı. Blythe da hâlâ dudaklarını oynatıyordu ama yuvasının büyüsüne kapılmış, kendi keyfinde kaybolmuştu.

Yani en azından Aris'in tam karşısında kalan sokakta dolaşan şüpheli bir gölgeyi görene kadar keyifliydi. Gaz lambalarının kar üzerindeki yansıması mıydı bu? Başka tarafa bakamıyordu ve ne kadar uzun süre bakarsa, gölgelerin iki dükkânın arasında duran bir ölüm meleği şeklini almaya başladığını o kadar çok fark ediyordu. Sylas, Blythe'a attığı hızlı bir bakış dışında, görünmemek için bariz bir şekilde çabalıyordu.

Blythe duraksadı ve kimse izliyor mu diye omzunun üzerinden kontrol etti. Neyse ki hava çok soğuktu, aksi takdirde Aris kardeşinin etrafta dolaştığını fark edebilirdi. Ama zaten Aris'in dikkati dağınıktı, Elijah sesini her yükselttiğinde bir çocuğun cebini şekerle doldurmakla meşguldü.

Bu sırada Sylas'ın gölgeleri Blythe'ın elbisesinin eteğini, sonra botlarını çekiştirdi, ta ki Blythe eteğini kaldırıp ara sokağa dalana kadar. Blythe oraya varır varmaz, Sylas'ın gölgeleri terk edilmiş bir palto gibi üstünden döküldü ve gölgeler Blythe'ı gizlemek için yükseldi.

Kayınbiraderi bitkin görünüyordu. Cildi bariz bir şekilde çökmüştü ve yanakları oldukça zayıflamıştı. Giysileri de paramparça olmuştu. Blythe'ın ona baktığını fark edince kollarını aşağı çekti.

"Bu canavar ölmek istiyor," diye homurdandı Ölüm. "Sürekli beni tırmalamaya çalışıyor."

Blythe, o sırada ayaklarının dibinde bir kedinin dolaştığını fark etti ve kimsenin onları görmediğinden emin olmak için arkasına bakarak nefesini tuttu.

"Bunun doğru hayvan olduğundan emin misin?" diye sordu, gözleri yanıyordu.

Sylas kediden bir adım geri çekildi, ona dokunmakla kendi kolu için endişelenmek arasında kararsız kalmıştı. "Sanırım öyle ama senin daha iyi bileceğini düşündüm."

Kalbi hızla çarpan Blythe, hayvanı kucağına almaya çalışmak üzere eğildi. Kedinin ne kadar tombul olduğuna bakarak onun bir ev kedisi olduğunu düşünmüştü ama kedinin ona tıslayıp tırmalamasına bakılırsa vahşi olduğu açıktı. Geriye doğru sendeleyip kedinin kollarından atlamasına izin vermekten başka seçeneği yoktu. Sylas'ın gölgeleri, kaçamadan kediyi tekrar yakaladı. Ancak kedinin ısrarlı miyavlamaları sonucu, etraftaki meraklı gözler çoktan sesi aramaya başlamıştı.

"İşte bu!" Blythe güldü, içini bir sevinç kapladı. "Tam da olması gerektiği gibi bir canavar."

"Daha hoş olacağını düşünmüştüm," diye homurdandı Sylas. "Bu tavırla bu kadar şişmanlaması şaşırtıcı. İnsanları pohpohlamayı bilen türden bir hayvana benzemiyor."

Kedi, kuyruğunu salladı ve Sylas'a tısladı. Sylas da karşılık olarak ona tısladı ve bu sırada kedinin kuyruğu kabardı, sırtındaki tüyler sokak arasından gelen esintiyle dikildi.

"Şaşıracaksın," dedi Blythe. Kedi bacağına doğru koşarak gelip, onu uzun uzun kokladıktan sonra başını baldırına sürtünce Blythe'ın göğsü sıkıştı.

Sylas'a düzgün bir şekilde teşekkür etmek için daha fazla zamanı olmasını diledi ama henüz fark etmemişse bile, kocası her an onun kaybolduğunu fark edebilirdi.

"Onu yarına kadar bir yerde saklayabilir misin? Belki Wisteria'nın kütüphanesine götürebilirsin."

Sylas yüzünü buruşturdu. "Başka bir fikrin var mı? Bu yaratığın sefil miyavlamalarının Wisteria'nın tüm sakinlerini sinirlendirmeyeceği bir yer bulmamız gerekecek."

"Onu bir geceliğine Foxglove'a götürmeye ne dersin? Aksi takdirde en iyi seçenek ahır olur. Ahırlar boş, bu yüzden Aris oraya girmez."

Kocası demişken, kalabalığın içinde gözlerini kısarak onu arıyordu.

"Bu yaratığın evimi mahvetmemesi umuduyla onu Foxglove'a götüreceğim," dedi Sylas. "O seni aramak için tüm dünyayı yakmadan önce Aris'in yanına git." Gölgeleri süzülürken bir saniye sonra ortadan kayboldu.

Aris, Blythe'a doğru geldi ve sonunda onu gördü. "Yemin ederim az önce kardeşimi hissettim." Sylas'ın gölgelerini arıyormuş gibi gözlerini kısarak aşağıya baktı.

Blythe omuzlarını hafifçe silkti. "Bana sırlarını anlat, kocacığım, ben de sana benimkileri anlatayım."

Aris rahatladı, duruşu gevşedi. "Sabırlı bir adam olmam iyi bir şey sanırım."

"Pek sabırlı sayılmazsın." Aris'in elini tuttu, parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. "Dışarısı çok soğuk. Hava daha da kararmadan babamı alıp geri dönmeye ne dersin?"

Aris arkasına dönerek, köşede kasaba halkından bazılarıyla sıcak çikolata içip şeker yiyen Elijah'a baktı.

"Onu bırak," dedi Aris. "Sıkı giydirdim, üşümesi imkânsız. Canı ne zaman isterse o zaman gelir."

Blythe buna gülümsedi, kalbi o kadar hafifti ki sanki uçuyormuş gibi hissediyordu. "Seni o kadar

çok seviyorum ki bazen kendimle ne yapacağımı bilemiyorum, biliyor musun?"

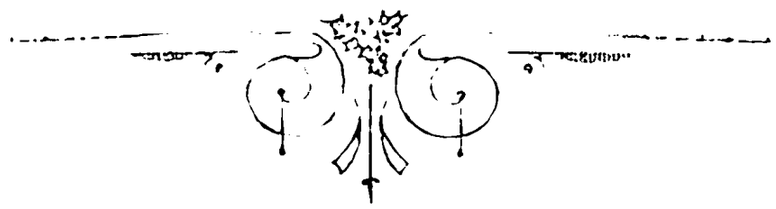
Aris'in gülümsemesindeki sevgi, Blythe'ın nefesini kesmeye yetti. "O duyguyu çok iyi bilirim, yaban gülü."

Aris'e hediyesini vermesine sadece bir gün kalmıştı ve gerçekten *sabırsızlanıyordu.* Kocasına yaslandı ve göğsünde bir sıcaklıkla, onun Wisteria'ya dönüş yolunu açmasına izin verdi.

Hediye güvendeydi. Sylas geri dönmüştü. Babası hayatının en güzel gecelerinden birini yaşıyordu. Ve Aris... Aris bir kez daha kollarındaydı.

Görünüşe göre çobanpüskülü işe yaramıştı. Yarın Noel arifesiydi ve ilk kez hiçbir şey ters gidebilir gibi hissettirmiyordu.

ON BEŞ

SIGNA

Wisteria Bahçeleri'nin koridorları müzik sesleriyle uğulduyordu.

Signa, Aris'in onların gelişi için hazırladığı kütüphanenin merdivenlerini çıkmaya başlamıştı ki flütün hoş sesini duydu. Aklına gelebilecek her türlü enstrüman duvara dizilmişti. Bazı enstrümanlar ruhlar tarafından çoktan sahiplenilmişti. Saçları düzgünce taranmış müzisyenlerden biri piyanonun taburesine oturmuştu ve yüzünde memnun bir ifade vardı.

İkincisi kucağına bir keman almış, yayını reçineye batırıyordu. Sonuncusu ise flütle neşeli bir melodi çalıyordu. Her biri çoktan ısınmaya başlamıştı, vücutları gevşemiş ve yüzleri rahatlamıştı.

"Müzisyenlerinizi buldum," dedi Signa, keskin yüzlü bale eğitmenine yaklaşırken. Eğitmen, değerlendirircesine ona doğru döndü. Signa'nın biraz midesi bulandı çünkü uzun burnu ve kırışık cildi ile kadın ona teyzesi Magda'yı hatırlatıyordu. O kadına ne olduğunu ve öbür dünyaya geçip geçmediğini kısa bir süre merak etmişti. Korkunç biri gibi görünebilirdi ama Signa, geçmemiş olmasını umuyordu. Bu hayatta ya da öbür hayatta Magda'yı bir daha görmek istemiyordu.

"Öyle yapmışsın." Memnunmuş gibi görünse de kadının yüzü hâlâ solgun ve sert görünüyordu. Kadın ellerini çırptığında, daha önce sohbet eden tüm ruhlar başlarını kaldırıp dikkatle ona baktı. Elbiselerinin tülleri birbirine sürtündü, ruhlar odaklanmaya çalışırken başlarına takılı süsler çınladı. Bu ses, Signa'ya kızak çanlarını hatırlattı ancak daha sert, keskin ve boş bir tınısı vardı. Bu yüzden duyduğu çınlama onu tedirgin etti.

Birkaç dakika önce sessiz olan kütüphane, şimdi heyecanlı bir beklentiye bürünmüştü. Signa, kapının yanında mı kalsa yoksa bir koltuk mu bulsa emin olamadan duruşunu düzeltti. Enerjisi derisini karıncalandırıyordu.

"Yerlerinize," dedi bale eğitmeni. *"Herkes yerine geçsin. Jeanne ve Laurent, Odette ve Jules'un yerine çıkacaksınız."*

Koreografide yer alan ruhlardan biri sevinç çığlığı attı. Minik bir kızdı, gümüş rengi bir elbise giymişti ve gümüş kristallerle süslü kahverengi saçları geriye taranmıştı.

Jeanne yerini alırken Odette'in gözleri ona dikilmişti. Diğerleri de onun arkasından giderek sanki sahnenin iki tarafında olacak şekilde iki sıra oluşturdular. Bale eğitmeninin arkasında duran Odette, kitap raflarına yaslanarak oturdu ve pembe eteğinin tülü etrafında dalgalanırken dizlerine yaslanıp hıçkırmaya başladı.

Signa'nın göğsü sıkıştı. Sadece *bazı* ruhların geçmesine yardım etmek yeterli olmazdı. Blythe ve Aris'in burayı evleri yapmaları için hepsini buradan çıkarmak zorundaydı.

"O da performans sergileyemez mi?" Signa, Odette'e işaret ederek meydan okudu. Odette burnunu çekerek umutla onlara baktı. "Onu izlemek isterim."

"Partneri olmadan sahneye çıkamaz." Görünüşe göre bu konu tartışmaya açık değildi. Bale eğitmeni yine ellerini çırptı ve etraflarında müzik yükseldi. Signa en yakın sandalyeye zar zor ulaşmıştı ki dansçılar parmak uçlarına basarak yüzlerine gülümsemeler yapıştırdı ve performanslarına başladılar.

Kütüphane doğaçlama bir sahneye dönüştü. Ruhlar Signa'nın omurgasını ürperten ürkütücü bir zarafetle hareket ediyordu. Altmış yıl önce, bu sahne gerçek ve kostümler renkli olduğunda her şeyin nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı. Signa, eteklerinin gölgelerini ve örümcek ağları gibi birbirine dolanan parlak gümüş iplikleri belli belirsiz seçebiliyordu. Mum ışığının zayıf parıltısı, kostümlerine dikilmiş mücevherler ve süslemelerden yansıyarak duvarlarda tuhaf, çarpık yansımalar oluşturuyordu. Doğru ışıkta başlıklar bile korkutucu hâle geliyordu, yaldızlı geyik boynuzları tehlikeli silahlara dönüşüyor ve dansçıları ruhlardan çok canavarlara benzetiyordu. Etraflarında, ilginç bir bayram rüyası gibi hissettiren bir pus vardı; bir an büyüleyici, bir an sonra ise sinir bozucu bir boşluk hissediliyordu. Dansçılar o kadar kolay dönüyordu ki ayaklarının yere zaten hiç değmediğini unutmak kolaydı.

Jeanne, fantastik ve soğuk bir dünyada kaybolmuş masum bir hizmetçi rolünü oynayarak gösterinin başrolünü üstlendi. Signa'yı hayran bırakan şey, ruhani bir hassasiyetle parmak uçlarında dönmeleriydi. Signa, bu ilginç gösteriden gözlerini alamıyordu. Laurent onu takip etti ve partnerini kolayca havaya kaldırdı. Diğer dansçılar ise etraflarında daire çizerek, sanki kaçmaya çalışan bu çifti tuzağa düşürmek istercesine dans ediyordu.

Onlarla mücadele mi ediyorlardı? Ya da belki de kavgaya ortak oluyorlardı.

Odette de gözlerini kırpmadan izliyordu. Artık ağlamıyordu ama içinde hissedilir bir öfke kaynıyor gibiydi. Jeanne her adım attığında, Odette'in ifadesi daha da kararıyordu. Havada hissedilen gerginlik ve gözlerinin arkasında yanan kıskançlık çok açıktı.

Müzik etkileyici bir yükselişe ulaştığında duruşu sertleşti, elleri eteğinin etrafında yumruk hâline geldi. Düzensiz nefes alıp verişleri, piyanonun yumuşak melodisine karşı çok gürültülüydü.

Ruhun parlayan, kanlı gözleri Signa'ya döndü ve Odette çığlık çığlığa bağırınca Signa'nın omurgasından bir panik dalgası geçti. Ses o kadar korkunçtu ki Signa dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kulaklarına kapattı. Böyle bir korku hissetmeyeli yıllar olmuştu. Ruhlar bir o yana bir bu yana dönmeye başladığında, vücudu o kadar soğumuştu ki tek bir kemiğini bile kıpırdatamıyordu. Felç olmuş gibi kalmıştı. Ruhların vücutları bir kez, sonra iki kez titredi ama hiçbiri dönmeyi bırakamıyor, çaresiz bir çılgınlıkla kıvranmaya devam ediyorlardı.

Odette hiç kıpırdamadı, boş gözleri boşluğa bakarken vücudu daha da saydamlaştı. Kütüphane yükselen kaosun altında titrerken raflardan kitaplar düştü. Piyanonun melodisi parçalandı, her bir tiz

nota Signa'nın göğsünde fiziksel bir acı olarak yankılandı. Odette'in çığlığı müzikten daha keskin bir sesle her şeyi yırttı.

Signa?

Sylas, en az Signa kadar paniklemiş olduğunu gösteren bir ses tonuyla Signa'nın düşüncelerini bastırdı.

Ne oldu? Güvende misin?

Signa'nın ilk içgüdüsü, ölüm meleğini çağırmaktı. Bu ruhlardan biri onu ele geçirmeden önce yardıma ihtiyacı olduğunu ona söylemek istedi. Ama hayır, bu onun işiydi. O, yaşayanlar ve ölüler dünyası arasındaki köprüydü. Bu insanların ölümlerini kabul etmelerine ve öbür tarafa geçmelerine gerçekten yardım edebilecek tek kişi oydu. Tabii ki, bir düzineden fazla ruh aynı anda acı çekiyorsa işi çok daha zorlaşıyordu ama Signa'nın bunu çözmekten başka seçeneği yoktu.

Bir sandalyenin arkasına çömeldi ve sandalyeyi kalkan olarak kullanarak derin bir nefes alıp zihnini Sylas'a açtı. *Benim için endişelenme, ben iyiyim,* dedi ona. Sonra dikkatini, buruşuk yüzü öfkeden gerilmiş ve buruşmuş olan bale eğitmenine çevirdi. Kadın, Signa'nın anlamadığı bir dilde ruhlara bağırıyordu ama ruhlar onu dinlemiyordu. Müzik çok gürültülüydü ve zihinleri çok dağınıktı. Yanlarındaki

kitap rafları, ruhların garip ve sarsıntılı hareketleriyle titriyordu.

Signa, kadının onu ele geçirmek istediğini anladı ama bunu engellemek için hiçbir şey yapamadı. Bale eğitmeni onu sıkıca kavradı, buz gibi dallar Signa'nın derisinin altına girerek uzuvlarını dondurdu. Görüşü bulanıklaştı, dizleri bükülürken karanlık etrafını sardı. Gundry hemen arkasındaydı, durmak bilmeyen ruha hırlayarak ve ısırarak saldırıyordu.

Neyse ki Sylas onu dinlememişti.

Gundry'nin hırlamaları kütüphanede yankılandı. Hemen sonra bale eğitmeninin buz gibi dokunuşundan farklı bir soğukluk geldi.

Gölgelerin içinden sızan ve Signa'nın derisine baskı yapan daha yumuşak, tanıdık bir soğukluktu. Signa o dokunuşa kendini bıraktı ve tekrar nefes alabildi.

Ölüm sessizce geldi, sanki hep oradaymış gibi hareketsizliği delip geçti, etrafındaki havayı büken sessiz bir kuvvet gibiydi. Sylas yanlarında belirdi, varlığı boşluk gibi alanı yuttu. Gözleri bale eğitmenine sabitlendiğinde zar zor bastırdığı öfkeyle parlıyordu.

"Onu bırak." Ne kadar sessiz konuşursa konuşsun, sözleri sessizliği bir bıçak gibi kesti; keskin ve acımasızdı.

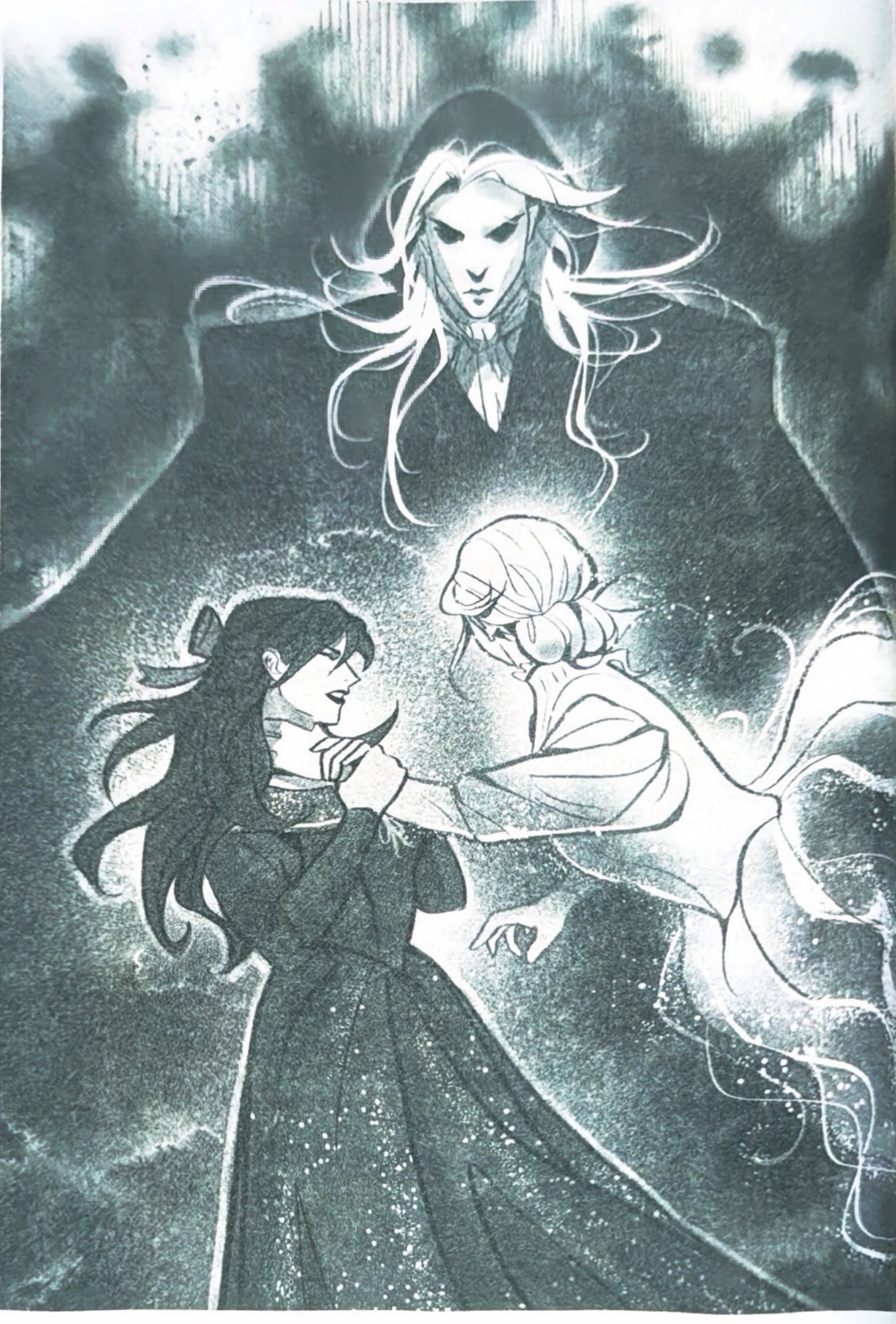
Ruh tereddüt etti, eli titredi. Bir göz açıp kapayıncaya kadar Sylas aralarına girdi, eldivenli eli Signa'nın belini sardı ve gölgeleri bir kalkan gibi üzerlerine düştü.

"Bir şeyin yok," diye fısıldadı. Başparmağıyla, kadının Signa'nın boynunu sıktığı yeri okşadı. Signa ona sarıldı. "Özür dilerim. Hiçbirinin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ne kadar nazik konuşsa da sesinde hâlâ sanki yüzeyin altında çatlayan buz kadar keskin bir ton vardı.

Signa konuşmaya çalıştı, ona iyi olduğunu söylemeye çalıştı ama dişleri titremeyi kesemiyordu.

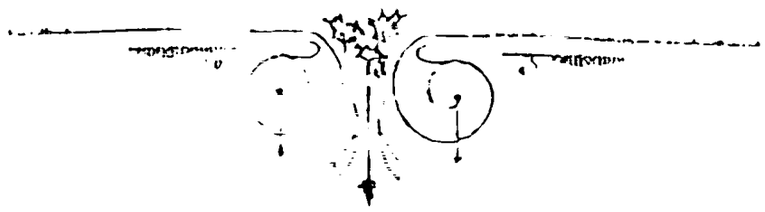
Etraflarındaki oda kaosa dönüşmüştü. Bale eğitmeninin öfkesi bir şok dalgası gibi yayıldı ve ruhları kurdukları sahneden kaçırdı. Kütüphanede çılgınca dönüyorlardı; kitaplar raflardan uçuyor, sayfalar uçuşuyor, mobilyalar devriliyor ve şiddetle duvarlara çarpıyordu. Signa arkasını döndüğünde piyanonun gıcırdamasını duydu. Müzisyenin yüzü buruşmuştu, parmakları tuşlara vuruyor ve etrafındaki herkesi deliye çeviriyordu.

"Hepsi benim hatam," diye itiraf etti Sylas, kendi kendine mırıldanır gibi ama Signa'nın ona ayrıntıları sorması mümkün değildi. Gundry, kocaman bedeniyle, kocaman ağzından kalın siyah gölgeler damlayarak ileri sıçradı. Sylas onu bir sandalyeye oturturken Gundry yaklaşmaya cesaret eden ruhlara Signa'nın eli kadar uzun dişlerini gösterdi. Signa hareket edemeyecek, konuşamayacak ve orada titreyerek oturmaktan başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuştu.

Ölüm avucunu uzattığında, odadaki tüm gölgeler kıvrılıp bir araya gelerek orağını oluşturdu. Ölüm, orağını ruhlara doğru salladı ve tam o anda Wisteria'nın ön kapısı açıldı.

ON ALTI

BLYTHE

Aris, herkes geri döndüğünde şömineyi yakmış ve masaya sıcak bir tabak kurabiye koymuştu. Gümüş tepside, hâlâ buharı tüten elma şarabı bardakları duruyordu. Blythe, yanaklarına ve burnuna tekrar his gelmesini sağlayan sıcaklığa minnettar olarak paltosunu bir kenara attı.

Elma şarabına doğru aceleyle yürüdü ancak gözünün ucuyla salonun boş olduğunu fark etti.

"Signa?" diye seslendi Blythe, merdivenlere doğru ilerlerken. O... piyano sesi miydi? Uzaklardan gelen ama çok net bir şekilde duyulan, aralıksız bir havlama sesi de vardı. Blythe ilk basamağı çıkarken Aris elini tuttu.

Altın rengi gözleri gergin bir şekilde yukarı doğru kaydı. "Bence buradan gitmeliyiz."

Blythe elini çekip kurtardı. "Bence de artık hepinizin neyin peşinde olduğunu araştırmanın zamanı geldi." Eteğini tutup merdivenleri hızla çıktı ama bir anda donakaldı. Bu sefer Aris'in iplikleri yüzündendi. Başını çevirip baktığında Aris'in gözlerinin derin, erimiş altın renginde olduğunu gördü ve Blythe tüm öfkesini gözlerine yansıtarak ona sertçe baktı.

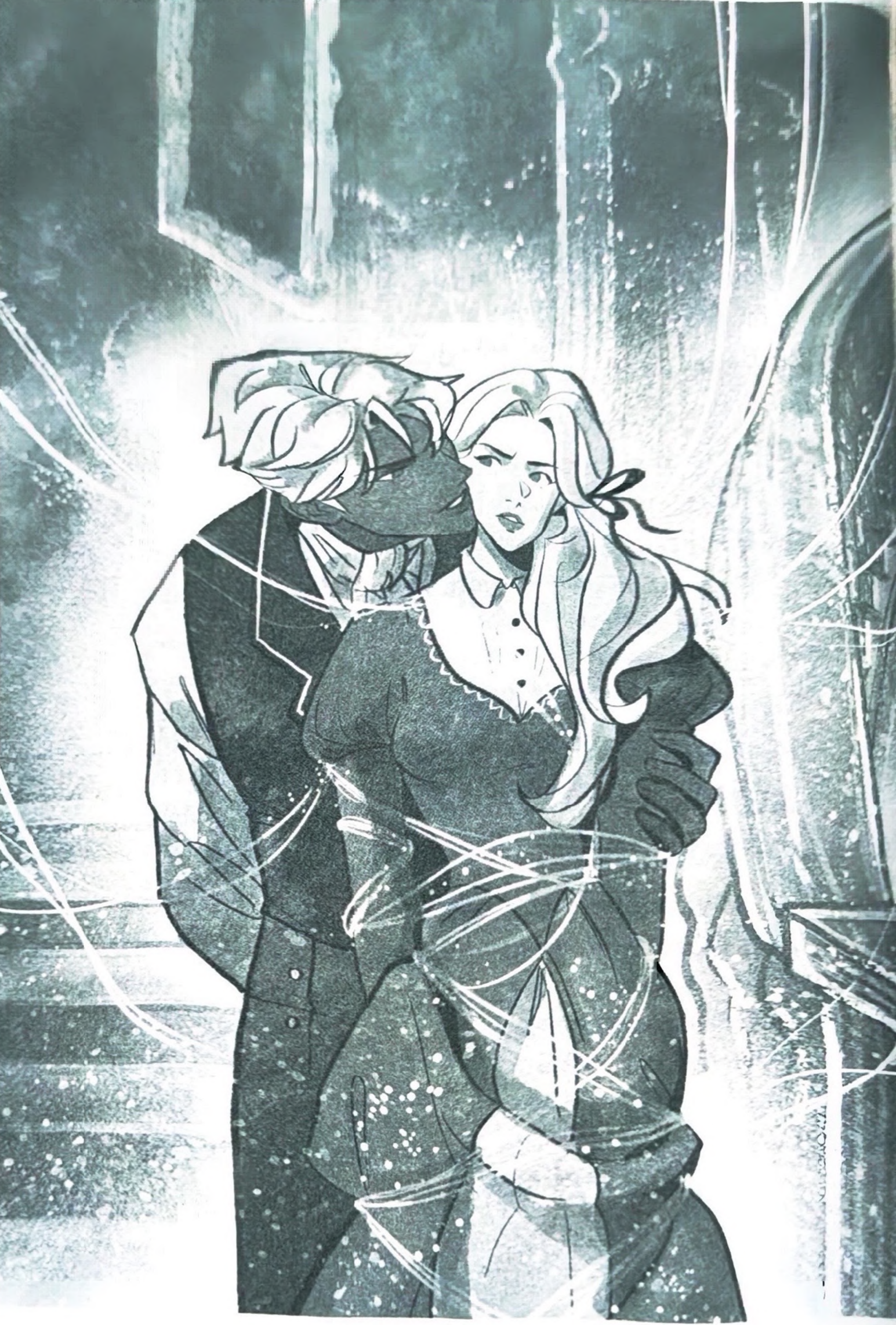
"Aris, bunları hemen çöz."

"Korkarım bunu yapamam, aşkım." Yanağına bir öpücük kondurdu, sonra onun yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktı. "Bana beş dakika ver, söz veriyorum..."

Blythe'ın derisi dikenlerle kaplandı. Dikenler Aris'in ipliklerini yırttı ve onu Aris'in elinden kurtardı. Blythe onu itip geçerken Aris'in çenesi gerildi.

"Kahretsin, bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

Blythe ona tekrar denemek için zaman tanımadı. Büyüsünü çağırırken kafasından sarmaşıklar çıktı. Kar ve toprak katmanlarının altında, bahar gelmeden önce dinlenen köklerine odaklandı. Kökleri harekete geçirdi, onları yerden çıkarıp Aris'in ayaklarının etrafına doladı. Aris merdivenlerde tökezleyerek homurdandı ve Blythe bu fırsatı değerlendirerek kendini ileriye fırlattı.

İplikler ayak bileklerini kavradı, sonra dikenlerinin ulaşamadığı saçlarının tellerine dolandı. Blythe da tökezledi ve Aris kurtulmaya çalışırken o da kendini tırabzana dayadı.

Aris'in kurtulmasına izin vermedi. Toprağı ve onlara en yakın tüm canlı bitki örtüsünü çağırarak Aris'in vücudunu sarmaladı. Gövdesini, kollarını, boynunu sardılar ve onu tam anlamıyla hareketsiz hâle getirdiler.

"Pratik yapmamışsın, kocacığım," diye alay etti ve saçlarını çamur hâline getirerek ipliklerinden kurtuldu. Sonra, tam zamanında omzunun üzerinden atmak için beyaz sarı saçlarına tekrar geri kavuştu. "Yine de iyi mücadele ettin."

Aris'e alaycı bir cevap verecek zaman tanımadan, ağzını yosunla doldurdu ve merdivenlerden yukarı koştu.

Sesler gittikçe yükseliyordu ve merdivenleri tırmanırken vücudunun her santimetresi ürperiyordu. Sanki bir tür zırh oluşturmak için izni olmadan kollarına minik dikenler batıyor gibiydi.

Blythe, Gundry'nin havlamasını takip ederek hızla kütüphaneye doğru ilerledi. Kapıya uzandı ancak parmakları kapı koluna değdiği anda geri çekildi. Kapı o kadar soğuktu ki parmaklarını yakıyordu.

Arkasında Aris hâlâ merdivenleri tırmanmaya çalışıyor, ayak bileklerinden yosun ve kökleri sil-keliyordu. Aris'in bakışları onunkilerle buluştu. "Blythe, oraya girme..."

Blythe burnundan soludu, bu sözler dişlerini sıkıp kapıyı zorla açması için ihtiyaç duyduğu gücü verdi.

Blythe, içeride onu nelerin beklediğini anlamaya çalışıyordu.

İlk olarak Gundry'yi gördü ama Blythe'ın tanıdığı hâliyle değil. Normal boyutunun birkaç katı büyüklüğünde, ağzından karanlık damlayan ve pençeleri kafası kadar büyük olan korkunç bir canavar gibiydi. Signa'yı vücuduyla örtüyordu, tüyleri diken dikendi ve dişleri ortaya çıkmıştı.

Efendisi onun önünde, canavara sırtını dönmüş duruyordu ve Blythe bunun Sylas olmadığını hemen anladı. Bu, ölümün vücut bulmuş hâli olan *Azrail*'di ve tüm dünya onun huzurunda titriyor gibiydi. Soğuk ona baskı yapıyordu, buz dalları kütüphanesinin zemininde kıvrılıyordu. Gölgeler onun silüetini sarıyor, elinde tuttuğu orakla daha da keskinleşiyordu.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Blythe'ın sözleri, istediğinden daha sessiz çıktı. Daha ürkek.

Ölüm'ün başı ona bakmak için döndü ama Signa yerinde kaldı, titreyerek kollarını kendine doladı.

Blythe'ın kalbi sıkıştı. Kuzenine doğru yürümeye başladı ama Aris'in ipliklerinden biri bileğini sardı. Aris, hemen arkasındaki kapı eşiğinde iki büklüm ve nefessiz kalmış hâldeydi. Yanağında kir lekeleri, dilinde de hâlâ yosun vardı.

Aris, "Lütfen," dedi nefes nefese. "Burası güvenli değil."

Blythe'ın boynundaki tüyler diken diken olunca bu ürpertiyi önceki gece yatak odasında da hissettiğini fark etti. Sanki yakınlarda başka biri vardı ve onları izliyor gibiydi.

Ruhlar...

Wisteria Bahçeleri'nde ruhlar vardı.

Onları görememesine rağmen Aris önceki gece çok garip davranmıştı. Bu da tek bir anlama gelebilirdi...

"Ah, seni şeytan!" Blythe beklediğinden çok daha yüksek sesle haykırdı, öfkesi derisindeki dikenleri daha da keskinleştirmişti. Aris'e döndü. "Sen tam anlamıyla bir ahmaksın!

"Laf dalaşlarımızı hep sevmişimdir ama şimdi zamanı değil..."

"Bana yalan söylediğine inanamıyorum!" Gittikçe artan sarmaşıklar Blythe'ın saçlarını sarmaya

başladı. Sarmaşıklar gitgide kalınlaşıyordu. "Bunca zamandır bunu mu saklıyordunuz? Evimizin bir şekilde ruhlar tarafından istila edildiğini mi?" Garip davranışlar. Gizemli bakışlar. Artık her şey anlam kazanmıştı.

"Onlar duygulara çekiliyor!" diye bağırdı Signa. Tanrım, kuzeni neden *havada uçuyordu*? "Dikkatli ol!"

Bileziklerinin etrafındaki yaldızlı iplikler sıcak bir şekilde titreşiyordu. "Git, Blythe," diye yalvardı Aris. "Tekrar incinmeni göze alamam."

"*Benim mi?* İncinme ihtimalimi göze almak istemiyor musun?" Blythe'ın her adımı yeri sallıyordu, bileğini Aris'ten kurtardı ve odanın içine doğru ilerledi. Blythe yaklaştıkça ruhlar geri çekildi, sarmaşıklar topraktan kopup döşeme tahtalarını çatlatırken onlar sadece izledi. Sarmaşıklar, Signa'nın etrafına dolanarak ona biraz sıcaklık verdi. Signa'nın dişleri takır takır titriyordu, cildi ölümcül bir mavi renge bürünmüştü. Blythe, Sylas'a sert bir bakış attı.

"Bunu biliyor muydun?"

Azrail iyice içine kapandı, bu da Blythe'ın öfkesini daha da derinleştirdi. Signa'yı şömineye yaklaştırdı ancak Blythe'ın yakınında olmasıyla sıcaklık zaten önemli ölçüde artmıştı.

"Soytarılar," diye mırıldandı. "Etrafım soytarılarla çevrili. Aris, korkaklık yapmayı bırak da buraya gel."

"Korkaklık yapmıyorum," diye başladı ama Blythe ona sert bir bakış attığında ağzını kapattı ve bir saniye sonra odanın diğer ucundan ona doğru yürüdü.

Aris daha soramadan, "Ruhlar bana yaklaşmaktan hoşlanmazlar," dedi Blythe, her kelimesi keskindi. "Görünüşe göre *parıldıyormuşum.* Bu durumu bana anlatmayı seçseydin bunu bilebilirdin."

Sözleri sert olsa da söyledikleri sadece göğsünü sızlatan kederi gizlemek içindi. Bunca zaman, bunca yıl beklemiş olmasına rağmen hâlâ ona güvenmiyor muydu? "Sana yardım edebilirdim."

Omuzları düştü. "Yapabileceğini biliyorum. Elbette bunu yapabilirdin."

"O zaman neden bana izin vermedin?" Signa'nın kollarını her saniye daha şiddetli bir şekilde ovuştururken, gözyaşlarını tutmaya çalışarak burnunu çekti. Elbette kuzeninin iyileşmesini istiyordu ama Blythe, sabah olduğunda Signa'nın kolunun bir miktar ağrıyacak olmasını umursamıyordu. "Bunu başarabileceğime inanmadın mı?"

"Hiç de öyle değil..."

"O zaman *ne*? Açıkça sen..." Aris dudaklarını büzünce Blythe'ın sesi kesildi. Çığlıkları boğuktu ama Tanrı şahit olsun ki denedi. Ona doğru döndü ama Aris elini yakaladı ve parmaklarını Blythe'ın yumruğuna doladı. Aris yaklaştığında, Blythe onun vücudunun ısısını teninde hissedebildi. Aris bir kez bile gözlerini kaçırmasa da Blythe tüm yakıcılığına rağmen kocasının bakışlarına karşı koymaya çalıştı.

"Sana mükemmel bir Noel yaşatmak istedim." Blythe geri çekilmeye çalıştığında Aris onu daha sıkı tuttu ve çenesini sıktı. "Hiç düzgün bir kutlama yapmadım, Blythe. Senin hak ettiğin gibi bir kutlama. Tek istediğim, senin için harika bir Noel yapmaktı ve ruhların huzurumuzu bozması gibi saçma bir şey için endişelenmene gerek olmamalıydı. Çobanpüskülünün anlamlı olmasını istedim. Senin çabalarının ve umutlarının *anlamlı olmasını* istedim."

Blythe kocasına öfkeyle baksa da dudaklarını mühürleyen iplikler çözülene kadar sessiz kaldı.

"Bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ aptalsın," dedi ona Blythe. "Tek istediğim sendin, Aris. Seninle ve ailemle geçirdiğim bir Noel, benim için en güzel Noel'dir. Bunun gibi bir şey mi? Ruhlar gibi saçma bir şey mi? Bunu *birlikte h*alledeceğiz, anladın mı? Kuzenim titreyerek donan bir enkaz hâline gelmeden önce bu sorunu halledeceğiz."

"Ben... enkaz değilim," diye mırıldandı Signa zayıf bir sesle. Blythe ise sadece iç çekebildi. Öfkesini biraz olsun dizginlemeye çalışarak ona baktı.

"Kaç tane var?"

"Birkaç... birkaç düzine," dedi Signa, dişleri takırdayarak. Elbette bu, Blythe'ın tercih ettiği cevap değildi. Ama en azından artık gerçeği biliyordu.

Blythe rahatladı, kendini toparlayarak sarmaşıkları ve dikenleri geri çekti. "Şey, şahsen Noel'i birkaç düzine ruhla dolu bir evde geçirmeye niyetim yok." Signa'nın yanına otururak alaycı bir şekilde söylendi. "Onlar hakkında bildiğin her şeyi anlat bana."

"Fazla bir şey yok," diye itiraf etti Signa, sesini alçak bir fısıltıya indirerek. Konuşmadan önce, muhtemelen ruhların uzak durduğundan emin olmak için arkasına baktı. "Altmış yıl önce, gösterilerinden önce bir yangında öldüler. Bir kazaydı. Oyuncularından biri gerginlikten hastalandı. Dinlenmek için aceleyle ayrılmadan önce piposunun küllerini söndürmeyi unuttu. Ama geri döndüğünde, tüm tiyatro yanıp kül olmuştu."

"Ah. Şey, bu..." Blythe alt dudağını dişlerinin arasına aldı, bir sonraki sözlerini dikkatlice seçmeye çalışıyordu. Ne yazık ki aklına tek bir uygun söz gelmedi. "Aslında Signa, bu çok saçma. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bana burada bir düzine..."

"Birkaç düzine."

"Bir adamın gerginliği yüzünden düzinelerce ruhun öldürüldüğünü mü söylüyorsun?"

Signa dudaklarını sıktı. "Maalesef, t... tam olarak söylediğim şey bu. Adı J... Jules."

"Öyle mi? Onu tanıyor musun?"

"Aslında onunla mezarlıkta karşılaştım."

Blythe bilgece başını salladı. "Tabii, çünkü bu tamamen normal." Kitap raflarına astığı çobanpüskülüne baktı. Eğer bu bitki gerçekten kötü ruhları uzaklaştırabiliyorsa bu konuda çok başarısızdı.

"Bence ruhlar öbür dünyaya geçmek istiyorlarsa performanslarını bitirmeleri gerekiyor," dedi Signa, gittikçe daha akıcı konuşmaya başlamıştı. Titremesi büyük ölçüde azalmıştı ve artık oturabilirdi. "Aris ve ben de bu konuda yardımcı olmaya çalışıyoruz. Önce gösterilerini sergilemelerine yardımcı olmak için müziklerini bulmamız gerekti, şimdi ise... Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Dans etmeye başladılar ama sanki her adımda daha da öfkeleniyorlardı. Sanki hepsi bir şey bekliyordu."

"Muhtemelen bekledikleri bir şey vardı." Bu sözleri söyleyen Elijah'tı, hâlâ paltosuna sarılmış olarak eşikten onlara bakıyordu. Gundry onun etrafında daireler çiziyordu, hayvanın gölgeleri ondan uzaklaştı ve kemikleri kısaldı, ta ki tekrar normal bir köpek gibi görünene kadar. Elijah oturduğunda

Gundry, onun ayaklarının dibine yerleşti ve çenesini yaşlı adamın botlarına dayadı.

"Onların sanatçı olduklarını söyledin. Eğer bu gösteriyi yapmak için onlarca yıl bekledikleri doğruysa sanırım sadece bizden daha büyük bir seyirci kitlesi isteyeceklerdir."

Blythe, kuzeni kolunu sıkarken yüzünü buruşturdu, neredeyse koltuğundan fırlayacaktı.

"Bence çok haklısın, tek ihtiyaçları olan şey bir grup seyirci..."

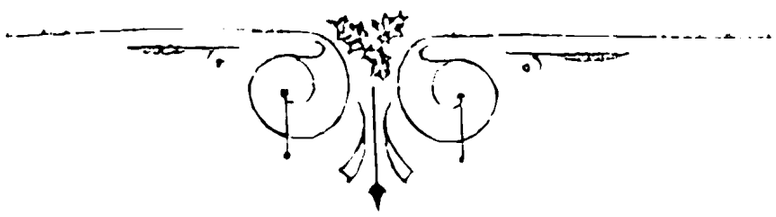
"Belki bir şeyi gözden kaçırıyorum ama bu insanların öldüğünü unutmuş olabilir miyiz?" diye sordu Aris. Odada onun sözleriyle bir ürperti hissedildi. Bir şey saçlarının yanından hışırtıyla geçti, birkaç saç telini geriye doğru savurdu. Aris keskin bir nefes aldı. Aniden gömleğini çekiştirmeye başladı ve gömleğin ipliklerini odadaki ruhun üzerine gönderdi, iplikleri kumaşın altında belirgin bir vücut şekli oluşana kadar sürükledi. Bu şekilde ruhun uzaklaşmasını izledi.

"Lanet ruhlar," diye homurdandı, bu sefer biraz daha alçak sesle. "Onları göremediğimiz hâlde, onlara nasıl seyirci bulmayı bekliyorsun?"

Blythe, kocasının çıplak göğsüne, sonra da havada uçan gömlek giymiş ruha baktı ve gülümsedi.

"Bana uyun, ailem," dedi, "çünkü çok parlak bir planım var."

ON YEDİ

ARİS

Tüm bu olanlar hesaba katıldığında, Aris bununla ucuz kurtulduğunu biliyordu. En azından şimdilik, işler henüz tamamlanmamışken.

Ertesi sabahın erken saatlerinde kahvaltı sofrasına oturduklarında planı son kez gözden geçiriyorlardı.

"Herkes rolünü anladı mı?" diye sordu Blythe. O an, Signa ile okumayı sevdikleri karlı masallardan çıkmış bir prensesi andırıyordu; pudra mavisi kadife giysisinin içinde masaya eğilmiş, sanki bir savaşın stratejisini tartışıyorlarmış gibiydi. Aris, onun omuzlarına dalgalar hâlinde dökülen saçlarını izledi. Saçları öylesine açık bir sarıya dönmüştü ki neredeyse beyaza dönmüş gibi parlıyordu.

Aris, özellikle Blythe ona kızgınken daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama karısına bakmaktan kendini alamıyordu. Ruhlardan kurtulup onu sonsuza kadar kendine ait kılmak için sabırsızlanıyordu.

"Bu oldukça kolay olmalı," dedi Elijah, Signa da başını salladı.

"Bu işe yarayabilir." Blythe planlamaya dâhil olduğu için artık çok daha rahat görünüyordu. Aris bunu kişisel almamaya çalıştı.

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandı Aris. "Aksi takdirde evimizi taşıyacağım ve bu ruhları ömürlerinin geri kalanında kendi hâllerine bırakacağız."

Signa ona kaşlarını çattı. "Ruhlara yardım edeceğiz, onları terk etmeyeceğiz. Özellikle de Noel'de." Sonra Blythe'a dönerek kararlı bir şekilde ekledi: "Bu arada olanları sana anlatmak istedim. Ama kocan, söylememem için bana yalvardı."

Aris, Signa'ya o kadar keskin bir bakış attı ki Ölüm'ün gölgeleri Aris'e varlığını hatırlatmak istercesine kıvrıldı.

"Noel olduğu için şükredin, böylece kafalarınızı koparmamak için bir bahanem var," dedi Blythe onlara. "Tatili didişerek geçirmeyeceğiz. Anladınız mı? Artık sıcak çikolata, tatlı, müzik ve oyun zamanı."

"Bence bu, birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarmamız gereken bir zaman," dedi Signa.

"O da var," diye ekledi Blythe aceleyle. "Şimdi acele edelim ve bu ruhları Wisteria'dan çıkaralım. Noel arifesi ve bu gece bitmeden hepimizin huzur içinde kutlama yapabilmesini diliyorum. Ruhlar da dâhil."

Hepsi bir ağızdan onayladılar ve Blythe ellerini çırptı. "Öğleden sonra burada buluşuruz."

Bunun üzerine grup dağıldı. Ölüm, Signa ile birlikte ayrılırken Elijah, Gundry ile yola çıktı. Böylece Aris ve Blythe kütüphaneye dönerken yalnız kaldılar.

Tabii... ruhları hesaba katmazsak yalnız kaldıklarını söyleyebilirdik fakat Aris, ruhların varlığını hâlâ ensesinde hissedebiliyordu. Blythe geldiğinden beri ruhların çok daha uysal davrandıkları doğruydu ama Aris, karısını yalnız bırakmaya niyetli değildi. Blythe şövale ve boyalarını düzenlerken Aris yeşil kadife bir koltuğa oturdu.

"Sana bu odayı hediye ettiğim geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Blythe ona dönmedi. "Nasıl unutabilirim?"

Bu, ilk kez birlikte oldukları geceydi. Aris'in ilk kez kontrolünü kaybettiği ve yeni karısının cazibesine kapıldığı andı.

Şu anda karşısındaki resimler ve şövale yeniydi ama malzemeleriyle birlikte onu görmek yine de bazı anıları geri getirmişti. Çok hoş ama aynı zamanda çok dikkat dağıtıcı anılar...

"Beni baştan çıkaramazsın," dedi Blythe ve saçlarını geriye atarak arkasını döndü. "Hâlâ sana kızgınım."

"Haklı olabilirsin ama dediğin gibi, Noel geldi. Bu zararlı haşerelerden kurtulduktan sonra kesinlikle hediye verme havamda olacağım."

Blythe cevap olarak ona bir fırça dolusu boya sıçrattı. Aris pantolonundaki lekeleri silerken alaycı bir şekilde güldü.

"İşe koyul yoksa seni çalışma odana gönderirim." Gerçi sözleri pek içten değildi. O da gününü yalnız geçirmek istemiyordu. Hele ki her ikisi de muhteşem *yeteneklerini* sergileyebilecek konumdayken.

Blythe, Aris'in ona onlarca yıl önce hediye ettiği odayı yeniden tasarlamaya koyuldu. Oda, onun istediği her şeye uyum sağlayabilen büyülü bir alandı. Tek yapması gereken, bir tuval üzerine istediği görüntüyü yaratmaktı, odası en çılgın hayallerine bile dönüşebilirdi.

Aris'e göre bu mükemmel bir hediyeydi. Bu yüzden Blythe'a başka bir hediye bulmak o kadar zor

olmuştu. Bir sonraki hediyesini de aynı derecede beğeneceğini ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

Blythe, kütüphanesini resmeden tuvali bir kenara koydu, yerine boş bir tuval yerleştirdi ve bir sahne yaratmaya başladı.

Ancak sahne basit bir şey değildi. Her iki yanında cilalı ahşap heykeller duruyordu ve Aris'in boyunun en az üç katı kadar yükseklikteydi. Heykeller, seyircilerin yer alacağı alanı koruyordu, parıldayan düğmeli kırmızı ceketler giymişlerdi ve dev şeker kamışlarını kılıç gibi kullanarak sahnenin üstünden birbirlerine doğrultuyorlardı. Tavandan göz kamaştırıcı kar taneleri sarkıyordu. Aris'in altındaki koltuk, yerini çoğu tiyatrodakinden daha lüks olan yeşil kadife koltuklara bırakmıştı. Seyircilerin hemen üzerinde süslemeler ve parıldayan buz sarkıtlarıyla kaplanmış bir avize asılıydı. Aris, havayı hoş bir tarçın ve portakal kokusuyla doldurarak kendi dokunuşunu ekledi. Her köşede, daha fazla çobanpüskülü ile örülmüş çelenk asılıydı. Bu, Blythe'a şu ána kadar pek bir fayda sağlamamıştı.

"Etkileyici," dedi Aris, Blythe'ın gizlemek için uğraştığı kendini beğenmiş gülümsemesini fark ederek.

"Sadece beni bahçede görene kadar bekle. Asıl parladığım yer orası."

Aris, dilinde hâlâ yosun tadını hissederek yüzünü buruşturdu. "Evet, hayal edebiliyorum."

Blythe, Aris'e yan yan bakıp kaşlarını çattı. "Senin yapman gereken bir işin yok mu?"

Vardı ama uzun sürmeyeceğini tahmin ediyordu. Blythe onu izlerken elini havaya kaldırdı ve iki parmağı arasında parıldayan bir iğne belirdi. Aris, Blythe'a imalı bir bakış atınca kız gözlerini devirdi.

Aris, hayatı boyunca pek çok giysi dikmişti. Hatta yakın bir zamanda, varlığının büyük bir kısmını terzilik yapmaya ve bu zanaatı öğrenmeye adamıştı. Ancak o anda, okul tiyatrosunda oynayan bir çocuğun büyükannesi gibi hissediyordu. Torunu ve onun arkadaşları için saçma sapan kostümler dikmek zorunda kalmış gibiydi.

Yarattığı şeyi düşünerek iğneyi parmakları arasında çevirdi. Yeteneği, evine musallat olan ruhlar yüzünden resmen heba oluyordu.

Yine de *illa* kostüm yapacaksa en azından muhteşem olmalıydı.

İlk iplik havada kararlı ve kesin bir darbe gibi süzüldü. İtiraf etmeliydi ki, karısı onu izlediği için biraz abartılı davranıyordu. İçindeki o önlenemez *eşini etkileme arzusuyla* hareket ediyordu. Ancak elinden çıkan o ipliklerin asıl sanatını görmesi için, iğnesini birkaç kez daha döndürmesi gerekecekti.

İlk tasarım, arkası uzun ama önü giyenin basenlerine zar zor ulaşan, ön kısmında parlak beyaz tülün uzandığı altın rengi bir elbiseydi. Bu, onun basit tasarımlarından biriydi ve kusursuz kemik beyazı boynuzlardan yapılmış bir başlıkla süslenmişti. Yarattığı kostümlerde gerçekten hiçbir uyum ya da amaç yoktu. Sadece ilgisini çeken şeyleri yapıyordu: parıldayan, şeker kamışı çizgili korseler, ince buzlu ışıltılı beyaz kıyafetler, birbiriyle uyumlu üstleri olan şekerleme pembesi tütüler... İpliklerini her çekişinde kendini işine daha da kaptırıyordu ve bir noktada Blythe'ın onu izlediğini unutmuştu. Kumaşları mücevherler ve değerli taşlarla süsleyerek göz kamaştırıcı ama gösterişli olmayan, yeterli miktarda ışıltı elde ediyordu.

Aris çalışırken her zaman böyleydi. Son başyapıtını bitirmeye odaklanmış bir sanatçı gibi işine daldığında dünyadan kopardı. Zaman kavramı yoktu. Kaç kostüm yaptığını bilmiyordu. Omzuna hafifçe dokunan bir el olmasaydı, Aris saatlerce hatta günlerce yaratıcılığının onu ele geçirmesine izin vererek çalışmaya devam ederdi.

Blythe, "Bence yeterince yaptın," diye fısıldadı. Aris bir anda gerçek dünyaya geri döndü. Üzerinde çalıştığı elbise kucağına düştü ve gerçekliğin ağırlığı üzerine çöktüğünde derin bir nefes aldı.

Odanın dört bir yanında, sandalyelerin ve zeminin üzerine yığılmış düzinelerce kostüm vardı. Blythe, ona ulaşmak için bir kostümün üzerinden garip bir şekilde eğilmişti, bir diğer kostüm ise sanki onu döndüren bir ruh tarafından ele geçirilmiş gibi havada uçuşuyordu.

Kostümlerin beğenildiğini görmek Aris'i mutlu etmişti.

Aris, elindeki iğneyi bıraktı ve kostümlerin geri kalanını, onları havada askı gibi tutan yaldızlı ipliklerden kurtardı. Sonra kolunu Blythe'ın beline doladı ve onu kucağına çekti. Blythe'ın itiraz etmemesi onu rahatlattı.

"Kaç saat çalıştım?" diye sordu.

Blythe ona yaslandı ve yanağını göğsüne dayadı. "Şaşırtıcı bir şekilde, sadece bir saat kadar. Kendi işimi bitirmeden önce ne kadar çok yaptığını fark etmemiştim."

Aris, eski kütüphaneye bakarak içinden mırıldandı. Karısı, son dokonuşları mükemmel şekilde yapmak için belli ki uzun zaman harcamıştı: koridorları sıcak kehribar rengi bir ışıkla kaplamak için mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş mumluklar, minik ışıldaklar gibi parıldayan süslemeler, ayaklarının altına serilmiş, sahnedeki ağır kadife perdelerle uyumlu, yumuşak kırmızı halılar...

Mükemmel bir iş çıkarmıştı.

"Kostümlerim orada çok güzel duracak," diye iç geçirdi ve karısının şakağına minik bir öpücük kondurdu.

Blythe, kocasının göğsüne başını yasladığında, Aris ona daha da sıkı sarılmak istedi. Zaten kolları karısının beline dolanmıştı ve onu göğsüne bastırmıştı. Ancak yine de içinden taşan sevgiyi tatmin etmek için bu temas yetersizdi. Bu aşk, bazen onu boğacak kadar dolup taşıyordu. Onun gibi bir adam nasıl Blythe gibi bir kadınla birlikte olma şansına sahip olabilmişti ki?

Kuşkusuz, karısını bu işin dışında tutmakla hata etmişti ama bunu yapmasının tek nedeni, ona tüm dünyayı sunmak istemesiydi.

"Ruhlarla ilgileneceğiz," diye söz verdi. Şu anda bile onların varlığının farkındaydı fakat ruhların, karısıyla geçirdiği bu ânın tadını çıkarmaya engel olmasına izin vermeye niyeti yoktu. "Onların öbür tarafa geçmelerine yardım edeceğiz, sonra da ziyafet çekip içeceğiz ve her birimizin şimdiye kadar gördüğü en neşeli Noel'i geçireceğiz."

Aris, Blythe'ın gülümsediğini hissetti. "Bunun için sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Ama önce sana vermek istediğim bir şey var, yaban gülü."

Blythe başını geriye eğip ona bakarken kaşları çatıldı. "Noel'e hâlâ bir gün var."

"Ben sabırlı bir adam değilim." Onu havaya kaldırdı, Blythe çığlık atınca Aris sırıttı. Bu sefer onu avlanan bir hayvan gibi değil, gerçek bir gelin gibi taşıdı. Merdivenlerden aşağı inip fuayede duran Noel ağacına götürdü. Bu akşam ağacı daha fazla süsleyeceklerdi ama şimdilik ağacın dalları narin süsler ve yeşilliklerin arasında yıldızlar gibi parıldayan mumlarla donatılmıştı. Derin bir nefes aldı, Blythe'ı az önce sihirle oraya koyduğu uzun kırmızı koltuğun üzerine oturttu ve yemyeşil ağacın keskin kokusuyla rahatladı. Ağacın altında, bu sabah orada olmayan, altın yaldızlı kâğıt ve kadife kurdelelerle özenle sarılmış hediyeler vardı. Aris onlardan birini yerden aldı ve Blythe'ın kucağına koydu. Nispeten düz bir paketti ama bir şekilde ambalajını daha güzel bir hâle getirmeyi başarmıştı.

Blythe paketi nazikçe tuttu ve kaşlarını kaldırdı. "Seninkini sabaha kadar vermeyeceğim, biliyorsun."

"Evet, evet. Önemli değil." Aris elini ona doğru sallayıp devam etmesini işaret etti. "Bunu sana verirken başkalarının bana bakmasını istemiyorum."

Blythe'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Neden? *Romantik* bir şey mi?" Bu fikir, Blythe'ın

kahkahasını daha da muzip hâle getirmişken, Aris gergin olmamak için çok uğraşıyordu. Yeryüzü kadar eski bir varlık olmanın onu bir şekilde daha öz güvenli hâle getireceği düşünülürdü ama gönül meseleleri söz konusu olduğunda, kalbi lanet olası çarpıntılarını bir türlü durduramıyordu.

"Sana ne hediye alacağımı düşünmek uzun zamanımı aldı," dedi ve yanına oturdu. "Eğer beğenmezsen... eminim başka bir şey bulabilirim." Blythe, onu bekleyen hediyeyi görmek için kırmızı kâğıdı açarken Aris yutkundu ve dizini salladı.

Hediye bir goblendi. Her insanın kendine ait bir gobleni vardı; bu, hayatlarının deseniydi. Kaderlerini birbirine bağlayan ve kim olduklarını ya da kim olacaklarını anlatan ilmeklerden oluşuyordu. Blythe parmaklarıyla gobleni okşamaya başladığı anda Aris'e soru dolu bir bakış attı.

Aris, elini Blythe'ın elinin üzerine koyunca ikisinin parmakları da ilmeklerin etrafında kıvrıldı. Nazikçe, Blythe'ın başparmağını halının üzerinde gezdirdi. "Bu benim goblenim. Artık sana ait, seni sevdiğim her gün için bir kırmızı iplik işlenmiş.

"Gün geçtikçe büyüyecek," diye devam etti. "İki milyon Noel ve daha fazlası boyunca büyümeye devam edecek çünkü seni bir daha asla kaybetmeyeceğim, yaban gülü. Bu ipliklere dikkat et çünkü şu

anda çok hassas. Ama büyümeye devam edecek ve zamanla sana olan aşkım gibi güçlenecek."

Elini karısının elinin üzerinden çekti ve geriye yaslandı, kendini biraz aptal gibi hissediyordu. Gobleninc baktı ve neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü merak etti. İstendiğinde değişebilen bir oda kadar pratik olmadığı kesindi. Kesinlikle daha heyecan verici bir şey düşünebilirdi. Daha fazlasını...

Blythe'ın kolları onu sardığında Aris hareketsiz kaldı. Blythe ona sarıldı, yüzünü göğsüne gömdü. Arkasında, şöminede odunlar hafifçe çıtırdıyordu, en ufak bir nefes sesini bile bastırıyordu.

"Bir an bile tereddüt etmeden yine yapardım, Aris," diye fısıldadı. "Yaşadığımız her şey, tüm acı, tüm yalnızlık... Sana tekrar sarılmak için milyonlarca kez daha katlanırdım." Gobleni göğsüne sıkıca bastırdı.

Aris boğazındaki yumruyu yutarken Blythe'ı kendine çekti, ona sarıldı ve yüzünü saçlarına gömdü.

"Ben de yapardım, yaban gülü." Parmaklarını karısına doladı ve onu sıkıca tuttu. Buraya nasıl geldikleri önemli değildi. Çektiği acıyı ve kaybettikleri tüm zamanı unutabilirdi. Onun için hepsini unutacaktı. Çünkü sonunda Aris Dryden, istediği her şeye sahip olmuştu. Sonunda mutluydu. "Senin için ben de yapardım."

ON SEKİZ

SIGNA

Sylas, Signa'ya azarlanmış bir köpeği hatırlatıyordu. Başını karlara doğru eğmiş, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir av köpeği gibi görünüyordu. Onu takip eden gölgeler bile sanki onları yerde sürüklüyormuş gibi daha ağır görünüyordu.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye sordu sonunda Signa, aralarında büyüyen sessizliği hiçe sayarak. Sylas başını kaldırdı, koyu gri gözleriyle ona baktı.

"Söylememi isteyeceğini sanmıyorum."

Signa homurdandı. "Sessiz kalmana izin vermek, bir şeyden paçayı sıyırmana izin vermek gibi olur."

Sylas'ın hafif iç çekişi, etraflarındaki ağaçlarda bir hışırtıya neden olunca, Signa buna dikkatini vermeden edemedi. Kasabaya doğru yürürken Sylas'ı göz ucuyla izledi, kızgınlığına rağmen onun sahip olduğu güce hayran kalıyordu. Omuzlarının kuvvetine ve geniş göğsüne ve Ay'ın parlaklığıyla yarışan bembeyaz saçlarına...

"Kardeşini bu ruhlara kasten mi yönlendirdin, Sylas?" diye sordu, kendini toparlayarak. "Bir şaka mıydı? Onunla dalga mı geçiyordun?"

"Bununla hiçbir ilgisi yok," diye ısrar etti. "Orada olduklarını *biliyordum* ama Aris ve Blythe burayı sevdiler ve ruhlar zararsız görünüyorlardı."

"Zararsız mı?" diye sordu. "Hiçbir ruh *zararsız* değildir. Sen ve ben bunu herkesten daha iyi biliyoruz." Sylas'ın bu kadar pervasız davranışı normal değildi. "Ne düşünüyordun?"

"Son zamanlarda çok sıkıldığını *düşünüyordum*, Signa." Parmaklarını geçirdiği saçlarının uçlarını hafifçe çekti. "Her açıdan düşünmediğimi kabul ediyorum ama seni malikânede dolaşırken, bir kitabı okumaya başladıktan sonra onu kenara atıp başka bir kitaba geçmeni izledim. Zamanını dolduracak bir şeye ihtiyacın var gibi görünüyordu ve ben de sana bunu vermek istedim."

Signa yürümeyi kesti, ona döndü, yanakları kızarmıştı. Onun böyle bir şeyi fark etmesini beklemiyordu. "Bizi bu ruhlara bilerek mi yönlendirdin?"

"Senin için tüm parçaları bir araya getirdim," diye fısıldadı. "Bu kasaba, olanları anlaman için ihtiyacın olan tüm ipuçlarını barındırıyordu. Bunu çözüp o ruhlara yardım edebileceğini biliyordum."

Wisteria'da geçirdiği son birkaç günü düşünürken zihni hızla çalıştı. "Mezara birinin gelmesini günlerce bekleyeceğimi sanıyordum ama Jules çok çabuk geldi..." Signa, Ölüm Meleği'ne bakarak bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Bu senin marifetin miydi?"

Sylas, yürürken botlarına bakarak karları sıyırdı. "Hava bu kadar soğukken o kadar uzun süre beklemeni istemedim. Bunların hepsi sana bir hediye olarak düşünülmüştü. Sadece senin çözebileceğin bir gizem, senin yardımına ihtiyaç duyan insanlarla üstelik. Ama Aris ve Blythe'ı tehlikeye atmanın aptalca olduğunu şimdi anlıyorum."

Signa başını salladı ama düşünürken sessiz kaldı. Sylas'ın onu ne kadar iyi tanıdığını fark etmek onu şaşırtmıştı. Zamanlama korkunç derecede yanlıştı, evet ama hayatında bir şeylerin eksik olduğunu hissederek sıkıldığını düşünmekte haklıydı. Bu yeni gizemin, önceden var olan boşluğu ne kadar

mükemmel bir şekilde doldurduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Signa, başını gökyüzüne doğru kaldırarak gülmeye başladı. Gözlerinde biriken gözyaşlarını aceleyle sildi.

Sylas başını ona doğru çevirdi ama Signa parmak uçlarına yükselip onu öptüğünde soru sorma şansı olmadı.

"Sen bir aptalsın," dedi kocasının dudaklarının arasında ama yine de gülümsedi. "Tıpkı kardeşin gibi. Bir daha asla böyle bir şey yapma. Anladın mı? Eğer başka bir gizemi çözmek istiyorsak bunu birlikte yapmalıyız."

Azrail'in gölgesi içgüdüsel olarak Signa'nın etrafını sardı. Bir kolunu Signa'nın beline, diğerini boynuna dolayarak onu kendine doğru çekti. "Dersimi aldım. Bu... pişmanlık duyduğum bir karardı. Özellikle de seyahatteyken."

"Bu arada ne yapıyordun?" diye üsteledi. "Wisteria'da değilsen, neredeydin? Bu da senin planının bir parçası mıydı?"

"Sana çözülmüş bir gizemi öylece versem senin için bu kadar tatmin edici olmazdı," dedi. "Ama sadece bununla meşgul değildim. Blythe beni başka bir göreve gönderdi."

Signa kaşlarını kaldırdı. "Ne görevi?"

"Yarın öğreneceksin... ama bu yüzden evimiz daha da kötü bir hâle gelirse bana çok kızma. Ben yokken şu anda çalışma odamda kilitli duruyor."

"*Öyle mi?* Noel'i ille de zorlaştıracaksın, değil mi?" Aradan geçen bunca yıla rağmen onun gülüşünün kendisinde yarattığı hisler korkutucu derecede güçlüydü. Bu hisler Signa'nın tüm benliğinde yankılanıyor, onu en hassas yerinden vuruyor; dizlerini titretecek ve içini ısıtacak kadar derin bir sarsıntı yaratıyordu.

Signa, Sylas yanında olduğu için mutluydu ve bunu uzun bir öpücükle ifade etti. Sylas da tereddüt etmeden ona karşılık verdi. Kolları Signa'yı sıkıca sardı ve kısa süre sonra Signa, Sylas'ın dudakları çenesine doğru inerken ormanın derinliklerine doğru itilmeye izin verdi. Boynu. Köprücük kemiği. Sylas, şiddetli açlığıyla onu yutuyordu.

"Beni özledin mi, Küçük Kuş?" diye alay etti Sylas, daha da aşağıya doğru kayarak.

Diğerleri ne kadar şikâyet etse de Sylas'ın çoğu insan tarafından görülememesinin kesinlikle avantajları vardı. Yıllar boyunca bu, yapmamaları gereken birçok şeyi yapmalarını sağlamıştı ve Sylas bu listeye bir yenisini daha eklemek için sabırsızlanıyor gibiydi.

Dizlerinin üzerine çöktü, gölgeleri eteğinin altına süzülerek bacağını okşadı.

Signa'nın nefesi kesildi ve Sylas eteği kaldırıp tamamen açmadan önce etrafına gizlice bakarak kimse olup olmadığını kontrol etti.

"Ne yapıyorsun?" diye ona fısıldadı Signa ama itirazı pek içten değildi. "Çalışmamız gerekiyor."

"Birkaç dakika sonra çalışacağız."

Parmak uçlarının okşayarak çoraplarını aşağıya doğru kaydırmasıyla Signa titredi. Eğer biri onlara rastlarsa Signa tek başına, bir ağacın kabuğuna yaslanmış gibi görünecekti. O eteklerin altında bir adamın saklandığını, adamın gölgeleri onu takip ederken kalçalarını öptüğünü kimse bilemezdi.

Signa, gölgeler onu baştan çıkarmaya başladığında, nefesini tutarak içinden küfretti. Bir an sonra, kocası vücuduna dokunduğunda, ağzını kapattı. Çok belli olmadan tutunacak bir şey arıyordu. Bir dal, biraz kar... Artık ne olursa. Gölgeler daha da derinleşip alaycı ve acımasız bir hâlde onu sarmaladıkça nefesi hızlandı. Adamın her dokunuşu, içinden geçen bir sıcaklık dalgası daha yaratıyordu. Onun dışında ve onun içinden çıkardığı istek dışında başka bir şey düşünmesini imkânsız hâle getiriyordu. Signa eteğinin bir kısmını avuçladı, ağzından

kaçmak üzere olan iniltiyi yutarken parmak eklemleri beyazladı.

Endişelenmene gerek yok, Signa. Adamın sözleri zihnini okşadı. *Burada bizi kimse göremez.*

Isı, her türlü mantıklı düşünceyi yakıp yok edene kadar keskin ve yakıcı bir şekilde içini sardı. Sonunda onun dokunuşlarıyla titredi, başı ağaca yaslandı ve gevşerken nefesi kesildi.

Sylas oyalanarak tenine yavaşça öpücükler kondurdu.

"Etraf temiz mi?" diye alay ettiğinde, Signa nefes nefese bir kahkaha attı.

"Temiz."

Bir an sonra Sylas yavaşça ondan uzaklaştı. Gölgesi, sanki ona *sonra* daha fazlasının olacağını söylemek istercesine hâlâ Signa'nın vücudunda geziniyordu. Signa, daha sonra olacakların *şimdi* olmaması için kendini zorla ondan uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Foxglove'a dönmeyi iple çekiyorum," diye mırıldandı, Sylas'ın elini tutarak.

Hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu, nefesi kesilmişti ve yüzünün kızarmış olduğuna emindi. Tanrım, saçında bir dal mı vardı? Hızla saçını taradı. "Artık dikkatini topla, Sylas. Temizlememiz gereken bir dağınıklık var."

"Elbette," diye kabul etti sırıtarak. "Söz veriyorum, artık dikkatimi toplayacağım."

Elijah seyirci toplarken Blythe ve Aris, Wisteria'yı baleye hazırlamaya yardım ediyordu. Signa'nın ise tek bir görevi vardı fakat ne yazık ki bunu başarabileceğinden emin değildi.

Sylas onu açık bir alanda bulunan küçük bir kulübeye götürmüştü. Burası, mevsimsel dekorasyonun en ufak bir izinin bile olmadığı, sıradan ve basit bir yerdi.

"Buranın doğru ev olduğundan emin misin?" diye sordu Signa. Eve çıkan karlı merdivenlerde durmuş, kapıyı çalmakta tereddüt ediyordu.

Sylas, etrafı gözleriyle tararken çok daha kendinden emin bir şekilde yanına geldi. "Eminim. İçeride olmalı."

Signa başını salladı ve dikkatini başka yöne çekmek için elbisesini düzeltti. Koyu zeytin rengi, yüksek yakalı yünlü bir elbise giymişti ve üzerine birkaç ton daha koyu bir palto almıştı. Bütün gün bu merdivenlerde durabilecek kadar sıcak giyinmişti. Ama ne yazık ki zamanları kısıtlıydı.

Signa, eldivenli parmaklarını sıkıca kapadı ve uzun bir nefes aldıktan sonra kendini zorlayarak ahşap kapıyı çaldı.

Acı verici derecede uzun bir dakika, ardından bir dakika daha sessizce bekledi ama yine de kimse kapıya gelmedi.

"İçeride olduğundan emin misin?" diye sordu Sylas'a, ki o da kulübeye kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Evet, içeride. Hayatta ve iyi."

Signa, diğer taraftan birtakım sesler duyduğunu sandı. Yine de pencereye geçmeden önce bir kez daha kapıyı çaldı. Parmak uçlarına yükseldi, camdaki karları temizledi ve içeriye bakmak için cama yapıştı.

Jules, küçük bir şöminenin yanında tek başına oturmuş, bir bardak viski içiyordu. Bunun için biraz erkendi.

Signa'nın kapıyı çalmasını kasten görmezden geldi ve Signa evini daha iyi görebilmek için gizlice bakarken yüzünü ona çevirdi. Sıcak ahşap mobilyalar ve taş zeminle tasarlanmış sade bir yerdi burası. Dekorasyon yoktu, gururla sergilenen ağaçlar ya da çelenkler yoktu, pencereden içeriye yayılan lezzetli yemeklerin sıcak kokuları da yoktu.

Noel arifesiydi ve adam fazlasıyla sefil görünüyordu.

"Jules!" Signa bu sefer pencereye tıklattı. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var! Lütfen kapıya gelir misin?"

Jules omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı, bardağını viskiyle doldurdu ve onu görmezden gelmeye devam etti.

Signa pencereden aşağı indi ve Sylas'tan destek beklercesine ona baktı.

"Bazı insanlar burnunun dibinde olanı görmekten çok korkuyor," diye mırıldandı Signa ve kollarındaki karları silkeledi.

"Öyleyse neden onu zorlamıyorsun?" Sylas'ın gözlerinde, etrafını saran gölgelerle birlikte meraklı bir parıltı vardı. Bu parıltılar artık daha gururlu, daha büyük ve baskıcı görünüyordu. Signa onları izlerken dudaklarını birbirine bastırdı.

"Onu zorlamak mı?" diye tekrarladı. "Nasıl?"

"Birinin senin özel olduğunu görmesini istiyorsan, Küçük Kuş, bunu ona kanıtlamalısın."

Signa tekrar pencereye ve buzlu camlardan sızan ateşin ışığına baktı. "Peki ama yardımına ihtiyacım olacak."

Sylas gülümsedi. Signa bir kere daha kapıyı çaldığında, Jules'un kapıyı açmasını beklemedi. Bunun yerine Sylas duvarlardan geçerek kapıyı içeriden açtı.

Signa fırtına gibi içeri girince Jules ayağa fırladı. Rüzgârda uçuşan saçları ve soğuktan çatlamış pembe teniyle, Signa hissettiği kadar korkutucu görünüyordu.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu Jules ama Signa bu soruyu duymazdan geldi.

"Sana söylediklerime inanmadığını biliyorum ama geçen gün söylediklerim doğruydu." Bir adım daha ileri attı, Jules duvara doğru geri çekildi ama Signa sadece ateşe yaklaşmaya çalışıyordu. Ateşin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Tiyatronun eskiden bulunduğu arazide ruhlar var ve senin yardımın olmadan öteki tarafa geçemiyorlar," dedi adama, ateşin yanında ısınmanın pek de tehditkâr bir şey olmadığını düşünse de pek umursamıyordu. "Odette'in senin için önemli olduğunu, onu sevdiğini söylemiştin. Ama o kadın artık bir ruh ve bana güvenmezsen sonsuza kadar acı çekmeye mahkûm kalacak."

"Sen bir cadısın!" diye çıkıştı Jules. Fal taşı gibi açılan gözleri korku içinde, ateşin ışığında parıldıyordu.

"O kelimeden gerçekten nefret ediyorum." Sylas'a gizlice başını salladı ve bir saniye sonra odada güçlü bir rüzgâr esti. Jules kendini duvara daha da

yaklaştırdı ve Signa'nın çözmeye tenezzül etmediği kelimeler mırıldandı.

Tüm bunlar çok abartılıydı ve Blythe'ın çok hoşuna gidecek bir gösteriydi. Signa elbette kendi güçlerini kullanabilirdi. Gerçi bugün ölmek istemiyordu. Ayrıca, Azrail formundayken Jules ile konuşamayacağını da unutmamak gerekiyordu. Sylas'ın yanında olması işleri kolaylaştırıyordu ama Sylas bu durumdan gereğinden fazla keyif alıyordu. Kendine gölgelerden bir kanepe yapmış ve şöminenin önünde rüzgârı üfleyerek uzanıyordu. Rüzgâr eskisinden daha güçlü bir şekilde savrulduğunda sırıtıyordu. Öyle güçlüydü ki Jules dizlerinin üzerine çöktü, Signa ise eteğindeki közleri silkeliyordu.

Dikkat et, Sylas. Onu bizim tarafımıza çekmeye çalışıyoruz, kalp krizi geçirmesine neden olmaya değil.

Özür dilerim. Sana karşı konuşma şeklini beğenmedim, dedi. Sylas uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi: *Biliyorsun, ölse sana daha çabuk inanırdı...*

Signa, kendini ve Sylas'ı Foxglove'dan daha sık uzaklaştırmayı kafasına not etti. Şakaları komik olmaktan çok uzaktı ve karanlık bir hâl almaya başlamıştı.

Signa ayağa kalktı ve titreyerek duran Jules'a, sanki korkmuş bir hayvanmış gibi yaklaştı. Yanına

çömelerek kibarca elini uzattı. "Sana zarar vermeye gelmedim, Jules. Sadece bana inanmanı istiyorum. Ruhları görebiliyorum ama cadı değilim."

"Gerçekten oradalar mı?" Elini henüz tutmadan öylece bakakaldı. "Bütün arkadaşlarım... hâlâ o yerde sıkışıp kalmış durumdalar mı?"

"Korkarım öyleler. İnanıyorum ki çoğunun geçişine yardım etmek üzereyiz ama Odette... Ona sadece senin yardım edebileceğinden ve eğer yapmazsan onu kurtarma şansımızı kaybedeceğimizden korkuyorum."

Adamın çenesi titredi, gözleri Signa'ya değil, onun arkasında yanan ateşe odaklandı. Zayıf bir sesle konuştu: "Ne yapmam gerekiyor?"

Signa'nın dizlerinin bağı çözülse de şimdilik elini adamın omzuna koymakla yetindi ve bildiği gerçeği söyledi: "Kulağa saçma gelebilir ama dans etmen gerekecek."

ON DOKUZ

SIGNA

Noel arifesinin öğleden sonrasında herkes Wisteria Bahçeleri'ne geri dönmüştü. Elijah, misafirlerin akşam saatlerinde geleceğine emindi. Aralarından en neşeli olanın kasaba halkını davet etmesi mantıklıydı ancak kimse gelmezse Aris, onları getirmek için gerekli olan her türlü büyüyü kullanmaya karar vermişti.

"Zaten onların düşüncelerini bulanıklaştırmam gerekecek," dedi. "Tüm kasabayı uçan kostümleri izlemeye davet edip her şey iyi ve normalmiş gibi davranamayız."

Signa iç geçirdi. Bu, umduğundan çok daha karmaşıktı. Aris'le birlikte bunu kendi başlarına çözmeye çalışmış olmaları şaşırtıcıydı.

Signa, eskiden Wisteria'nın kütüphanesi olan odada daireler çizerek dolaştı. Bütün malikâneyi o gece için bir tiyatroya dönüştürmüşlerdi ve etrafındaki ruhlar heyecandan âdeta vızıldıyordu. Artık duvardan duvara zıplamıyor, kaosun tadını çıkarmıyorlardı. Etraflarında tiyatro olması, ruhlara bir aidiyet duygusu vermiş ve onları sakinleştirmiş gibiydi. Birbirlerine fısıldayarak perdelerin altından seyircileri görmek için ileri geri uçuyorlardı. Bale eğitmeni, çok yaklaştıklarında onlara sertçe çıkışıyordu.

"Gösteri başlamadan önce seyircilerin sizi görmesine asla izin vermeyin," diye talimat verdi. *"Bu, gizemi bozar."*

Ne var ki Blythe bu kurala uymadı. Kısa bir süre sonra sahne kapısından içeri girerek geniş bir gülümsemeyle ve son derece gururlu bir şekilde ortaya çıktı. "İnsanlar gelmeye başladı," diye duyurdu. "En az iki düzine kişi yerlerine oturdu bile ve hepsinin zevki harika. Herkes dekora hayran kaldı."

Onların arkasında bir yerlerde Aris iç geçirdi. Seyircilerin her biri onun için daha fazla iş anlamına geliyordu ancak bu aynı zamanda ruhların bu performanstan memnun kalıp öbür dünyaya geçebilme şansının daha yüksek olduğu anlamına da geliyordu.

"Bu gece buraya neden geldiklerini sanacaklar?" diye fısıldadı Blythe, Aris'e yaklaşarak.

"Onları, bolca şenlikli bir gösteri sergilediğimize inandıracağım. Belki de Blythe adında güzel bir prensesin, sevimli orman hayvanlarıyla arkadaş olmaya çalışıp yakındaki yetimhaneye hediye götürmek için onların yardımını aldığı bir hikâye olur. Kötü karakter, Noel ruhuna inanmayan Signa Sorrow adında kıkırdayan bir cadı olur. Blythe, en yüksek kulenin en üst katına hapsedilir ve onu sadece Aris adında yakışıklı bir prens kurtarabilir. Prens, cadıyı öldürmeye yardım eder ve..."

Aris'in ağzına aniden yosun tadı geldi ve sözlerini kesti: "Blythe, Signa'ya Noel'in neşesini göstermeye yardım ederek kendini kurtarır. Çünkü cadı sadece yalnızdı ve yanlış anlaşıldığı için başkalarının mutlu olduğunu görmek ona acı veriyordu. Ama ikisi arkadaş olurlar ve birlikte Noel'i kurtarırlar!"

"Bu hikâyede Noel ne zaman tehlikeye girdi ki?" Sylas, karanlıktan çıkıp onlara doğru birkaç uzun adım attı, botları ses çıkarmıyordu.

Blythe ona doğru dönerek kaşlarını çattı. "Hikâye sürükleyici olduğu sürece olay örgüsünde boşluklar olması önemli değil."

Signa homurdandı, konuşmaya katılmak için dikkati fazla dağılmıştı. Perdeleri biraz aralayıp

içeriye bakmaya başladı, her koltuğun dolduğunu görmek onu rahatlatmalı mı yoksa tedirgin mi etmeliydi, bilmiyordu. Bale eğitmeni, Signa'ya sertçe seslendiğinde Signa geri çekildi.

"*Gizem!*" diye bağırdı kadın. "*İllüzyonu sürdürmeliyiz.*"

Signa, bale eğitmenini endişeleriyle baş başa bırakarak uzaklaştı. Birkaç saat sonra bu karmaşa nihayet sona erecekti. Sadece ruhların uslu durması ve Signa'nın seyircilerden kimsenin tehlikeye girmediğinden emin olması gerekiyordu.

"Her şey yoluna girecek." Ölüm arkasından yaklaşmış, başparmağıyla bileğini okşuyordu. Bu, nefes almasını kolaylaştırdı ancak gösteri bitene kadar hiçbir şey onu rahatlatamazdı.

Elijah, sahne arkasına başını uzatarak, "Kapıları kapatıyorum," diye uyardı. "Beş dakikanız var, yerlerinize geçin."

Signa başını salladı, gerçi bir şey söylemesine gerek yoktu. Bale eğitmeni dikkatle dinlemişti ve Elijah ortadan kaybolur kaybolmaz, dönüp ellerini havaya kaldırarak tüm dansçıların dikkatini çekti. Dansçılar sessizleşti, hareketsizce durup şahin gibi gözlerle onu izliyorlardı.

"*İşte o an geldi, millet. Beş dakika sonra yerlerinize geçin!*" Kaba aksanıyla konuşurken her bir dansçıyı

tek tek süzdü. Gözleri, umut dolu görünen Odette'e takıldığında ince dudaklarını büzdü: *"Jules'u gören var mı?"*

"Jules hazırlanıyor," diye yanıtladı Signa hemen. "Gidip onu getireyim."

Kadının yüzü gerildi. *"Peki ama çabuk ol."*

Signa, kadının sinir bozucu ses tonuna aldırış etmemeye çalışarak, geçici sahnenin arka kapısından çıkıp Jules'un Wisteria'nın salonunda volta attığı yere gitti. Yaşlı adam yüksek yakalı, boyun çizgisi ve manşetleri gümüş işlemeli, ipeksi gri bir kostüm giymişti. Kostümünün düğmeleri kar tanesi şeklindeydi ve yüzü, sahne ışıkları altında parıldaması için gümüş yaprak tozu ile boyanmıştı. Omuzlarında kışlık apoletler vardı, böylece sahneye çıktığında kahramanca bir figür çizecekti.

"Zamanı geldi," dedi ona Signa, sesini yumuşak tutarak. "Hazır mısın?"

Jules, yakasını düzelterek homurdandı: "Başka seçeneğim var mı?"

"Elbette var." Aris belki adamı zorlardı ama Signa bunu yapmayacaktı. "Korkuyorsun, biliyorum ama onlar bunca zamandır seni bekliyordu. Bunu kendine veda etme şansı vermek için yapmasan bile onlar için yap. Onlara hak ettikleri huzuru hediye edebilirsin." Bir adım öne çıktı ve elini uzattı.

Jules bir anlığına başka yere bakınca, Signa bunun onun için çok fazla olabileceğini fark edip paniğe kapıldı. Dönüp kaçabileceğini düşündü fakat bunun yerine Jules, yavaşça kızın elini tuttu.

"Beni onlara götür," diye fısıldayınca Signa onu içeri çekti.

Sahne arkası farklı bir dünyaydı, Jules bu dünyayı hayretle karşıladı. Önünde duran düzinelerce kostüme bakakaldı ve Signa'ya doğru sendeledi.

"Fikrimi değiştirdim," dedi boğuk bir sesle. "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin." Signa, fırtınadaki bir yaprak gibi titreyen adamı sakinleştirdi. "Zaten yaptın da. Hepsi orada, Jules."

"Tanrım." Adamın yüzü bembeyaz olmuştu. "Doğruymuş. Söylediğin her şey doğruymuş."

Signa'nın arkasındaki Odette sevinçle bir çığlık attı ve diğerlerini kenara iterek Jules'a doğru koştu. Bu defa Aris, ipliklerini kullanarak adamı sabit tuttu.

Jules, ruh ona doğru koşarken sadece Odette'in şeker pembesi elbisesini görebiliyordu ama gözleri sanki eriyip korkuyla dolmuş gibiydi, bayılmak üzereymiş gibi bakıyordu.

"Bu o," diye fısıldadı, ipliklere dayanarak daha dik durmaya çalıştı. "Değil mi?"

Odette de yaklaştığı adamı merak etmiş gibiydi, onun önünde süzülürken büyülenmiş bir şekilde aşağıya bakıyordu. Yüzünü incelemek için eğildi ve her ne kadar dokunamasa da Jules, sanki kadının ellerini cildinde gezdirdiğini hissedebiliyormuş gibi iç geçirdi. Odette uzun bir süre Jules'un gözlerinin içine baktıktan sonra gülümsedi.

"*Jules*," diye fısıldadı ve bu kelimeyle Signa, ruhun gözlerinde son birkaç gündür hiç görmediği bir netlik gördü. "*Eve döndün.*"

"Ne diyor?" diye sordu Jules, sesi hâlâ gergindi çünkü korku içini kemiriyordu. "Bana kızgın mı? Gitmemi istedi mi? O..." Elini Odette'in alnına öpücük kondurduğu yere kaldırdı. Hayalet, dokunuşuyla sakinleşince dudakları gevşedi.

"Geri döndüğüne sevindi," diye fısıldadı Signa. "Odette eve döndüğüne sevindi, Jules. Hepsi sevindi."

Ruhlar ikisini gözlemlemek için birbirlerinin üzerinden bakıyordu, geniş gülümsemeleri Signa'nın göğsünü mutlulukla doldurdu.

Bu, güçlerinin en sevdiği yanıydı. Yaptığı nankör işi bu kadar değerli kılan şey buydu. Ölüm, Yaşam veya Kader gibi net bir ünvanı olmayabilir ve nasıl var olduğunu tam olarak anlayamayabilirdi. Ama bir şey kesindi: Signa, tam olarak olması gereken yerdeydi ve yapması gereken işi yapıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Jules, gözyaşları yanaklarından parıldayan yıldızlar gibi akıyordu. "Hiçbirinize zarar vermek istemedim. Sana evlenme teklif edecektim, Odette."

"Biliyorum," diye fısıldadı, Signa da aynı sözleri yüksek sesle tekrarladı. *"Ve ben de 'evet' diyecektim."*

Aris, böyle duygusal bir karmaşaya hiç hazırlıklı olmadığı için geri çekilmişti. Blythe ise titreyen dudakları ve yanaklarından akan gözyaşlarıyla olanları izliyordu.

"Benimle dans et," diye fısıldadı Odette, Jules'a soluk, yarı saydam elini uzattı. *"Son bir kez daha partnerim ol."*

Jules'un tercümeye ihtiyacı yoktu. Odette ona uzandığında, parmaklarını onun koluna doladı ve çenesini dik, sırtını düz tutarak onu takip etti. Sahneye çıktıklarında Jules, yirmi yaş daha genç görünüyordu.

"Herkes yerlerine!" Bale eğitmeni, Jules ve Odette'in merkezde olduğunu görünce herkesin hazır olduğundan emin olmak için telaş içinde bağırdı: *"Yerlerinize!"*

Jules pozisyonunu alırken Odette, parmak uçlarına yükseldi. Sanki son provasından bu yana sadece birkaç gün geçmiş gibi dansı hatırlıyor gibiydi. Gözlerini kapattı, çenesini kaldırdı ve gösteri başladı.

Kadife perdeler yumuşak bir hışırtı ile açıldı ve Blythe'ın muhteşem sahnesini ortaya çıkardı. Sahne, dansçılara yansıyan ışıkların ruhani parıltısıyla süslenmişti. Aris'in büyüsüne kapılan seyirciler, orkestranın gizli bölümünden yükselen ilk notaları ile koltuklarında öne doğru eğildiler.

Jules sahnenin ortasında dik duruyordu. Artık yaşlı bir adamdı, yıllar önce bu gösterinin bir parçası olan gençlikten çok uzaktaydı ama yine de Odette'in rehberliğinde ayakları üzerinde çevik bir şekilde hareket ediyordu. Odette artık süzülmüyordu, parmak uçlarını yere sağlam bir şekilde basıyordu. Hareketleri o kadar zarifti ki sanki hava onun emrine boyun eğiyor gibiydi. Her dönüş, her yükseliş, bedenleriyle örülmüş bir hikâye gibiydi. Jules gururlu ve asil bir şekilde onun etrafında dönüyordu.

Müzik yükselmeye devam ederken diğer ruhlar gölgelerden süzülerek ortaya çıkıp Jules ve Odette'in etrafında kış rüzgârı gibi hareket etmeye başladı. Bedenleri gümüş ve buz tonlarında parıldıyordu. Kostümleri her dönüşte dalgalanıyor, ışıkta parıldayan sessiz ayakları zeminde mükemmel bir uyum içinde kayıyordu. Onları perdenin arkasından izleyen Signa nefesini tutmuş, gözlerini başka yöne çeviremeden kumaşı parmaklarıyla sıkıca tutuyordu.

Seyirciler bir gösteri izliyor olabilirdi ama o, bir vedayı izliyordu.

Odette'in yüzünde Jules'un göremeyeceği bir hassasiyet parlıyordu, yine de Signa tüm varlığıyla Jules'un bunu hissedebilmesini umdu.

Blythe, diğerleri gibi sadece dönen kostümleri ve güzel ışıkları görebiliyordu ama bu ikilinin dansının son aşamalarını büyük bir ilgiyle izlemeye başladı.

Jules, Odette'i kollarının arasına aldı ve bir an için tüm dünya nefesini tuttu.

Odette'in elleri Jules'un göğsüne kaydığında kadının vücudu parıldıyordu. Gözlerindeki gözyaşları artık kanlı değildi. Jules, silüeti bulanıklaşan kadını sanki bunu hissedebiliyormuş gibi daha da sıkı tuttu.

Signa'nın onun sesindeki çaresizliğini duyabileceği kadar yüksek sesle, "Odette?" diye fısıldadı Jules. Oysa Odette, yeniden bir araya geldiklerinden beri yüzünde olan aynı yumuşak, sakin gülümsemeyi gösteriyordu. Jules, Odette'i yere indirirken ona sarıldı ve eğilerek dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. Sonra son bir zarif dönüşle onu bıraktı.

Vücudu binlerce küçük, uçup giden parçaya ayrıldı ve kostümü yere düştü. Solan vücudu artık onu tutamıyordu. Diğer ruhlar da aynı şeyi yaşamaya başlamıştı, her biri son performanslarını sergilerken tek tek soluyordu.

Signa'nın gerisinde bulunan Sylas, harekete geçmeye başlamıştı. Zamanı gelmişti.

Jules, eli hâlâ Odette'in birkaç saniye önce durduğu yere doğru kaldırılmış hâlde sendeleyerek ilerledi. Nefes nefese, yere düşen elbisesine bakıyordu. Signa'nın duymadığı sözler fısıldadı. Signa'ya ait olmayan ama Odette'i titretmeye yetecek sözler. Odette, kanatları açık bir şekilde bekleyen Sylas'a dönerek ona hafifçe başını salladı.

Müzik tekrar doruğa ulaştı ve o son görkemli noktada Azrail, salınan ruhların arasına çıktı. Ruhlar artık onu tüm netliğiyle görebiliyor, gözlerindeki pus dağılıyordu. Ellerini ona doğru uzattılar. Ölüm onlara öte dünyaya giden yolu gösterirken bedenleri bu dünyadan ardı ardına yok olup gidiyordu.

Müzik sustu, sahne ışıkları karardı ve Jules sahnenin ortasında tek başına kaldı. Gözleri yaşlıydı, göğsü hıçkırıklarla inip kalkıyordu ama yüzü... yüzü huzurla doluydu.

Ancak o zaman, hâlâ Aris'in büyüsü altında olan seyirciler koltuklarından kalkıp alkışlamaya başladı. Ve tüm grubunun ağırlığını omuzlarında taşıyan Jules, son selamını verdi.

YİRMİ

ÖLÜM

Ölüm, ruhları öteki dünyaya geçirme işinden zevk alıyordu. Onlar ruh köprüsünde ilk adımlarını atarken tüm korku ve endişelerinin eriyip gitmesini, yerini onları bekleyen sonsuz olasılıklara bırakmasını sessiz bir seyirci olarak izlemekten keyif alıyordu.

Yeniden doğmayı mı seçeceklerdi? Yoksa sevdikleriyle birlikte yaşamak için öteki dünyaya mı yol alacaklardı? Ruhların yeni yaşantılarına geçmelerini izlemek kadar onu rahatlatan çok az şey vardı çünkü o birkaç değerli anda ruhlar, Ölüm'ü artık düşman olarak değil, sınırsız harikalara doğru yol gösteren rehberleri olarak görüyorlardı.

Ölüm, o köprünün yanında saatlerce durup her ruhun karşıya geçmesini izleyebilirdi. Ama bilhassa görmek istediği bir ruh vardı. Bu tatil sezonunda yeterince vakit geçirememiş olduğu bir ruh.

Ölüm, o akşam geç vakitte Wisteria'ya döndü. Herkesin uyanık olması gereken saati çoktan geçmişken Signa ile paylaşacağı odaya girdi. Odaya ilk kez giriyordu ve bu nedenle, havayı dolduran karanfil ve tarçın kokusunu tadarak zencefilli kapısını inceledi. Sonra onu bekleyen yumuşak yatağa baktı.

İçerisi boştu.

Ölüm, bitişikteki oturma odasını ve banyoyu kontrol etti ama Signa hiçbirinde yoktu. Wisteria'nın duvarları içinde onun varlığını hiç hissedemiyordu. Orada olduğunun tek işareti, rüzgârla uçuşan perdelerle kaplı açık bir pencere ve camı tırnakları gibi sıyıran çıplak dallardı. Ölüm, pencereyi kapatmak için harekete geçti ama pencere pervazının üzerinde dolgun bir belladonna olduğunu gördü. Meyveyi alıp parmakları arasında yuvarlarken önündeki karanlığı inceledi. Uzaklarda bir lambanın ışığı titriyordu.

Sen misin, Küçük Kuş? Gözlerini, sanki onu çağırır gibi duran, gecenin derinliklerindeki silüete dikti. Şeklini tam olarak seçemiyordu ama zihninin bir köşesinde Signa'nın neşesini hissetti.

Neden gelip öğrenmiyorsun? Signa'nın sesi, ruhuna merhem gibiydi. Tıpkı kuraklıkta gelen yağmur gibi hoş karşılanıyordu ama bu yeterli değildi. Ona dokunmak istiyordu. Yatağa kıvrılıp uyuyan bedeninin yanında dinlenmek istiyordu.

Ölüm, pencere pervazına kaydı ve gecenin karanlığına çıktı. Onu avlarken rüzgâr gibi hareket ediyordu. Ormanın zeminini kaplayan, dalların arasına dokunmuş bir karanlık gibiydi.

Uzun süre avlanmasına gerek kalmadı. Signa onu bir açıklıkta bekliyordu, başı geriye doğru eğilmişti ve soluk teni gümüş ay ışığını içine çekiyordu. Ay, Signa'yı tıpkı Ölüm'ü karşıladığı gibi karşılamıştı. Gece ise onu kucaklarken övgülerini sunuyordu.

Elini kocasına uzattığında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Signa'nın üzerinde, Sylas'ın göğsünü sıkıştıran bir elbise vardı. Kan kadar cesur, göz yoran süslerden ve ışıltılardan arındırılmış özel tasarım bir elbiseydi.

Bu, yıllar önce Ölüm'ün ona hediye ettiği elbiseydi. Bu elbiseyi tekrar üzerinde görmek, onu ilk giydiği zamankinden daha fazla şaşkına çevirdi.

Signa çok güzeldi, onun aşkıydı. Bakma şerefine nail olduğu en mükemmel yaratıktı. Ah, ne kadar çok yol katetmişlerdi.

O zamanlar ona bu elbiseyi verdiğinde, Ölüm sadece onun kabul etmesini ummuştu. Bir gün onun dokunuşunu hoş karşılayacağını, hatta onun onun dokunuşunu arzuladığı gibi arzulayacağını ummuştu. Ve şimdi, onca yıl sonra, hayallerinin gerçeğe dönüştüğünü kendisine bakan gözlerde görüyordu.

Signa onundu, tıpkı onun da her zaman Signa'nın olacağı gibi. Dünya onları kendine katana ve bu dünyadan ayrılana kadar Ölüm onu, onun anlayabileceğinden çok daha fazla sevecekti.

Onca yıl yalnız kalmış, onu anlayabilecek, hatta dokunuşunu paylaşabilecek tek bir ruh arzulamıştı. Ancak Sylas, sonunda Signa'ya kavuşacağını bildiği sürece yaşadığı hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Signa, karla değil, yabani çiçeklerle kaplı bir açıklıkta duruyordu. Kurtboğan ve kadife çiçekleri... Elbisesinin eteğine değen yüksükotu ve çobanpüskülü, rengârenk bir gökkuşağı oluşturuyordu. İlk dans ettikleri gece Blythe'ın ona hediye ettiği yaldızlı maskeyi takıyordu. Ölüm, eldiven giymemiş elini kızın yanağına dokundurarak maskeyi çıkardı. Blythe ve Kader'in yıllar önce yaptıkları anlaşma, Ölüm'ün başına gelebilecek en iyi şeydi. Artık onu öpmek istediğinde Signa'nın hayatını çalmadan ona dokunabilmesinin tek nedeni buydu. Onu kucaklayabilmesinin de.

Artık rahatça ikisini de yapabiliyordu, mükemmel dudaklarına bir öpücük kondururken onun sıcaklığını kendine doğru çekebiliyordu.

"Yıldızlar bile sana boyun eğmeli," diye fısıldadı Signa'nın tenine. "Çünkü sen bu dünyaya ayak basmış en parlak yaratıksın."

Signa elini onun eline aldı ve memnuniyetle iç geçirdi. "Blythe bahçeye yardım etti. Aynı şey olmadığını biliyorum ama sanırım Aris'in geri dönmesi beni eskiye götürdü. Bu yılki hediyen olarak, ilk dans ettiğimiz geceyi yeniden yaratmak istedim."

"Bana âşık olduğun geceyi mi kastediyorsun?" diye alay etti Sylas, elini beline koyarak.

Signa onun dokunuşuna yaslandı. "Kesinlikle o geceyi kastediyorum." Uzun kirpiklerinin altından ona bakıyordu ve eğer Ölüm'ün hâlihazırda kalbi atıyor olsaydı, tam o anda durmuş olurdu..

"Oldukça uzun bir yolculuk oldu, değil mi?" Başını onun göğsüne yaslarken sesinde rüya gibi bir ton vardı. "İlk dans ettiğimiz o gece... sanki asırlar önceymiş gibi geliyor. Zaman ne kadar da çabuk geçiyor."

Belki Signa için zaman gerçekten hızlı geçmişti ama Ölüm ona, birlikte geçirdikleri bu yılların dakikalar gibi geçtiğini söylemek istiyordu. Her sabah Signa'nın üzerinde yalnızca bornozuyla ve

terlikleriyle yatak odasından çıkışını izleyebilmek için bile olsa, ölümsüz olmasından dolayı mutlu olduğunu söylemek istiyordu. Foxglove'un ruhlarıyla atışmasını sonsuza kadar izleyebileceğini ve akşamları şöminenin başında kıvrılıp yatarken onu sarabileceğini söylemek istiyordu.

Basit bir hayattı ama onun her zaman istediği tek şey buydu. Ve seçim ona kalsaydı, Ölüm'ün milyonlarca kez daha mutlu bir şekilde yeniden yaşayacağı bir hayattı.

"Birlikte geçirdiğimiz hayatı hiçbir şeye değişmem," dedi ve onu dansa kaldırmadan önce başının üstüne bir öpücük kondurdu. Her adımda Ölüm'ün etrafındaki gölgeler koyulaştı, sade siyah gömleği saf oniks bir takım elbiseyle yer değiştirdi. Yaldızlı kol düğmeleri ve gölgelerden oluşan bir maske belirdi.

Bu, Signa'yı ilk kez kollarında tuttuğu gece giydiği kıyafetti ve onu giymek bile Ölüm'ü daha da duygusal hissettiriyordu. Gerçekten uzun bir yol katetmişlerdi: cinayetler ve gizemler, ölümler ve kalp kırıklıkları ve yeni başlangıçlar...

Signa, "Bizim için bundan sonra ne olacağını hiç merak ediyor musun?" diye fısıldadı. Sesi göğsünde bir gıdıklanma gibi hissettirdi.

Ölüm, bu soruyu düşünmek için zaman kaybetmedi. "Bundan sonra ne olacağı umurumda değil

çünkü sen bana hayal edebileceğimden çok daha fazlasını verdin. Bana gölgelerin ötesinde bir hayat verdin, Küçük Kuş. Ve artık ne olursa olsun, birlikte üstesinden geleceğimizi biliyorum."

Signa başını kaldırıp Ölüm'ün bakışlarına karşılık verdi ve ona daha da yaklaştı. Çok geçmeden Ölüm, sanki dünyanın geri kalanı eriyip gidiyormuş gibi hissetti.

Signa dudaklarında bir gülümsemeyle, "Birlikte," diye tekrarladı. "Her zaman."

Sonra Ölüm onu öptü. Sayısız ömrünü karanlıkta geçirmiş ve sonunda ışığa geri dönmüş bir adam gibi öptü.

"Mutlu Noeller, Signa," diye fısıldadı dudaklarının arasında.

Signa da gülümsedi ve ona sıkıca sarıldı. "Mutlu Noeller, Sylas."

Kar yığınlarıyla çevrili, buzla kaplı çiçeklerin üzerinde Ölüm ve gelini dans ettiler. Gece, etraflarını sardı ve ikisinin de bir daha asla dünyayla tek başına yüzleşmeyeceklerine, ne olursa olsun sonsuza kadar birlikte olacaklarına dair söz verdi.

YİRMİ BİR

BLYTHE

Ailesiyleyken yaşadığı Noeller hiçbir zaman Blythe'ın istediği gibi geçmemişti ama artık bunun ailesinin cazibesinin bir parçası olduğuna inanmaya başlamıştı.

Noel sabahı uyandığında yatağı boştu. Ev, sıcak çikolata ve zencefilli kurabiye kokuyordu. Blythe, yataktan âdeta fırladı, düğümlü saçlarını taramaya bile vakit bulamadan bornozunu giyip ailesinin yumuşak kahkahaları ve sohbetlerinin sesini takip ederek yemek odasına gitti. Önünde bir ziyafet vardı: haşlanmış yumurta ve trüf mantarı, Noel pudingi, tuzlu turtalar ve kızarmış sülün. Güneş, masanın arkasındaki buzlu pencere camından içeri

süzülüyor, portakal ve bal ile süslenmiş çörekleri neredeyse kutsal bir ışıkla parlatıyordu.

Elijah, güneşin arkasında, masanın başına oturmuştu. Aris sağında kahvesini yudumlarken, Signa solunda çöreklerine kalın bir tabaka krema sürüyordu. Sylas, Elijah'ın çay fincanını dolduruyordu. Blythe, babasının aile içinde Ölüm'ün varlığından biraz endişe duyduğunu biliyordu ancak ikisi doğrudan iletişim kuramasalar da Sylas'ı rahat ettirmek için elinden geleni yapıyordu.

Öte yandan Sylas, Elijah'la notlar aracılığıyla iletişim kurmak için büyük çaba sarf ediyordu, sanki o Signa'nın babasıymış gibi onu etkilemek istiyordu. Tam o anda bir kâğıt parçasına bir şeyler karaladı ve Elijah'ın önüne koydu. Elijah hızlıca okudu ve başını salladı.

"Yemeğim gayet iyi. Teşekkürler, Sylas."

Aris gözlerini devirdi. "Yalaka," diye mırıldandı, bir saniye sonra içtiği kahve gölgelerin neden olduğu bir patlamayla kucağına dökülünce öksürdü.

Aris, kardeşine ölümcül bir bakış atarken, "Senin yerinde olsam bugün bana nazik davranırdım," dedi Ölüm. "Sana en harika hediyeyi getirdim ve onu çok kolay bir şekilde geri gönderebilirim."

"Keşke geri göndersen," diye homurdandı Aris. Tüm bunlar olurken Blythe yemek odasına girdi.

"Kesinlikle gönderemezsin," dedi kocasının sandalyesinin arkasına geçerek. Sylas ona sorgulayan bir bakış attığında biraz gerildi. Başını salladı ve Sylas saniyeler içinde gözden kaybolduğunda kalbi hızla çarpmaya başladı.

Aris, kahve dökülen pantolununu sihirle değiştirdi ve sandalyesine yaslandı. Sanki sandalye onu tamamen yutarak bu hediye alışverişinden kurtaracakmış umuduyla bekliyordu. Signa, hiç durmadan yemeğe devam ederken muzip bir ifadeyle Elijah'a olanları anlatıyor, Elijah da gülmemeye çalışıyordu.

Sylas birkaç dakika sonra homurdanarak ve gömleğinde daha fazla yırtıkla geri döndü. Eldivenli elleriyle şişman siyah bir kediyi önünde tutuyordu. Hayvan tıslayarak, onu kontrol etmek için kullandığı gölgelere vuruyordu. Sylas boynuna güzel bir kırmızı fiyonk bağlamıştı, kedi de fiyonka pençelerini geçirmişti.

"Bu şey artık senin sorunun," dedi ve kediyi yere bıraktı. Kedi kolayca ayakları üzerinde durdu ve kendini silkeledi, boğazından düşük bir hırıltı çıkararak derin yeşil gözleriyle etrafı süzdü.

Aris, yaratığı daha iyi görebilmek için eğildi. "Bana bir kedi mi getirdin?" Gözlerini kısarak kahvesini bir kenara koydu. Kedinin bakışları ona döndü ama o anda garip bir şey oldu. Kedinin kabarık

tüyleri düzleşmeye başladı ve birkaç saniye önce gergin ve hırlayan bir hâldeyken, şimdi yavaşça Aris'e doğru ilerlemeye başladı. Kedi, Aris'in bacağından birkaç santim uzakta durup onu kokladı, sonra masayı sallayacak kadar yüksek bir sesle mırlayarak Aris'e sürtündü.

Aris'in vücudu kaskatı kesildi, her kasının hareketsiz kaldığını hissediyordu. Nefesi göğsünde takıldı ve titrek bir sesle Blythe'a sordu: "Artık evimizi sokak hayvanlarına mı açıyoruz?" Kedi mırlamayı bırakıp Aris'e miyavladı, Aris sertçe yutkundu. Gözleri kediden hiç ayrılmıyordu. Blythe, onun gördüğü şeyin ne olduğunu bildiğini anladı. Biliyordu ama inanmıyordu.

"Bu bir sokak kedisi değil." Kolunu Aris'in omzuna koydu ve sıkıca sıktı. "Sen bu canavara evini uzun zaman önce açtın, Aris."

Blythe o âna kadar Aris'in hiç bu kadar kırılgan olduğunu görmemişti. Kocası sandalyesinden gürültüyle kalkınca kediyi korkuttu. Kedi kaçamadan yanına çöktü ve onu kollarının arasına aldı.

"Beasty?" Aris, aniden sakinleşen kediyi bir çocukmuş gibi göğsüne yatırarak fısıldadı. Blythe, Aris'in vefatından sonra Beasty ile yakınlaşmıştı ancak kedi hâlâ Elijah'ı ve asıl sahibi olan Aris'i ona

tercih ediyordu. Aris gibi kediyi kucağına alsaydı kedinin, gözlerini oyacağından emindi.

Aris'in gözlerinde yaşlar vardı. Blythe'ın boğazını düğümleyen güzel, parlak gözyaşları... Kocasına uzandı, avucunu onun koluna koydu ve Beasty'nin yüzüne baktı. Kedi, Aris'in kollarında tamamen mutluydu, yarı kapalı gözleriyle ona yavaşça göz kırpıyordu.

"Nasıl?" Şafak kadar yumuşak bir sesle konuştu, sesi o kadar kırılgandı ki çatlayacak gibiydi. "O nasıl buraya geldi? Onu nasıl buldun?"

"Karın sayesinde," dedi Ölüm. Tüm gözler ona çevrildiğinde Blythe, midesinde bir karıncalanma hissetti.

"Sen bizi terk ettiğinden beri ruhları tanımlayıp takip etmenin bir yolunu arıyordum," diye itiraf etti. "Henüz bu konuda çok iyi değilim. Seni bulamadım mesela. Fakat birkaç hafta önce tanıdık birinin hareketlerini hissettim. Tam yerini belirleyemedim ama Sylas aradığım bölgeyi daraltmama yardım etti. Sonunda çözdüğümü sandım ama emin değildim..."

Aris, Blythe'ı kendine doğru çekip sıkıca sarılınca, Blythe'ın ağzından çıkan sonraki kelimeler kesildi. İkisi arasında sıkışan Beasty, Aris'in kollarından kurtulmak için miyavlayarak yuvarlandı ve

kuyruğunu kibirli bir şekilde sallayarak Elijah'ın yanına gitti. Elijah, kedinin kucağına atlayıp rahat bir top hâline gelmesini sevinçle karşıladı ve kedinin çenesinin altını okşadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Aris, Blythe'ın saçlarına doğru. Ona hâlâ sıkıca sarılıyordu. "Onu geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Blythe, kocasının kollarına kendini bıraktı, onu sıkıca sarıp sarmaladı. Kocası inatçı biriydi. Beasty'yi veda etme şansı olmadan kaybetmenin onu ne kadar derinden yaraladığını itiraf edemeyecek kadar inatçı ve gururluydu. Ama şimdi gardını indirmişti ve kocasının içinde tuttuğu tüm acıyı ve sevgiyi hissediyordu.

Blythe, Aris onu bırakana kadar ona sarıldı. Bu da Sylas'ın onlara sarılmasından yaklaşık on saniye -vücudunun sadece örtülü kısımlarıyla onlara dokunmaya dikkat etmişti- ve Signa'nın onlara katılmasından ise otuz saniye sonraydı. Kucağında oturan kedi olmasaydı, muhtemelen Elijah da onlara katılırdı.

Aris, tüm bu fiziksel temas ve duygusallığa daha fazla dayanamayarak onlardan uzaklaştı. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek, kalan gözyaşlarını silip gözlerini kırptı.

Boğazını temizleyerek, "Yeter artık," dedi hızlıca. Odayı geçip Elijah'ın kucağından Beasty'yi aldı.

Aris onu bir kez daha göğsüne yatırıp diğerlerine dönünce kedi hiç itiraz etmedi. "Şenliğe devam edelim, olur mu?"

Aris ve Beasty günün geri kalanında ayrılmaz ikili olmuşlardı.

Kedi, Aris'in kucağında olmadığı zamanlarda kuyruğunu sallayarak Aris'in peşinde dolaşıyordu. Blythe ve ailesi ağacın süslemelerini tamamlamaya çalışırken ise koltuğun arkasından izlemişti. Dallara astıkları üfleme cam süsleri tırmalamış ve çoban-püskülü dallarının altından geçerken her defasında hoşnutsuzluğunu hapşırarak göstermişti.

Gundry, kedinin yanında ne yapacağını bilemediğinden, bu ikili çabucak düşman olmuştu. Köpeğin iyi bir çocuk olmaya çalıştığı açıktı ama dayanabileceği şeylerin bir sınırı vardı. Kedi kuyruğuna vurduğunda, ağzından gölgeler çıkararak birden fazla kez hırlamaya başlamıştı.

"Buna izin veremeyiz," diye azarladı Aris. Köpeğin kafasını bir kez okşadıktan sonra Beasty'yi kucağına aldı ve kediyi onun en sevdiği yere koydu. Nihayet aile üyeleri hediyelerini değiş tokuş etmek için salonda yerlerini aldı. Aris, kedinin sırtını

okşarken, Beasty gözlerini kısarak Aris'in kucağında kıvrıldı.

Blythe, Beasty'nin birkaç kez ona sataştığını gördüğüne yemin edebilirdi. Lanet olası kedi, Aris'in yokluğunda bu canavarın bakımından sorumlu olarak Blythe'ın kaç yıl boyunca emrinde hizmet ettiğini unutmuş gibiydi. Elijah ve Aris'i hatırlıyordu. Belki de Beasty onu hatırlıyordu ve sadece utangaçlık yapıyordu. Zavallı şey.

Eve dönmesi güzeldi.

"En büyük hediyeyi çoktan aldım," dedi Aris, "Bu yüzden ilk ben başlayacağım." İki hediye aynı anda havaya fırladığında, Aris yerinden kıpırdamadı. İlk hediye Sylas'ın kucağına, diğeri ise Elijah'ın kucağına düştü.

Sylas ilk hediyesini açtı ve kutudan uzun, siyah bir ipek kumaş parçası çıkardığında dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Hediyeyi önünde tuttuğunda kumaştan zil sesi geldi.

"Zil?" diye sordu Sylas. "Gerçekten mi?"

"Zeki karım bu yıl hediyeleri kendi ellerimle yapmamı önerdi, ben de gardırobun için yeni bir cübbe yaptım. Artık gizlice dolaştığında sesini duyabileceğiz."

Blythe iç geçirdi. "Onu dinleme, Sylas. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

Sylas gözlerini devirip başlığını kutuya geri koyarken sinirini zorlukla bastırdı. Kutunun içinde başka bir şey fark edince hareketsiz kaldı.

Daha önce orada olmayan bir kadeh vardı. Parlak altından yapılmış gibi görünüyordu ve ortasındaki yakutun etrafını saran asma ve çiçekler karmaşık oyma süslemeleriyle bezenmişti. Sylas kadehi çıkardı ve yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Bunu sakladın mı? Hem de bunca zamandır?" diye sordu, kadehi Signa'ya doğru sallayarak. "Bu, ikimizin de bal şarabını keşfettiğimiz geceden kalma. Aris'i hiç bu kadar sarhoş görmemiştim. Gecenin sonunda pantolonunu çıkarmış ve..."

Aris, elini *hayır* anlamında sallayarak, "Yeter artık," diyerek homurdandı. "*Beğendiğim* için aldım ve şimdi sana veriyorum, hepsi bu. Bütün bunlardan sonra bir ara benimle bir şeyler içmek isteyebileceğini düşündüm."

"Öyle mi düşündün?" Sylas düşünceli bir şekilde sordu, Aris ise çenesini daha da yukarı kaldırdı. Ne kadar korkunç olsa da Blythe kocasının kendini açmak için çok çaba gösterdiğini görebiliyordu.

"Sana istediğin içeceği ikram edeceğim," dedi Aris, bilgece başını sallayarak.

"Bir *içecek* mi dedin?"

"İstersen alkollü bir şey olabilir. Beasty'yi bana geri getirdiğin için bir tür ödül olarak düşünebilirsin."

Blythe, bu gülünç adam yüzünden utandı. Ne yazık ki Sylas da ondan daha iyi değildi.

"Ya ödül istemiyorsam?" diye alay etti, gölgeler etrafında şakacı bir şekilde dolanıyordu. Aris'in zayıf noktasını bulmuştu ve onu ortaya çıkarana kadar kazmaya niyetli görünüyordu.

"Lanet olsun, Sylas. Sadece benimle bir şeyler iç..."

Blythe bu kadarının yettiğini düşünüp eliyle Aris'in ağzını kapattı. "Kocamın söylemek istediği şey, *teşekkür ederim.* Değil mi, Aris?"

Blythe elini indirdi ve gözlerini devirdi. Aris, sanki kelimeleri ağzından çıkarmak zor geliyormuş gibi yanağının içini ısırıyordu. En sonunda "E... Evet," diye itiraf etti. "Sanırım seninle eskisi gibi bir şeyler içmek istedim. Beasty için... ve ben yokken Blythe'e göz kulak olduğun için teşekkür etmek istedim." Bir an durakladı, sonra sessizce ekledi: "Onun sizinle olduğunu bilmek, gitmemi kolaylaştırdı."

Oda sessizdi. Sylas bile şaşkınlığından bir süre sessiz kaldı, Signa dirseğiyle onu dürttüğünde ancak cevap verebildi: "Tabii ki," diye hemen kabul etti. "Çok isterim. Hem de çok."

Ah, şükürler olsun. "İşte," dedi Blythe rahatlamış bir şekilde. "Gerçekten o kadar da zor değilmiş, değil mi?"

"Oldukça kolaymış," diye homurdandı Aris. "Ve bu konuyu hemen geçmek isterim. Elijah, sakıncası yoksa hediyelerini açar mısın..."

Elijah önce Blythe'ın çok sevdiği şık lacivert bir takım elbiseyi, ardından Sylas ve Signa'dan gelen pahalı yeni bir çay setini açtı. Yanında sadece küçük bir kutu kalmıştı. Elijah kurdeleyi çözüp narin yaldızlı ambalajı yırtarak açarken, Blythe daha iyi görebilmek için eğildi.

Kutunun içinde bir anahtar vardı. Elijah onu parmakları arasına aldı, merakla inceledi ve sonra Aris'e sorgulayan bir ifadeyle anahtarı gösterdi. "Bu neyi açıyor?"

Aris için nadir görülen duygusal bir gün gibi görünüyordu çünkü sessiz bir şefkatle konuşmayabaşladı: "Sana çok teşekkür etmeliyim. Hak etmediğim hâlde bana her zaman adil davrandın. Sylas ve benim seni buraya getirmemizden rahatsız olduğunu biliyorum, bu yüzden çözümüm bu. Elinde tuttuğun şey Wisteria Bahçeleri'nin anahtarı. Bu dünyanın neresinde olursan ol, tek yapman gereken bu anahtarı herhangi bir kilide sokmak. O zaman seni buraya, her zaman hoş karşılanacağın kendi odana

getirecek. Benim evim senin evindir, Elijah. Sen buradayken Wisteria daha sıcak bir yer oluyor."

Blythe, kocası ve babasının arasında oturmuş, Elijah'ın içindeki sevincin artmasını izliyordu. Ta ki artık dayanamayacak hâle gelene kadar. Aris'in hatırı için tepkisini dizginlemeye çalışmıştı ama bu sefer kendini tutamadı ve ağlamaya başladı.

Tüm gözler ona çevrildi: Bazıları endişeli, bazıları eğleniyordu. "Blythe?" diye sordu Signa. "Her şey yolunda mı?"

Blythe, hıçkırıklar arasında neredeyse öfkeli bir sesle, "Her şey yolunda olmanın da ötesinde," dedi.

Gözlerini sildi ama her seferinde yeni gözyaşları akmaya devam etti.

Mutluydu. Blythe parıldayan bir Noel ağacının altında, ailesiyle oturuyordu ve hiç olmadığı kadar mutluydu.

"Bana bakmayı bırakın ve kendi hediyelerinizi açın," dedi onlara sertçe, yine burnunu çekerek. "Acele edin."

Signa, Blythe ile göz göze geldi. Dudaklarını gülmemek için sıktı. Yığından koyu yeşil kadifeye sarılmış ve gümüş kurdele ile bağlanmış bir hediye aldı. Hediyeyi Aris'e uzattı ve "Bu senin için," dedi.

Aris, ihtiyatla kaşlarını kaldırdı. "Buna gerek yoktu..."

"Sürekli itiraz etmek zorunda mısın?" Signa, paketi onun eline tutuşturdu ve Aris, bir kez olsun itiraz etmeden itaat etti. Dikkatlice kurdeleyi çözdü ve kumaşı açarak, altın iğne ile işlenmiş deri ciltli bir eskiz defteri ortaya çıkardı.

"Her şeye sahip bir aileye hediye almak zor," dedi Signa. "Ama belki bunu kullanırsın diye aldım. Elbiselerin, Wisteria ile yaptığın her şey gibi muhteşem. Ama sürekli değiştiriyorsun, belki bu sayede sanatının burada ölümsüzleştirebilirsin diye düşündüm. Ya da notlarını, eskizlerini falan buraya karalayabilirsin." Aris, kalın, krem rengi sayfaları çevirdi ve yüzündeki ifade yumuşarken güldü. Bu sese sinirlenen Beasty, kucağında tembelce gerindi ve Aris onun çenesinin altını kaşıdı.

"Bunu iyi bir şekilde kullanmak için elimden geleni yapacağım," dedi. "Sen de seninkini açmalısın, Signa."

Signa onun dediğini yaptı ve merakla gözlerini kısarak baktı çünkü ona bir paket değil, üç paket vermişti. İlki, sade siyah deri ciltli bir günlük, ikincisi ise parlak siyah tüylü güzel bir kalemdi.

"Bu sihirli," dedi Aris ve kendine ait aynı türden bir günlük ortaya çıkardı. "Bu tüylü kalem birçok şey yapabilir. Mesela mürekkebi asla bitmez.

Ve daha da önemlisi, o günlüğe yazdığın her şey hemen bu günlüğe de yansır."

İlk sayfayı açtı ve Signa'nın da aynısını yapmasını bekledi. Merakla, sayfaya hızlıca bir *merhaba* yazdı ve birkaç saniye sonra bu yazı onun günlüğünde göründü. Ardından günlüğü Blythe'a uzattı.

"Nerede olursan ol, ikimizden biriyle iletişime geçmen gerekirse bu günlüğü kullanabilirsin."

Signa gülümsedi, şöminenin başında geçireceği ve Blythe'a notlar yazacağı tüm geceleri şimdiden düşünmeye başlamıştı. "Bu harikulade, teşekkür ederim."

"Peki, üçüncü hediyeyi konuşmayacak mıyız?" Sylas, Signa'ya hediye edilen Bir Hanımefendinin Güzellik ve Görgü Kuralları Rehberi kitabını göstererek kaşlarını kaldırdı. Blythe, bu kitabın Signa'nın yıllar önce Thorn Grove'a ilk geldiğinde yanında getirdiği, annesinin eşyalarından aldığı aynı görgü kuralları kitabı olduğunu fark etti. Ancak bu kitap yeni görünüyordu.

"Gerçekten mi, Aris?" Blythe, Aris'in koluna hafifçe vurduktan sonra kuzenine döndü. "Kocamın kötü mizah anlayışı için onun adına özür dilerim."

Ancak Aris sataşıyor gibi görünmüyordu.

"Bunun için iyi bir kullanım alanı bulacağını umuyorum," dedi Signa'ya ve Blythe'a. Önüne gelen

hediye Blythe'in dikkatini dağıtmasaydı, ona bu konuda baskı yapmayı düşünebilirdi. Gölgelerin içinden birkaç uzun paket ve orta boy bir kutu ortaya çıktı.

Blythe hiç vakit kaybetmeden gülerek paketi açarken, "Bu da benden," dedi Sylas. Blythe içindekileri görünce hemen kıkırdamaya başladı.

"Bu gece ne oynayacağımızı biliyorum!" dedi, birkaç kroket sopasını havaya kaldırarak. Yanında duran Aris inledi.

Blythe, Sylas'a küçük bir cam kapta sonsuza kadar yaşayacak, mükemmel bir şekilde açmış ölümcül gece gölgesi çiçeği hediye etti. Sylas, kucağındaki çiçeğe hayran kalmış görünüyordu. Signa ve Blythe, bileziklerine eklemek üzere ev yapımı tılsımlar yapma geleneklerini sürdürdüler: Signa için minik bir çay fincanı, Blythe için altın rengi bir morsalkım dalı.

Ağaç altındaki hediye yığını azaldıkça oda daha sıcak ve aydınlık hâle geldi. Elijah hediyelerini dağıtırken, Signa da Gundry'nin yeni deri tasmasının ve geyik boynuzlarının açılmasına yardım etti. Gundry, boynuzları hemen çiğnemeye başladı. Son hediye açıldığında, hepsi birbirine yakın oturuyordu. Ateşin ışığı, ağacın puslu ışıltısıyla karışıyordu.

Blythe, garip ve kaotik ailesine baktı: Signa ve Sylas gülüyordu, babası yeni çay setinden çay

dolduruyordu, Aris ise kedisine şefkatle sesleniyordu. Yavaşça gülümsedi.

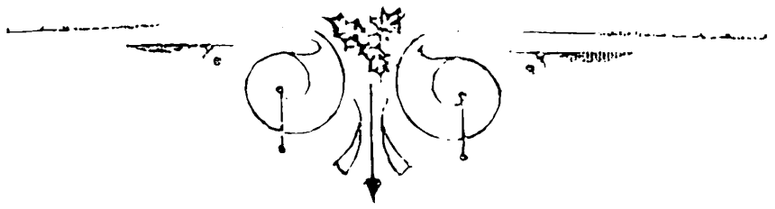
"Mutlu Noeller," diye fısıldadı, oradaki herkese. Sesi ateşin çıtırtıları ve Beasty'nin mırıldanmaları arasında zar zor duyuluyordu.

Günlerce ruhlarla ve çözülmemiş gizemlerle uğraşmış olmaları önemli değildi. Hayatlarının başkalarınınkine benzememesi de öyle. Çünkü ailesinin yanında olması, onların sağlıklı, mutlu ve *hayatta* olması önemli olan tek şeydi.

Blythe için bu, mükemmel bir Noel'di.

EPİLOG

SIGNA

Bir kişinin aylarca beklediği bir günün bu kadar çabuk geçmesi ne tuhaftı.

Noel yemeği sıcak bir atmosferde geçip gitmişti. Herkesin karnı doymuş ve morali yüksekken, Blythe aileyi birkaç oyuna ikna etmeyi başarmıştı. Charades, Aris'in bu oyunu ne kadar çok sevmediği ve yine de kazanmaya kararlı olduğu düşünüldüğünde, Signa'nın en sevdiği oyun olmuştu. Sıcak çikolatalar içilmiş, kurabiyeler yenilmiş ve gecenin sonunda Elijah şöminenin yanında dinlenirken Blythe onun yanına kıvrılmıştı. Noel'in sona erdiğini kabul etmek istemediği için inatla uyanık kalmaya çalışıyordu. Ama şimdi, gece yarısına sadece birkaç dakika kala, babasının yanında horlayarak yatıyordu, ve

Beasty de ikisinin arasında memnuniyetle kıvrılmıştı. Aris yaklaşık bir saat önce çalışma odasına gitmişti ve Sylas da ruhlar onu akşam geç saatlerde alıp götürmeden önce günün çoğunu ailesiyle geçirmeyi başarmıştı. Tatil olduğu için Signa'nın hoşuna gitmeyecek kadar çok ruh vardı, yine de Sylas ayağa kalkıp Signa'ya bir öpücük verdikten sonra ruhları bir sonraki yolculuklarına çıkarmak için ayrıldığında şaşırmadı.

Sylas'ın ortadan kaybolmasıyla Signa ateşin yanında yalnız kalmıştı, ayak parmaklarını kıvırarak zihnini dinlendirmek için bazı eskizler üzerinde çalışıyordu. En azından yalnız olduğunu sanıyordu, ta ki üzerindeki ışıklar bulanıklaşıp bükülerek bir anda eşiğe doğru toplanmaya başlayana kadar. Signa dönüp baktığında Aris'i eşikte, parmağını dudaklarına bastırmış hâlde buldu.

Odanın içindeki herkesin uyuduğundan emin olmak için etrafına bakındı ve ardından Signa'ya onu takip etmesi için eliyle işaret etti.

Meraklanan Signa, eskiz defterini dikkatlice yere bıraktı, sandalyesinden kalktı ve elinden geldiğince sessizce Aris'in peşinden gitti.

"Aris? Bir şey mi oldu?"

Aris, koridorun sonunda onu bekliyordu. Yüzünde Signa'nın tam olarak anlayamadığı garip bir

duygu karışımı vardı. Bu duygu her neyse mutluluk değildi.

Signa yaklaşırken, "Sana bir hediyem daha var," diye fısıldadı. "Ama bunu diğerlerinin önünde sana veremezdim." Sesinde Signa'nın dikkatini çeken bir gerginlik vardı ve Signa'nın kaşları çatıldı. Aris ayağıyla yere vurmaya devam ediyordu. Signa, Aris'in neden bu kadar endişeli olduğunu bir türlü anlayamıyordu, ta ki Aris'in nazikçe tuttuğu küçük bir şey olduğunu fark edene kadar.

"Bunu yüzyıllar önce seyahatlerim sırasında buldum ve o zamandan beri saklıyorum," dedi, paketi gergin bir şekilde parmağıyla okşayarak. "Mila öldüğünde kullanmayı denedim ama çalıştıramadım. Benim işime yaramadı. Yine de tesadüflere inanmadığım için onu sakladım. Ve şimdi... sanırım onu sana vermem gerekiyor."

Elini açtığında, Signa'nın daha önce hiç görmediği küçük bir kronometre ortaya çıktı. Cam yüzü pürüzsüz ve hafif bombeliydi, ışığı yakalayıp tutan sıcak bir kehribar rengiydi. Dış kenarını karmaşık işaretler çevreliyordu, sayılar değil de hafifçe parıldayan semboller vardı.

Kasa, koyu renkli, cilalı pirinçten yapılmıştı ve zamanla pürüzsüzleşmişti. Arkasında, ışık tam olarak vurduğunda neredeyse canlı gibi görünen,

kıvrımlı bir desenin hassas bir oyma işçiliği vardı. Signa başını eğip dikkatle dinlediğinde, tıpkı zamanın yumuşak kalp atışı gibi zayıf, ritmik bir tik tak sesi duyabildiğini sandı.

Aris, kronometreyi Signa'nın ellerine koydu ve onun parmaklarını etrafına doladı. Soğuk kronometre, Signa'nın avuçlarında hafifçe vızıldıyordu. Signa, sanki kronometre her an elinden kayıp gidecekmiş gibi parmaklarını daha sıkı kıvırdı. Ancak kronometreyi tutarken nefes almakta zorlanıyordu.

"Aris..." diye başladı ama Aris elini Signa'nın elinin üzerine koyarak onu susturdu ve kronometrenin olduğu elini yavaşça indirdi.

Signa'nın yüzünü yakından inceleyerek, "Zaman aldatıcı bir canavardır," diye uyardı. "Bunu kullanmanı söylemiyorum, Signa. Kullanman gerektiğinden bile emin değilim. Sylas sana bunu denize atmanı söylerdi ama ben hayatının her gününü sevdiğin birine ne olduğunu merak ederek ve bekleyerek geçirmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Cevapların ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Seçim senin ama bu seçeneğinin olmasını istedim. Sonunda anne babana ne olduğunu kesin olarak öğrenebilirsin."

Aris uzaklaşırken Signa'nın elindeki kronometre çalışmaya devam etti. Signa onu sıkıca kavradığında

ağırlığı birdenbire rahatlık verdi. Aris, ışık bulutunun içinde çalışma odasına geri döndü ve Signa uzun bir süre koridorda donakaldı, sonra yavaşça salona geri döndü.

Oda, ateşin yumuşak çıtırtıları, Gundry'nin boynuzları dişleme sesi ve Blythe ile yanındaki kedinin hafif horlamaları dışında sessizdi. Bu kadar sakin ve mükemmel olan bu an, hayatlarında nadir görülen bir andı. Her ne kadar Signa bu ânı çok sevse de uzun zamandır daha fazlasını arzuluyordu. Cevaplar bulmayı ve annesi ile Solanine, diğer adıyla Kaos arasında tam olarak ne olduğunu anlamayı istiyordu.

Pencereden dışarı baktı. İlk kar taneleri gökyüzünden yavaşça düşmeye başlamış, dünya usul usul beyaza bürünmeye başlamıştı. O beyazlığın üzerinde bir gölge vardı, Wisteria'nın içinden geçip Signa'nın yanındaki koltuğa doğru dans eder gibi ilerleyen, kolunu rahatça onun omzuna atan bir gölge.

Sylas geldiğinde kronometreyi cebine koydu, şimdilik onun ulaşamayacağı bir yerde tutmaya dikkat etti. Ne yapacağına karar verdiğinde ona anlatacaktı. Aris'in uyarıları gibi, merakın ağırlığı da zihninde yankılanıyordu. Belki de zaman, Aris'i bir nedenden dolayı *reddetmişti* ve belki de bu neden Signa'yla ilgiliydi. Ancak zamanın kalbi içinde gizli olan gerçek ne olursa olsun, beklemek

zorundaydılar. Bu gece, gizemleri çözmek veya hayaletleri kovalamak için değil, en değerli olanlarla vakit geçirmek içindi.

Kar taneleri pencerenin önünden geçmeye devam ediyordu, sessizce düşüşleri dış dünyadan gelen hafif bir soluk gibiydi. İşte o anda, ateş çıtır çıtır yanarken ve yılbaşı ağacının kokusu odayı doldururken, Wisteria yeniden bir bütün gibi hissetti, tıpkı Signa gibi. Yıllardır Signa bu dünyadaki yerini anlamak için can atıyordu ama şimdi, hayal edebileceğinden çok daha fazla sevgi veren ailesinin yanındaydı ve o istek, katlanabileceği bir şeye dönüşmüştü.

Sylas yanağına bir öpücük kondurduğunda, Signa ona sarıldı. Kalbi sevgiyle dolup taşıyordu. Yarın onlara ne tür gizemler getirirse getirsin, birlikte yüzleşeceklerdi. Ama şimdilik, Noel'e bir saat kalmışken, Signa bunu hayatta kaçıramazdı.

TEŞEKKÜRLER

Wisteria'nın teşekkür bölümünde, bu kitabın serinin son kitabı olduğunu söylemiştim. Ne mutlu ki yanıldığım ortaya çıktı ve bunun için teşekkür etmem gereken birçok kişi var.

Her şeyden önce, size tüm teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Holly'yi yazabilmem, Belladonna'nın okurlarının desteğinin büyük bir kanıtıydı. Bu eğlenceli ve keyifli hikâyeyi sizlerle paylaşabildiğim için çok minnettarım. Bu dünya benim güvenli alanım ve bu dünyada oynamama izin vermeye devam ettiğiniz için sonsuza kadar minnettarım.

Lydia Elaine (diğer adıyla Lotusbubble), seninle çalışmak benim için büyük bir zevkti. İllüstrasyonların beni tamamen büyüledi ve karakterlerimin senin elinde hayat bulması benim için bir onurdu. Çok yeteneklisin ve bu kitabı hayata geçirmeme yardım etmeyi kabul ettiğin için çok mutluyum.

Umduğum her şeyi ve daha fazlasını yarattın.

Teagan White ve Elena Masci, isteyebileceğim en güzel kapakları yapmış. Nasıl oldu, bilmiyorum ama her kitapta kapaklar daha da muhteşem hâle geliyor.

Kristin Atherton, sesli kitap anlatımın beni şaşırtmaya devam ediyor. Bu seri için harikulade bir sesin var ve işinde olağanüstüsün.

Hachette ABD ve İngiltere'deki herkese, Holly'ye şans verdikleri için... Size her türlü fikrimi sunduğumu biliyorum ama bunları gerçekten dinleyen ve hayata geçirmeme yardımcı olan bir ekibin olması benim için ne kadar önemli, kelimelerle anlatamam.

Deirdre Jones, sadece harika bir editör olmakla kalmayıp aynı zamanda muazzam bir destekçi olduğun için...

Bu seri sizler olmadan aynı olmazdı. Olağanüstü Reklam Direktörü Cheryl Lew, sizinle çalışabildiğim ve yaptığınız her şey için çok minnettarım. Yardımcı Sanat Yönetmeni Jenny Kimura, hayallerimdeki kitabı yaratmama yardım ettiğiniz için teşekkürler. Bu kitapları hayal edebileceğimden çok daha güzel hâle getirdiniz. Bethan Morgan ve Orion ekibi, bu serinin yeni İngiltere yayıncısı olarak devraldığınız için teşekkürler. Beni, serinin sizin ellerinizde olmasından daha mutlu edecek bir şey olamazdı.

Sizinle çalışma fırsatı bulduğum için inanılmaz derecede minnettarım. Little, Brown ekibi -Savannah Kennelly, Jessica Levine, Stefanie Hoffman, Emilie Polster, Alvina Ling, Megan Tingley, Jackie Engel, Danielle Cantarella, Victoria Stapleton, Sasha Illingworth, Mary McCue, Marisa Finkelstein, JoAnna Kremer, Chandra Wohleber ve [çalışacak olan diğer düzeltmenler]- bu kitabı hayata geçirip okuyucuların eline ulaştırmak için gösterdiğiniz tüm emekleriniz ve bu seri ile hayatımı değiştirdiğiniz için... Anissa ve Fairyloot ekibi, muhteşem baskıları ve harika bir destek ekibi oldukları için... Bu serinin Birleşik Krallık'ta bu kadar popüler olmasının en büyük nedenlerinden biri sizlersiniz.

Bu yazıyı yazdığım sırada bu serinin tüm yabancı yayıncıları (Urano, De Saxus, Eksmo, Artemis Milenyum, Corint, Ikar, Yoli, VR Editora, Rizzoli Libri, Foksal, Clube do Autor, Vivat, Ciela, Konyvmoly), harika ortaklar olduğunuz ve kitaplarıma güzel ülkelerinizde bir yuva verdiğiniz için...

Ajansım Park, Fine ve Brower'a:

Peter Knapp, sahip olduğum en iyi menajer.

Tüm planlarım için mükemmel bir ikinci beyin olduğu ve hayallerimi gerçekleştirdiği için... Başka biriyle çalışmayı hayal bile edemiyorum.

Kathryn Toolan, e-postaları beni her zaman heyecanlandırıyor. Ayrıca bu kitapları dünya çapında satmak ve birçok farklı dile çevrilmelerine yardımcı olmak konusunda mutlak bir güç kaynağı oldu.

Emily Sweet, Stuti Telidevara, Andrea Mai ve Danielle Barthel, mükemmel stratejistler ve en iyi ortaklar oldukları için... Hepinizle tanıştığım için inanılmaz şanslıyım.

Mysterious Galaxy, en iyi kitap satış ekibi oldukları ve bu serinin ön siparişlerini harika bir şekilde yönettikleri için... Hepiniz birer şampiyonusunuz.

Rachel Griffin, bu serinin ilk okuyucularından biri olduğun ve herkesin Noel hediyeleri konusunda bana fikirler verdiğin için... Sanırım artık daha fazla çorba içme zamanımız geldi.

Bri Renae, bu kitabın adandığı kişi ve bu serinin bir Noel kitabı olacağına en başından beri inandığın için... 2022'de bu konuda konuşmuştuk ama sen, benden çok daha fazla ikna olmuştun.

Stephanie Garber, *Spectacular* adlı kitabın benim için resimli bir Noel hikâyesi yazmamın önünü açtığı ve bunun için bir okuyucu kitlesi olduğunu kanıtladığı için.

Ayrıca bence sen gerçekten harikasın.

Josh, harika ve destekleyici bir partner ve köpeğimizin babası olduğun için... Üstelik bir *gremline* dönüşüp yazma inimde kaybolduğumda gösterdiğin sabır için...

Ailem, en büyük hayranlarım ve destekçilerim olmaya devam ettiğiniz için...

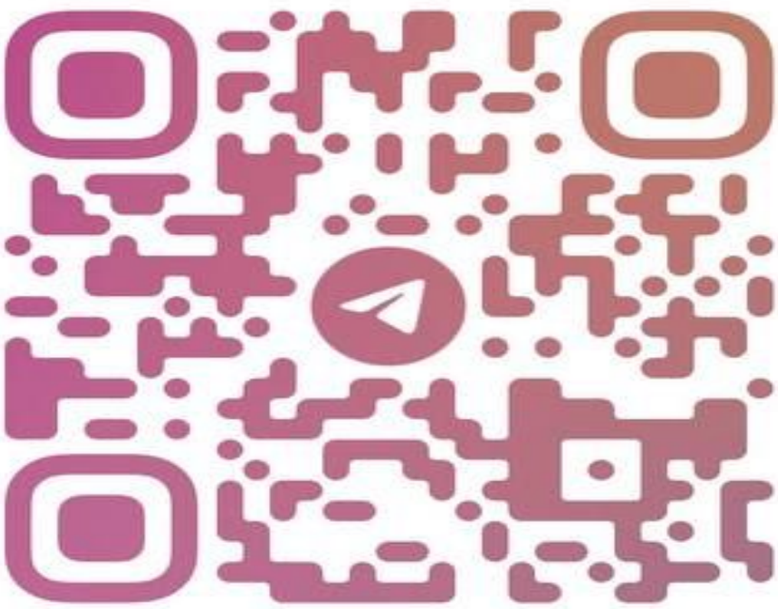
Tanıtım ekibi, bu kadar uzun süre benimle kaldığınız, paha biçilmez geri bildirimleriniz, heyecanınız ve sizinle paylaştığım tüm sahne arkası sırlarını sakladığınız için...

Yazma kariyerim boyunca ve gerçek hayatımda beni destekleyen tüm arkadaşlarım ve aile üyelerim... Hepinize çok müteşekkir ve minnettar olduğumu bilin lütfen.

Son olarak, Tanrı'ya, bossama (Kore yemeği), Kaylie'ye (Kay'e değil), badmintona, köpeklerime, Fields of Mistria oyununa ve animeye teşekkür ederim. Bu, başka bir kitabın taslağını yazarken aynı anda yazdığım ilk kitaptı ve bunlar, tüm bu sürecin günlük rutinini atlatmama yardımcı olan en değerli varlıklardı.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP